OPERĂ COLECTIVĂ

HORIA SIMA
EVOCĂRI

Tipărită sub auspiciile
Fundaţiei Culturale Profesor George Manu

OPERĂ COLECTIVĂ

HORIA SIMA

EVOCĂRI

Editura Imago
SIBIU 2000

"Când toţi indivizii neamului nostru vor deveni conştienţi de miracolul forţelor cu care sunt înzestraţi, abia atunci ne vom urca între neamurile fruntaşe ale lumii. Salvarea poporului nostru nu depinde de ceea ce fac alţii, ci de conştiinţa lucidă a propriilor noastre posibilităţi şi de punerea în valoare a acestor zăcăminte inepuizabile".

Horia Sima

La împlinirea a 7 ani de la trecerea în veşnicie a Comandantului Mişcării Legionare, Horia Sima, credem de datoria noastră să facem lumină asupra adevăratei personalităţi a acestui om. Căci adevărul trebuie să

rămână nevătămat în orice circumstanţă. El poate fi deteriorat numai prin minciună insidioasă sau prin tăcere vinovată, căci şi tăcerea este o formă de a alimenta minciuna.

Ca toţi acei oameni care au avut ceva de spus timpului lor, oameni a căror harismă îi fac deosebiţi de semeni, dar şi pizmuiţi de aceştia, Horia Sima a stârnit de-a lungul existenţei sale pasiuni contradictorii, gelozii puerile şi nejustificate, repudieri mai mult sau mai puţin vehemente şi civilizate în toţi aceia care neputând să-l urmeze nici pe drumul înfăptuirilor şi nici pe acela al ideilor, au preferat să-şi ascundă neputinţele şi frustările, vanităţile şi superficialitatea în criticisme neîntemeiate şi în false ipostaze politico-morale.

Atât cei care l-au cunoscut şi urmat, cât şi cei care nu l-au cunoscut, dar l-au urmat totuşi pe drumul afirmărilor lui naţionale şi legionare, descoperind în Horia Sima pe urmaşul vrednic al Căpitanului, şi-au îngemănat condeiele în alcătuirea prezentului volum pentru a arăta tuturor celor de bună credinţă cum a fost în realitate Comandantul Mişcării Legionare şi ce însemnătate a avut în lupta românească a generaţiei noastre.

El a primit moştenirea lui Corneliu Zelea Codreanu în momente istorice grele, extrem de potrivnice, după decapitarea însuşi a Şefului şi a majorităţii fruntaşilor Mişcării şi a ştiut să o ducă totuşi la biruinţă, a ştiut să o scoată din înfrângeri, a făcut-o cunoscută lumii întregi şi a menţinut-o la un înalt nivel de tensiune activă, prezentă de câte ori România îngenunchiată de duşmanii săi a avut nevoie de intervenţia ei.

Fie această mărturie colectivă un pios omagiu ce aducem acestui om deosebit, român eminent pe care diferitele regimuri ale ţării noastre ca şi nevrednicia timpului ce i-a fost hărăzit să-l trăiască l-au tratat într-un mod meschin, cum el nu merita.

N. R.

PUŢIN ŞI MULT DESPRE HORIA SIMA

de Adi Călin

În singurătatea mea amară de acum, aud glasul lui blând: „De ce plângi? Nu sunt eu fratele tău mai mare, nu trebuie ca eu să ştiu, ca să pot să-ţi opresc lacrimile?„ El stăruia să-i spun şi eu nu puteam, aveam o timiditate care mă oprea să-i destăinuiesc motivul. Şi nu erau decât fleacuri, copilării. O, Doamne! Ce bine era când puteam plânge pentru nimicuri.

Trebuia să-l fi cunoscut bine, să fi stat lângă el mulţi ani sau să fi stat departe de el, cu condiţia să fii om de bună credinţă, ca să poţi vorbi despre el. Nu e dat oricui să poată vorbi despre Horia Sima şi mai ales nu poate vorbi despre el cel ce nu are puritate sufletească. Dacă ne-am mărgini la câteva rânduri ar fi foarte uşor să spunem cum se spune în general de marii oameni carte nu mai sunt. Şi am începe aşa: Horia SIMA a fost un om dotat de Providenţă cu o inteligenţă vie, cu un suflet de adevărat creştin, cu o amabilitate înnăscută, dar mai ales cu o clarviziune în tot ce gândea, în tot ce înfăptuia şi mai ales în ceea ce priveşte destinul neamului nostru. Dar spunând acestea spunem atât de puţin încât nu ajutăm pe cei ce ar dori, pe cei care ar vrea din toată inima să-l cunoască, deşi nu l-au văzut vreodată în viaţa lor. Eu, cu sfială şi cu paşi domoli, mă apropii de el să nu-i tulbur meditaţia în care permanent era adâncit. Horia SIMA purta şi poartă un nume frumos şi parcă predestinat a fi ce a fost şi ce va rămâne mereu legat de istoria atât de frământată a secolului nostru. E bine să ne apropiem de el cu încetul, fără zgomot, pentru că el e printre noi, ne aude, ne simte, să nu-i tulburăm

gândirea care şi acum arde în candela istoriei, căci simt că nu i-ar plăcea să mă vadă intrând în intimitatea sufletului său.

Copil deosebit, născut din părinţi deosebiţi, Silvia şi Gheorghe SIMA, profesor şi director de liceu la Bucureşti. De o inteligenţă sclipitoare, Gheorghe Sima avea doi prieteni buni: pe George Coşbuc şi pe Alexandru Vlahuţă. Deasemeni profesorii Ion Clinciu şi Popa Liseanu îl apreciau şi se bazau pe ştiinţa, pe darul lui de predare ca şi de conducere. Dar cu cei doi prieteni semnalaţi înainte mai sorbea câte un pahar de Cotnari într-o cârciumioară de pe strada Romană, acum Mihai Eminescu, unde şi geniul României, rezemat în coate la o măsuţă rotundă, cântase doine, sorbind licoarea parfumată a viilor româneşti.

Horia, copil mic fiind, când încă gângurea, era luat adesea de o soră a mamei, baroneasa Elena Iosif Onciu, care-l iubea nespus de mult. Ea avea obiceiul, când avea oaspeţi, dintre care nu lipseau niciodată Iuliu Maniu şi dr.Haţieganu, să-l aşeze în mijlocul unei mese mari, ovale, ca pe cel mai preţios dar. Ceea ce îi uimea pe toţi invitaţii era privirea lui îngerească din ochii lui mari, albaştri, care-i urmărea cu mult interes mai ales când vorbeau, răsucindu-şi capul după fiecare vorbitor. Ce era atunci în căpşorul lui, nimeni nu poate şti, dar ceva se petrecea. Mai măricel fiind, se sparge în aceeaşi casă o vază de cristal la care mătuşa ţinea foarte mult. Ca s-o împace i-a compus o baladă intitulată „Balada vazei de cristal” şi astfel a adus liniştea în casă. Moare o pisică iubită de toţi pe care o chema Ţiţinel. Horică îi face şi ei o baladă care a avut darul să oprească lacrimile.

Dacă mă gândesc bine cum sunt alţi copii, el nu a fost copil, a fost un înger. În clasele urmate la liceul

„Andrei Şaguna” din Braşov şi la „Radu Negru” din Făgăraş, în afară de ghiozdan mai avea la el şi o tăşcuţă specială în care îşi ducea mâncarea pentru ora l0. Dar nu el o mânca, ci o dădea unora dintre colegi, care nu aveau ce să mănânce. Alături de locuinţa lor la Braşov, locuia o familie lipsită de mijloace materiale şi care avea o fetiţă mai mică decât Horia. Ei bine, ca să poată ajuta pe vecini el a găsit un fel delicat de a le oferi câte ceva: bomboane, zahăr, prăjituri sau pâine. Dar cum? În curtea casei lui era o masă de grădină, pe care aducea toate bunătăţile ce le găsea prin bufet, le aşeza frumos după sortul fiecăreia, făcea bani din hârtioare anume pentru cumpărături, pe care le dădea fetiţei împreună cu un clopoţel, cu care să sune ca şi când ar intra o doamnă într-o boltă (atunci toate prăvăliile aveau uşile cu clopoţel). Şi astfel fetiţa, în chip serios, deşi era o joacă, golea prăvălia ducând bunătăţile acasă la ea. Toate le ştiu de la o altă soră a mamei, baroneasa Sabina Stoiculescu, o fiinţă bună ca pâinea caldă, care şi ea avea slăbiciuni pentru Horică. Se vede că era înzestrat cu acest dar de a fi iubit, căci toţi copiii sunt drăgălaşi şi plac, dar el nu numai că plăcea tuturor, dar era şi foarte iubit. Tanti Sabina mi-a povestit o întâmplare, care i-a provocat multă emoţie şi spaimă. Horică, fiind mai măricel, e trimis să facă o cumpărătură (nu mai ştiu ce). Trece un ceas, trec două, trec zece. Horică nu mai vine. Panica-i cuprinde pe toţi. Ce să fie? Ce s-a întâmplat? Toţi ai casei plâng. În sfârşit, când disperarea era la culme, Horică apare obosit, nemâncat. „Unde ai fost? De ce ne-ai ţinut în starea asta atâta vreme? „. El, frânt de oboseală se aşează pe un scaun şi spune că a parcurs pe jos toată Calea Moşilor şi alte străzi comerciale ca să găsească o firmă românească. Şi asta nu din

resentimente, ci dintr-o curiozitate de copil, căci copil era atunci. Dar lipsa de resentimente, relative la acuza ce se aduce Mişcării Legionare că e antisemită, a dovedit-o toată viaţa lui. Mă mărginesc la un singur exemplu: Îmi cere un discurs al lui Ovid Densuşianu de estetică literară, „Limba lui Eminescu” care nu se găsea şi eu îi spun că l-am promis unei colege, Beca Herşcovici. Numai că i l-am promis, nu că i-l dădusem. El, în marea lui înţelegere şI bunătate, nu s-a supărat, cu toate că Beca Herşcovici era evreică. Nevoia lui de afecţiune şi-a manifestat-o în dese şi diverse chipuri. Când era mic, tot tanti Sabina îmi spunea că după ce îl culcau în camera lui, nu trecea multă vreme şi venea în camera lor şi se aşeza între ei. Numai atunci putea dormi, mângâiat de tanti şi de unchiul Dimitrie. Asta se petrecea foarte des. Tanti îmi povestea multe modalităţi în care Horică încerca să afle cât de mult este iubit.

Ce să mai vorbim de studii. Primul în clasă, primul în liceu toţi anii, primul la universitate. A luat trei licenţe: în filozofie, în litere şi în drept, toate Magna cum Laudae. Toţi profesorii lui, P.P.Negulescu, Nae Ionescu, Rădulescu Motru, P.P.Panaitescu, Ovid Densuşianu, Ion Aurel Candrea, G.G. Antonescu şi alţii, dar absolut toţi îi spuneau să nu se mai prezinte la examene că nu mai au ce să-l mai întrebe.

Eu n-am întâlnit în viaţa mea un om mai bun decât el. Toţi colegii lui, dacă purcedem din copilărie şi până la terminarea studiilor, absolut toţi veneau la el să-i ajute la studii, iar el pe toţi îi ajuta cu atâta bunăvoinţă fără să ceară nimic de la ei, încât au rămas adânc impresionaţi până la vârste înaintate. Bunătatea lui nu poate fi exprimată în cuvinte. El a iubit credinţa şi neamul românesc până la ultima fibră a sufletului

său şi a inimii sale. Desigur că-n filele istoriei se va consemna că în l940 după sfârtecările pe care România a fost silită să le suporte, Horia SIMA, făcând parte din guvern a primit sute de mii de refugiaţi din provinciile cotropite de duşmani, oferindu-le adăpost, ocrotire, condiţii de viaţă şi locuri de muncă pentru a-şi reface viaţa lor după dezrădăcinare. Iar în l944, fiind preşedintele Guvernului Naţional Român de la Viena, când teritoriul României a fost invadat de hoardele bolşevice, a oferit celor care s-au putut refugia, un ajutor material şi sufletesc, pentru ca ei să-şi poată continua existenţa în acele condiţii vitrege. Bunătatea l-a întovărăşit toată viaţa. Eu n-am auzit din gura lui un cuvânt aspru, urât, dureros. Nici de duşmanii lui, de care - slavă Domnului - n-a dus lipsă, n-a spus nimic jignitor şi atunci când plină de grijă pentru el, i-am spus: „Ai mulţi duşmani !” el, foarte calm şi chiar cu un surâs mi-a răspuns: „Am şi prieteni mulţi !”.

Chemat fiind de genialul Nae Ionescu propunându-i să-l facă asistentul lui, a refuzat pe motivul bine determinat că Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul, după ce-l făcuse comandant legionar, i-a dat Banatul spre organizare legionară, făcându-l şef al acestei regiuni unde era profesor de filozofie şi de limba română la Caransebeş. Şi după cum s-a văzut, Banatul a fost ***fruncea*** la alegerile din l937. Viluca, soţia lui, când vorbea de timpul petrecut acolo, nu uita să spună de fiecare dată că Horia mai mult era plecat decât acasă, aşa că erau foarte puţin împreună.

Era prea inteligent, după cum reiese şi din rândurile anterioare, pentru a nu cunoaşte şi a nu-şi preciza linia faţă de destinul neamului, ceea ce l-a făcut la o vârstă tânără să intre în Mişcarea Legionară fără ca cineva din familie să fi ştiut. Pleca deseori pe

înserat şi noi toţi credeam că-şi face plimbările lui zilnice. De fapt adevărul l-am aflat târziu. Şi când? Când prigoana împotriva legionarilor era cumplită, când mureau atâţia tineri nevinovaţi şi când toţi din familie trăiam clipe grele în emoţii, în rugăciune, în spaimă. Era prea bun încât nimeni nu rămânea fără un sfat înţelept. Era milos, sărea în ajutorul oricui, devotat, îndatoritor. Avea o mare sensibilitate afectivă încât nu-i rămânea nimic străin din zbuciumul şi durerea altora. Era prea muncitor ca să fi lăsat ceva din lucrurile lui neterminate, sau să fi avut măcar puţin timp pentru ceea ce alţii socoteau scopul principal. Dar mai ales era un gânditor fără odihnă. Chiar când vorbeai cu el, aveai impresia că privirea lui trece prin tine ca printr-o perdea, mai departe, într-un adânc, într-o depărtare pe care n-o puteai descifra deşi răspunsurile lui erau precise. El nu cunoştea interesul personal ci al altora (a se vedea articolele scrise în ziarul „Tribuna graniţei” ce apărea la Caransebeş şi la care a avut o intensă activitate publicistică).

Amintiri, amintiri... ar fi multe de spus. Îmi povestea adeseori unchiul nostru, profesorul Ilie Beleuţă de la Academia Teologică din Sibiu, unde deţinea trei catedre, despre copilăria lui Horică. Asemeni regelui Lear, acest unchi a dat miezul portocalei tuturor nepoţilor, păstrând pentru el coaja.

Născut la Bucureşti, Horia îşi petrecea vacanţa fie la Braşov, fie în comuna Mândra din judeţul Făgăraş, unde se-ntâlnea cu vechii lui prieteni de joacă, care de pe atunci îl considerau şeful lor şi-l iubeau într-atât încât nu s-ar mai fi despărţit de el. Dar serile minunate de la Braşov, pline de aerul munţilor, când Horică aducea sala de operă în casa noastră !.

Avea un glas frumos, cald şi cânta mai mult arii din Traviata şi Rigoletto. Eu, copil, fredonam după el stâlcind cuvintele (le ştiu şi astăzi stâlcite). După luarea celor trei licenţe unchiul a vrut să-l trimită în Franţa, la Sorbonna, pentru desăvârşirea studiilor, dar el a refuzat pentru motive inventate de el, căci adevărul era înscrierea în Mişcarea Legionară, şi plecarea - chiar pentru continuarea studiilor - ar fi echivalat cu o dezertare. Din banii ce-i dădea unchiul, ca şi din cei din bursa Astra, de care se bucurase şi Octavian Goga, nu cheltuia fără rost, ci numai pentru anumite nevoi, ajutând în felul acesta şi pe alţii. Reproduc din spusele unchiului:

-"Nu ştii, frate Ilie, ce nepot ai" îmi spunea adesea profesorul Purice de la liceul Radu Negru din Făgăraş . „Să am un asemenea copil aş fi cel mai fericit om din lume. El nu este primul din liceu, ci este zeul liceului". Nu ştia bunul profesor ce daruri să-i facă, cum să-l mângâie, cum să şi-l apropie.

-"Va scăpa Horia din prigoana asta sălbatică? „ întreba unchiul pe profesorul universitar Silviu Dragomir, care adeseori l-a scăpat pe Horică din arestări.

-"Acest tânăr, care cu atât elan a păşit pe drumul spinos al luptei naţionale, înzestrat cu o inteligenţă ascuţită, cum să nu scape? „ răspundea calm dar hotărât profesorul.

Adaug eu că Providenţa l-a salvat din atâtea şi atâtea trădări şi pericole.

În preajma lui aveai întotdeauna o emoţie puternică, răscolitoare, deşi atât persoana lui cât şi ochii lui aveau în ei ceva oblăduitor. Şi glasul îi era cald, prietenos, cu privirea senină care emana raze de

încredere. Dar ceea ce întrece omenescul e că şi pe duşmanii lui, pe care-i cunoştea prea bine, îi primea alături cu aceeaşi căldură şi bunăvoinţă fără nici un gând duşmănos, fiind sigur (şi avea perfectă dreptate) că timpul va şterge aceste focare care i-au pricinuit multă suferinţă. Păcat că Mişcarea Legionară, această Uniune Sfântă care a dat atâţi martiri neamului românesc, a putut include în ea şi unele suflete cu instinctul trădării. Soţul meu, inginerul Ion Busuiocescu, îmi spunea: „Când îl văd pe Horică îmi bate inima de parcă ar vrea să-mi iasă din piept”. „De ce?”, întreb eu mirată de spusele lui. El îmi răspunde cu sinceritate: „Am fost în cabinetele multor miniştri şi niciodată n-am avut nici cea mai mică emoţie, pentru că-i ştiam pe toţi necinstiţi şi lipiţi de fotoliile ministeriale numai pentru interesul lor. Cu el, cu Horică, e altceva. Când îl văd, puritatea lui mă impresionează”.

Au trecut cincizeci de ani în care am fost despărţiţi şi bunul Dumnezeu ne-a ajutat să trăim miracolul revederii noastre. Unde? Pe tărâmul Spaniei, care a fost ţara cea mai primitoare pentru legionari şi unde îşi dăduseră viaţa, în apărarea credinţei şi a lui Iisus Hristos, Moţa şi Marin. Am fost departe unul de altul, dar gândul meu mânat de puterea dragostei îl urmărea şi nu de puţine ori simţeam când primejdia se apropia de el. În l99l la revederea noastră, într-una din zile l-am întrebat: „Cănd vii şi tu în ţară?”. El, senin, dar poate cine ştie ce gândea, a ridicat braţul drept spre cer şi cu degetul arătător mi-a arătat de unde vine răspunsul. Şi am înţeles. Şi n-a ajuns să calce pământul lui drag, să-şi mai vadă odată leagănul copilăriei şi al tinereţii lui pe care tot în fragedă

tinereţe i-a fost dat să le părăsească. Nu mi-a împărtăşit nimic din suferinţele lui, de hăituirea permanentă, de boala gravă a soţiei sale. La plecarea din Spania d-l Nae Roşca cu simţămintele ce i le purta mi-a spus: „N-am întâlnit un om asemenea lui. Să-ţi îngrijeşti l5 ani soţia cu devotament, cu blândeţe, cu dragoste, fără să ridici tonul vreodată sau să ţi se mişte un nerv pe faţa ta, dovedeşte devotamentul şi tăria lui sufletească". Aşa era el. Se aşeza la masa de scris şi Viluca - aşa-i spunea el şi toţi care o cunoscuseră- îl striga: „Horia, piciorul drept pe stângul" şi Horică imediat „Da, dragă „ (era vorba de o paralizie) şi revenea la masa de scris. Din nou aceeaşi chemare: „Horia, stângul pe dreptul". Şi aşa se scurgeau ceasurile încât te întrebi când a mai putut aşterne atâtea pagini când fiinţa lui dragă era atât de suferindă, când hăituirea nu înceta, când chiar unii dintre legionari interpretau greşit actele lui şi când te gândeşti că în ciuda atâtor suferinţe conversaţia cu el era atât de plăcută, atât de caldă, marcată uneori şi de un umor fin. Valenţele lui sufleteşti bogate şi variate i-au creat un optimism robust. Nu i-am cunoscut vreo duritate.

Fiecare metal îşi are gradul lui de topire. Aşa şi cu cei ce au suferit chinuri groaznice, pe care nu le-au mai putut suporta şi numai aşa se explică cedarea lor. Dar la Horică gradul de topire n-a existat decât odată cu sfârşitul.

Odată, în Spania, când mergeam toţi trei către casă: el, vărul nostru, avocatul Dimitrie Popescu şi eu, la un moment dat, deşi spunea ceva cu mult elan, strigă: „N-o ucideţi !". Mi-a bătut inima. Nu ştiam ce se întâmplă. În faţa noastră o gânganie mică ducea o

povară mai mare decât ea, pe semne puilor ei, şi Horică, văzând-o, a strigat ca nu cumva fără voia noastră să o călcăm. Am ocolit-o cu grijă. Mila lui mergea de la om la om până la ultima gânganie a pământului. Ne întâlneam duminica în Biserica Catolică din Torre, dar numai după ce se oficia slujba, căci el se aşeza mai departe de noi. Îşi avea locul lui şi ne-am dat seama că pentru el rugăcinea ce o făcea în lăcaşul sfânt era ca o taină.

Eram împreună cu soţul meu, inginerul Ion Busuiocescu, în anul l94l la Câmpulung-Muscel, foarte mâhniţi după lovitura de stat dată de generalul Antonescu în luna ianuarie a aceluiaşi an pentru a distruge Mişcarea Legionară. Nu mai ştiam nimic de Horia. Întâmplător avea loc şi congresul profesorilor sub preşedenţia domnului profesor Napoleon Creţu, secretar în Ministerul Învăţământului, un om în adevăratul sens al cuvântului, de o inteligenţă deosebită, de o cultură bogată şi de o bunătate fără margini. În afară de numeroşi profesori şi profesoare erau şi doi delegaţi străini, unul al Italiei şi unul al Germaniei. Am avut marea bucurie de a întâlni mulţi profesori pe care i-am avut în timpul liceului ca doamna Zoe Teoharie Racoviţă, care mi-a fost alături din clasa întâi primară, când era institutoare, până la terminarea liceului, căci între timp a devenit profesoară şi chiar inspectoare. Ea era una din puţinele fiinţe care vorbind despre Horia lăcrima şi spunea cu sinceritatea ce o caracteriza că el este un om rar între oamenii de cultură ai ţării. Domnul profesor Virgil Arbore, care făcuse parte şi din echipa profesorală a prinţului Mihai, se apropie de noi cu multă căldură în holul hotelului supraaglomerat de profesori. Ne

cunoşteam bine, venise în casă de multe ori şi stătuse de vorbă cu Horia şi nu de puţine ori convorbirile lor se prelungeau în timp. Mă întreabă, bucuros că mă vede:

-"Ei, ce face fratele dumitale? „

Eu, la început de viaţă, timidă cu atâta lume în jur, răspund:

-"Cum, nu ştiţi? „

-"Ce să ştiu? „

-"Fratele meu e Horia SIMA".

-"Vai, cât am greşit faţă de acest om „ răspunde el cu glas tare. Trebuie să retractez tot ce am spus rău despre el, fiindcă l-am cunoscut bine şi ştiu ce valoare culturală, istorică şi naţionalistă reprezenta el pentru ţara noastră „.

Nu ştiţi şi nu veţi şti vreodată, domnule profesor, ce tonice au fost cuvintele dumneavoastră în acele zile atât de apăsătoare pentru mine.

În ceea ce-l priveşte pe domnul profesor Napoleon Creţu ce pot spune? Cu toate că el cunoştea situaţia noastră de ostracizaţi, eu şi soţul meu eram invitaţi deseori la masă şi în toţi anii următori ne-a vizitat cu aceleaşi sentimente de frăţietate şi în aceeaşi comuniune de idei.

Domnul profesor Victor Papacostea, pe care l-am avut profesor tot timpul liceului, când ne întâlnea, ne spunea cu prietenie:

-"Să fiţi mândri că aveţi în familie un om ca Horia SIMA „.

Directorul Gheorghe Chirilă din Ministerul Culturii a spus tuturor că nicicând n-a avut în minister un ministru de valoarea lui Horia SIMA, iar toţi funcţionarii au rămas profund impresionaţi de eleganţa ţinutei lui, de delicateţea şi de grija ce avea pentru ei, deşi era la

o vârstă foarte tânără. O prietenă, un copil cu suflet mare, Cecilia Muşica, îmi spunea că scurta lui trecere prin acest minister a făcut chiar pe oamenii de serviciu să plângă la plecarea lui, deoarece nu fuseseră trataţi cu atâta bunătate şi delicateţe niciodată.

La examenul de capacitate, preşedinte fiind academicianul Ion Petrovici, sfârşind interogarea lui Horia, spune faţă de toată comisia: -"N-am întâlnit un tânăr mai inteligent şi mai bine pregătit de când prezidez asemenea comisii. Dacă spun că va ajunge prim-ministru n-am spus nimic. Răspunsurile lui dovedesc acea profunzime de cultură şi de gândire pe care eu nu pot s-o definesc „.

Şi numele celor ce l-au cunoscut, preţuit şi iubit poate continua. Adaug pe părintele Nectarie de la mânăstirea Sâmbăta de Sus, unul din „Haiducii Dobrogei" care afirma că Horia a fost trimisul lui Dumnezeu pentru a continua lucrarea începută de Corneliu Zelea Codreanu. Şi adevărul este că el a fructificat capitalul de jertfă al Căpitanului, al întregii Mişcări Legionare pe plan istoric şi politic în folosul neamului românesc.

Horia SIMA a fost un luptător neobosit în misiunea ce i s-a încredinţat chiar de către Căpitan. Într-o zi destinată convorbirilor cu legionarii din ţară. Intră în cabinetul lui Corneliu Zelea Codreanu şi Horică. Cei ce aşteptau încep să se neliniştească. Oare de ce stă atât tânărul acesta? Tânărul iese şi pleacă repede. Atunci un legionar, care stătuse şi el de vorbă cu Căpitanul mai înainte îl întreabă: „Căpitane, cine este camaradul cu care ai stat de vorbă două ceasuri? „

-"El e omul meu de zile grele „, răspunde Căpitanul răspicat „.

Şi vorbele lui Corneliu Zelea Codreanu au fost profetice întrucât cu toată suferinţa îndurată timp de 53 de ani, cu toate poliţiile secrete după el, după o suferinţă în familie, după o luptă dusă zeci de ani din ţară în ţară, din continent în continent şi în ciuda atâtor duşmănii. Horia SIMA a avut şi timpul să reflecteze asupra problemelor vieţii, ale neamului, ale societăţii. A arătat cu prisosinţă cât poate fi de statornic unei idei, unui ţel, unei credinţe. Şi dacă a fost atât de răbdător şi modest, atât de lipsit de îngâmfare, nu înseamnă că multe săgeţi veninoase primite şi de la cei pe care-i iubea şi-i preţuia, nu i-au îmbolnăvit inima. Nici de boala lui de inimă nu ne-a spus nimic la fericita, miraculoasa şi prea scurta întâlnire după 50 de ani pe pământul Spaniei. De abia în anul l994 am aflat aceasta de la domnul Ţârlea şi prinţul Sturza care i-au fost permanent alături.

Papa Sixt al IX-lea l-a numit pe Ştefan cel Mare „Atletul lui Hristos „ ; Blas Pinar îl numeşte pe Horia „Cavalerul de Fier al Creştinătăţii şi Mesagerul celor mai Înalte Idealuri Umane „. Eu cred că Horia SIMA, binecuvântat de Dumnezeu, a întruchipat viitorul acestui neam, căci a purtat în el dragostea faţă de Dumnezeu, de neam, de pământul românesc, de aproapele, şi a rămas credincios unui crez pe care şi l-a asumat din fragedă tinereţe. Şi ceea ce binecuvintează Dumnezeirea nu poate pieri niciodată

Faust Brădescu, intelectualul de clasă şi credincios camarad al lui Horia SIMA, spune undeva despre el:

„....om plin de suflet, de înţelegere creştină şi dragoste de neam, rar întâlnit în istoria lumii „.

Dacă lui Horia SIMA i-a lipsit luna mai a tinereţii şi vieţii sale, i-a rămas în schimb eternitatea. Jertfa lui

de o viaţă arde şi va arde necontenit în candela istoriei româneşti, şi nu numai, şi nimeni nu va avea puterea să o stingă vreodată.

PENTRU TINE

Era prea mare-a ta lumină
Încât cei ce priveau din umbră
Căutau în ea doar vină
Şi strigau că raza-i sumbră.

Şi cu sapa fără preget
Loveau în cuvânt şi-n faptă,
Neştiind că-n al său cuget
E-a Divinităţii şoaptă.

Din glasul tău ieşit-a miere,
Din sufletu-ţi numai iertare,
Dar în a inimii unghere
Suna a ta sacrificare.
Mulţi în jur simţeau hoţeşte,
Te-ar fi ucis ca sol divin,
De nu i-ar fi ţinut ca-n cleşte
Puteri ce doar din tării vin.

Drumul Golgotei l-ai urcat
Fără geamăt şi suspine,
Au fost şi mulţi ce te-au urmat,
Pietrişul îl făceai rubine.

Luptând mereu şi cu folos,
N-aveai ca ţel decât să-nvii
Doar slava Crucii lui Hristos,
Rotundul Sfintei Românii.

Că Dumnezeu te-a fost ales
Ei ştiind, n-au vrut să ştie...
S-au rătăcit pe drum ades,
Tu ai rămas în veşnicie.

Mulţumesc acelora care au luat iniţiativa publicării acestei cărţi care cuprinde portrete ale lui Horia SIMA, pornite din atâtea inimi şi din atâtea minţi luminate şi le mai mulţumesc că mi-au dat şi mie prilejul să spun câteva cuvinte despre el. Le mulţumesc şi acelora care îl duşmănesc şi a căror ură nu încetează nici acum, convinsă fiind că şi această ură va obosi odată şi că pietrele nu se aruncă decât în pomul care are roade.

Doamne, îţi mulţumesc că m-ai născut sora unui asemenea om şi pentru tot ce ai presărat în calea mea.

CE ÎNSEAMNĂ A FI ROMÂN

Horia Sima

Această întrebare nu e destinată maselor populare, ţărănim`ii noastre multi-milenare şi tuturor acelora care duc o viaţă legată de obiceiurile străbune. Mulţimile trăiesc românismul. Nu filozofează asupra lui. Mulţimilor anonime se datoreşte existenţa noastră ca neam pe acest pământ. Ele au oferit conducătorilor substanţa primordială din care s-a şlefuit apoi personalitatea lui istorică. Ele au plăsmuit lumea interioară, de imagini şi viziuni, din care s-a făurit apoi cultura noastră naţională.

Întrebarea se adresează oamenilor cu carte, acelora care, intrând în contact cu arii deosebite de spiritualitate, riscă să se înstrăineze de ethosul naţional şi să piardă înţelegerea românismului. Primejdia e atât de mare astăzi când un număr însemnat de români au fost asvârliţi de soartă în mijlocul altor neamuri unde aud o altă limbă şi trăiesc alte obiceiuri. Situaţia nu e mai bună în ţară, unde tinerii din şcoli şi universităţi sunt crescuţi în duhul monstruos al ruperii totale de trecutul neamului nostru.

Iată cum, din cauza invaziei comuniste, problema românismului se pune în termeni îngrijorători şi merită să fie cercetată.

I.Elementele constitutive ale poporului românesc.

Pentru a înţelege ce înseamnă a fi Român, trebuie să ne urcăm la origini pentru a ne reaminti componenţa etnică a poporului nostru. Nu există nici

un neam pe lume care să descindă dintr-o singură colectivitate, neamestecată şi nealterată de alte grupuri sociale. Din aceste întrepătrunderi etnice se naşte o nouă sinteză socială şi un nou popor îşi face apariţia pe lume.

În cazul neamului nostru, peste fondul trac s-a suprapus ocupaţia romană, iar prin secolele VI-VII Daco- Romanii au suferit o puternică invazie slavă. Elementul slav a fost deznaţionalizat de autohtoni şi a participat la formarea poporului românesc. Dacă ne referim la proporţia dintre cele trei elemente în componenţa poporului nostru, bine-înţeles că predomină fondul trac. Noi suntem Traci care ne-am pierdut limba în contact cu civilizaţia romană, aşa cum s-a petrecut şi cu alte popoare cucerite de Romani.

Pentru a ne orienta în chestiunea românismului, trebuie să ţinem seamă de aportul adus de fiecare din aceste elemente la formarea sufletului naţional. Popoarele, ca şi indivizii, au un eu sau o conştiinţă colectivă. Ca să înţelegem ce înseamnă a fi Român, trebuie să descompunem realitatea lui interioară în fasciculele lui componente. Ce-am moştenit de la Traci, ce-am moştenit de la Romani, ce-am moştenit de la Slavii primitivi?

Se ştie că Tracii au fost un popor de mari tensiuni spirituale. Cultura europeană îşi trage originile din spaţiul locuit de acest popor. Vechea cultură greacă nu e altceva decât o variantă a culturii trace. Triburile greceşti care au creat srălucirea Eladei au coborât din nordul tracic. Cât priveşte religia Tracilor, ea era atât de sublimă, încât fără exagerare poate fi

numită un pre-creştinism. Dar Tracii, înclinaţi mai mult spre contemplare şi dispreţuind bunurile acestei lumi, n-au fost în stare să realizeze ceva mare pe plan istoric. Fiecare trib, fiecare cetate, fiecare vale, îşi trăiau viaţa lor singuratică şi nu se trezeau la realitate decât atunci când erau atacaţi. O singură dată s-au asvârlit într-o mare întreprindere istorică, sub Alexandru cel Mare. Şi, dacă n-ar fi fost asasinat Boerebista, cine ştie dacă soarta spaţiului răsăritean nu ar fi fost alta. Evident, când Tracii au fost surprinşi de puterea romană, s-au apărat vitejeşte, dar era prea târziu ca să se mai poată sustrage unui destin implacabil.

Trebuie să cunoaştem acum cum se manifestă tracismul în noi. "Românul e născut poet" a exclamat într-un moment de fericită inspiraţie Vasile Alecsandri. Dispunem de uriaşe zăcăminte spirituale şi în acelaşi timp, de un extraordinar dar de a-l exprima în forme artistice. Am putea zice că nu e Român care să nu fi fost ispitit de a-şi încerca talentul, în olărit, în lemn, cusături în arii sau poezie. Românul e poet chiar şi când vorbeşte. El inventează mii şi mii de feluri de a întreţine o conversaţie banală. De la Traci am moştenit apoi simţul proporţiilor, al armoniei şi capacitatea vastelor sinteze creatoare. Geniul lui Brâncuşi, care străluceşte astăzi pe primul plan al sculpturii mondiale, nu e altceva decât triumful geniului trac. Deşi trăind în Occident, el a rămas adâncit în contemplarea tainelor sufletului român şi de aici a scos acele frumuseţi nepieritoare. El şi-a dat seama că orice influenţe străine, orice imitaţie, nu poate da decât o artă bastardă. Lui Brâncuşi, i se poate aplica

admirabila formulă a Căpitanului: "O cultură e naţională ca origine şi internaţională ca strălucire".

Romanii erau exact opusul Tracilor. Puţini sensibili la comorile vieţii interioare. Erau cârmuitori, prin excelenţă. Oameni de legi şi de Stat. Îi interesau în primul rând cetatea şi expansiunea ei. Tenaci în atingerea scopurilor. Politica era suprema lor artă. Ei au dat omenirii exemplul unic al unei creaţii imperiale continue, construită piesă cu piesă în decurs de secole. Ceea ce o generaţie cucerea, alta consolida şi lărgea.

Şi noi am moştenit ceva din viziunea imperială a Romei. Din nefericire, prea puţin pentru a ne afirma în spaţiul nostru, după concepţia romană. Şi e firesc, pentru că în proporţie covârşitoare noi suntem Traci. Avem izbucniri, ca să zic aşa, de Stat, dar nu avem continuitate. După un Ştefan Vodă, vine un Ştefăniţă Vodă şi totul se spulberă. Toată istoria noastră nu e decât un lanţ de încercări avortate de a crea un Stat puternic şi durabil.

Fireşte că la aceasta a contribuit şi situaţia geo-politică a neamului nostru. Suntem aşezaţi, cum spune cronicarul, în calea tuturor răutăţilor. Dar nu e mai puţin adevărat că înfrângerile suferite se datoresc şi caracterului nostru nestatornic. Virtuţile civice ale străbunei Rome sunt slab reprezentate în componenţa sufletului românesc. Ne lăudăm cu descendenţa romană, dar nu-i urmăm îndemnurile pentru a ne crea întocmiri politice statornice.

Elementul perturbator al fiinţei noastre etnice se datoreşte fără îndoială amestecului slav. E vorba de vechea penetraţie slavă, care face parte integrantă din totalitatea poporului românesc. Slavii sunt un popor nebulos. Au goluri sufleteşti care se manifestă fie prin apatie, fie prin violenţe absurde. Slavul e omul extremelor, al rupturilor, al schimbărilor brusce de umor şi sentimente. Azi îţi poate jura prietenie şi mâine să-ţi împlânte cuţitul. Cei ce au trăit invazia rusească, au făcut experienţe de acest gen, când după duioşii înlăcrimate se merge la crimă.

Structura sufletească a Românului a fost afectată de slavism. În mijlocul neamului nostru vom descoperi indivizi care au maniere ciudate şi inexplicabile, care îşi schimbă comportamentul şi gândirea, de la o zi la alta. Nu au stabilitate sufletească. Nu sunt capabili să fie consecvenţi cu ei înşişi, cu propriile lor păreri şi angajamente. Sunt oameni care sar de pe o poziţie pe alta. Nu se pot fixa, urmând un ţel, o direcţie. Mereu sunt neliniştiţi şi turburaţi, mereu în căutarea a ceva nedefinit şi neclar. E slavul din ei care-i debordează, târându-i în anarhie şi negativism.

Cât de puternică e abaterea slavă în componenţa sufletului românesc e greu de spus. În orice caz, toţi suntem încercaţi de ea, toţi suntem supuşi tentaţiei de a ieşi din cadrul ordinii şi al armoniei, pentru a ne azvârli în haos.

2.Destin naţional.

Aceste caracteristici, acest mănunchi de forţe spirituale au dat naştere poporului românesc. Aceasta e analiza lui spectrală. Dar poporul românesc nu se identifică cu nici una din aceste dimensiuni. E o entitate nouă, cu sufletul şi aspiraţiile lui proprii. Avem un substrat trac, un substrat de romanitate şi avem o infuziune slavă ; reprezentând totuşi o formulă comunitară nouă, distinctă de elementele rasiale care au intrat în componenţa noastră. Suntem Români şi cu apariţia noastră în spaţiul sud-estic începe o nouă aventură istorică. Istoria e creaţia popoarelor. Cercetarea trecutului nu ne poate servi pentru a reconstitui gloria unor popoare apuse, ci pentru a ne da mai bine seama de posibilităţile noastre creatoare şi de defectele cu care am venit pe lume.

Un popor nu este, ci devine o noţiune dinamică. E o afirmare permanentă a eului său în luptă cu alte colectivităţi. O naţiune e o întreprindere a viitorului, o proiecţie a lumii sale interioare de visuri, aspiraţii şi idealuri. O naţiune nu poate trăi fără a-şi fixa ruta de urmat în proximele decenii. Dacă nu-şi concentrează energiile spre un ţel precis, abdică de la misiunea ei şi va fi cutropită de alte naţiuni. Robia în care geme poporul român astăzi este rezultatul incapacităţii clasei conducătoare dintre cele două războaie de a formula şi urmări cu tenacitate o politică de salvare naţională în funcţie de primejdia din răsărit. Poporul român trebuie să trăiască într-o permanentă stare de mobilizare pentru a-şi apăra graniţa Nistrului.

Fiecărui popor i-a fost hărăzit de Dumnezeu o misiune de îndeplinit în această lume. Acesta e

destinul lui naţional. Acest destin trebuie mereu scrutat de conducători, mereu chestionat, pentru a da răspunsul cuvenit unei anumite situaţii istorice. Este cert că în împrejurările actuale, destinul naţional comandă tuturor Românilor din ţară şi din exil să-şi concentreze toate puterile pentru eliberarea Patriei. Toate celelalte ţeluri cad pe al doilea plan, iar cine se refugiază în alte preocupări, motivând nu ştiu ce superiorităţi intelectuale, e un dezertor al cauzei naţionale.

3.Taina românismului.

Cum putem descoperi românismul pentru a-l servi apoi cu dragoste şi înflăcărare?

Românismul e în noi, în sufletul nostru. Între individ şi neam se produce un proces osmoză, de întrepătrundere. Dispunem aşadar de instrumentul interior ca să explorăm fiinţa neamului. Numai să ne folosim de el. Prin meditaţie, prin contemplaţie lăuntrică, ne vom pune în contact direct cu neamul. Îi vom simţi pulsul, durerile, suferinţele şi aspiraţiile. Dacă ne vom apleca astăzi asupra neamului, vom auzi zornăit de lanţuri, uşi grele care se deschid şi închid, de paznici fioroşi şi în faţa noastră vor apărea mii de morminte care ard şi ard cu o flacără care urcă până la cer. Cine ar putea să rămână nesimţitor la această privelişte de groază, afară de acei care şi-au construit o filozofie strict egoistă a vieţii şi refuză să ia act de tragedia neamului?

Românismul trebuie explorat integral. Pe toate dimensiunile: în spaţiu, în timp şi în profunzime. Românismul integral cere să ne interesăm de soarta tuturor fraţilor noştri din toate provinciile şi răspândirile: din Basarabiua, din Balcani, din Banat, din Ungaria şi chiar din America sau alte continente. Orice Român ne interesează, chiar dacă ar trăi undeva pe la polul sud.

Românismul integral cere ca să ne cunoaştem istoria, începând de la originile ei cele mai îndepărtate. Dar nu aşa superficial, pe ani şi evenimente. Asta nu e istorie. Ci în structura ei intimă: în ideile care au călăuzit-o, în acţiunile şi reacţiunile care i-au determinat cursul.

Românismul integral mai cere ca să ne inspirăm din spiritualitatea românească, obiectivată în creaţiile populare, când ne avântăm în domeniul artei şi literaturii

4.Unde se găseşte Românul adevărat?

Românul adevărat se găseşte la intersecţia celor trei axe ale românismului: geografia naţională, istoria naţională şi cultura naţională. Priveliştea spaţiului locuit de Români, priveliştea timpului însemnat de isprăvile lor şi priveliştea domeniului său spiritual îşi dau concomitent întâlnire în sufletul Românului adevărat. Sunt trei aspecte ale aceleiaşi realităţi: românismul.

Cine poate să îmbrăţişeze arhitectura diferenţiată a românismului pe cele trei planuri, devine un mare Român. Marii Români sunt foarte rari. Pot fi număraţi pe degete în istoria şi cultura noastră: Bălcescu, Cuza, Eminescu, Aurel C. Popovici, Corneliu Codreanu, Traian Brăileanu, Nae Ionescu şi încă câţiva.

Maniu a fost un mare ardelean, dar n-a izbutit niciodată să se ridice la viziunea integrală a românismului. El n-a înţeles niciodată importanţa Basarabiei ca piesă esenţială în dispozitivul de apărare al ţării. De aici şi nefericita lui intervenţie în evenimentele de la 23 august. Ionel Brătianu iubea pasionat pământul şi cunoştea istoria României, dar era amputat de viziunea spirituală a neamului. Aşa se face că pe cât de strălucit a fost în cursul războiului de unitate naţională, pe atât de lamentabil s-a comportat după război, neacordând atenţia cuvenită noilor aspiraţii naţionale.

Străinii pot deveni Români numai în măsura în care îşi asimilează coordonatele sufletului românesc. Prin simpla încetăţenire un străin nu devine Român. Aceasta e o calitate exterioară, care nu-l transformă automat în Român. După cum un Român de sânge poate suferi un proces invers, de îndepărtare de focarul românismului până a se înstrăina complet. În acest caz, deşi el e Român de sânge, deşi poartă un nume românesc, a încetat de-a mai fi un Român adevărat. Avem celebrul caz al lui Titulescu care s-a înstrăinat atât de mult de neam încât a devenit un inamic al românismului.

*Comuniştii nu sunt Români. Mă refer la corifeii comunişti, la acei iniţiaţi în secretele Internaţionalei Comuniste, şi nu la masa oportuniştilor şi a acelora intraţi de nevoie în partid. Deşi, probabil, Români de sânge, nici Gheorghiu Dej şi nici Ceauşescu nu mai aparţin poporului românesc. Un comunist automat iese din comunitatea naţională. Partid Comunist **Român** e o absurditate. Orice comunist e un internaţionalist, un cosmopolit, un duşman al popoarelor. Idealul comunismului este distrugerea naţiunilor, prin amestecul lor forţat într-o masă informă, pe care să o poată guverna cu uşurinţă forţele secrete ale acestei mişcări.*

5.Ce este Mişcarea Legionară?

Este o uriaşă încercare de a crea un mare tip de Român care să rezolve problemele politice, economice şi sociale ale poporului românesc, cu scopul de a-i netezi calea spre împlinirea lui în lume.

Destinul naţional îşi găseşte întruchiparea supremă în cultură. Dar cultura e o floare gingaşă care nu se dezvoltă decât în condiţii de securitate, pace şi bună-stare. Iată funcţiunea şi rolul istoriei naţionale. Istoria e barajul de protecţie a culturii.

Când un popor suferă vicisitudini istorice, ceea ce se întâmplă astăzi cu poporul nostru, atunci şi cultura lui se ofileşte. Ceea ce cheamă comuniştii cultură românească, nu mai e cultură, ci ceea ce a rămas din vechea cultură şi vechea capacitate creatoare a poporului nostru după ce au fost infiltrate

prin nenumărate site marxist-leniniste. Adevărata cultură românească lâncezeşte prin închisori.

Fără istorie nu există cultură. Ca să ne afirmăm, în deplină libertate creatoare, trebuie mai întâi să existăm ca entitate independentă, stăpâni pe destinul nostru.

Corneliu Codreanu a avut intuiţia centrală a sufletului românesc. El şi-a dat seama de imensul potenţial creator al neamului nostru, dar şi de defectele care îl sufocă: vanitate, inconsecvenţă şi superficialitate. Sprijinindu-se pe filonul romanităţii el a urmărit să trezească din letargie energiile trace, aşa ca Boerebista altădată, şi apoi cu această superioritate de forţe să domine anarhia slavă. A reuşit în această întreprindere uriaşă, dar n-a putut să-şi desăvârşească opera, fiind ucis de duşmani.

Căpitanul a avut şi geniala inspiraţie ca în această mare şcoală de refacere a sufletului românesc, să asocieze şi învăţătura creştină. Într-adevăr, romanitatea noastră era prea slabă ca să susţină cupola Mişcării. Dar adăugând ordinii romane ordinea creştină a vieţii, i-a dat o soliditate de fier. Dragostea, virtutea cardinală a doctrinii creştine, produce efecte salutare şi în viaţa Statului, fiind elementul de armonie şi închegare între cei doi poli ai existenţei lui: autoritate şi libertate. Aşa a luat naştere o disciplină sui-generis, lipsită de constrângeri externe, bazată pe consimţământ şi adeziune voluntară. Disciplina izvorâtă din bucuria de a servi o cauză mai înaltă.

Timpul e acţiune din perspectiva românismului integral. Nu acţiune pentru afaceri şi interese particulare, ci acţiune pentru salvarea poporului românesc. Să combatem defectele specifice poporului nostru, punând în locul lor:

- *al vanităţii - ambiţia creatoare de valori naţionale ;*
- *al inconsecvenţei - eroismul de durată ;*
- *al superficialităţii în gând şi acţiune - seriozitate şi simţul monumentalului.*

Ţara şi Exilul - ian.-feb. l97l

"Etica legionară urmează strâns poziţia Noului Testament. Moralitatea este un mod fundamental de a fi al eului. O autentică conduită morală nu se obţine fiind mereu grijulii să nu se calce cutare sau cutare paragraf al legii, ci dezvoltând în noi puterile uriaşe ale dragostei. Nu mai căutăm cu legea în mână ce-am făcut bine şi ce-am făcut rău, ci azvârlim în existenţa noastră belşugul dragostei, ştiind prea bine că în modul acesta acoperim şi cerinţele ei. Ion Moţa stabileşte cu o claritate desăvârşită deosebirea dintre cele două morale: morala mozaică, a legii, a exteriorului conduitei umane şi morala creştină, a spiritului, care se caracterizează prin desprinderea totală de tine însuţi".

H.S., Doctrina legionară.

"Totalitarismul a fost introdus pentru întâia oară în istorie de bolşevici. Ei sunt creatorii partidului unic. Doctrina lor e atât de lipsită de conţinut uman încât nu se poate realiza în cadrul unui stat decât confiscându-se puterea în beneficiul unui singur partid şi exercitându-se apoi o teroare continuă. O minoritate fără scrupule, profită de un moment de mare suferinţă naţională şi smulge pentru sine puterea statului. Odată în posesiunea ei, suprimă suveranitatea poporului şi ucide sau aruncă în temniţe pe toţi cei care ar putea să

protestze sau să se opună proiectelor lor scelerate".

H.S., Menirea naţionalismului.

O VIAŢĂ ÎN SLUJBA LEGIUNII

Nicolae Roşca

S-au împlinit pe data de 25 mai a.c. şapte ani de la încetarea din viaţă a Comandantului Mişcării Legionare, Horia Sima.

Personalitate marcantă, om pe care o rânduială deosebită în viaţă l-a purtat pe un drum aspru, dar luminos, acela de a duce mai departe povara legionară, de a face cunoscut în lume crezul lui Corneliu Zelea Codreanu şi de a fi prezent pe scena politică românească în momentele grele ale istoriei ei.

Viaţa unui om nu este însemnată prin numărul de ani în care se consumă, ci prin intensitatea cu care arde, prin tensiunea ţesută în urzeala ei. A trăi în indiferenţă faţă de cei din jur, rezolvând numai problemele existenţei proprii, neimplicându-te în trebuinţele societăţii din care faci parte, stă la îndemâna oricui. Este, poate, destinul marei majorităţi a oamenilor. Ei se nasc, cresc, se realizează profesional, procrează, mor. Cursul acestor vieţuiri este mai mult sau mai puţin liniştit, uneori chiar monoton.

Desigur este important să te realizezi şi să-ţi creezi un rost. Este chiar imperativ, de lăudat. Dar nu este suficient. Minunatul suflu al vieţii cu care am fost înzestraţi ne cere mai mult decât atât. Ne cere o trăire substanţială, cu miez germinativ, o trăire darnică faţă de societate. Ne obligă să stimulăm vocaţia obştească care, de cele mai multe ori, lâncezeşte în noi.

Sub acest aspect, cu această încărcătură socială şi cu străduinţa de a pătrunde problemele naţionale ale timpului său, se petrece viaţa lui Horia Sima. Rostul lui printre noi a fost să se implice fără rezerve în măreaţa operă începută de Corneliu Zelea Codreanu, omul care a urnit şi a tras după sine generaţiile româneşti dintre cele două războaie (şi poate şi altele) angajându-le într-un formidabil iureş naţional.

Ridicând sabia căzută, dar nu frântă, din mâna Căpitanului, Horia Sima continuă idealurile şi lupta acestuia.

În istoria zbuciumată a Mişcării Legionare Corneliu Zelea Codreanu este ***Întemeietorul,*** Horia Sima este ***Continuatorul*** şi, dacă Dumnezeu o va vrea, va apare într-o bună zi şi ***Realizatorul*** tuturor dezideratelor şi visurilor româneşti pentru care atâta au trudit cei doi mari înaintaşi.

În această scurtă expunere a vieţii, cu rosturile ei, a Comandantului Mişcării Legionare, vom considera patru aspecte principale ale acesteia:

1. omul Horia Sima ;
2. legionarul Horia Sima ;
3. omul politic Horia Sima ;
4. scriitorul Horia Sima.

I. OMUL HORIA SIMA.

Născut la 3 iulie l906 în Bucureşti, urmează
liceul Radu Negru din Făgăraş şi apoi Facultatea de Litere şi filozofie din Capitală.

A rămas orfan de tată la o vârstă fragedă, fiind obligat să-şi croiască singur drumul în viaţă prin eforturi proprii şi cu o tenacitate de invidiat. De-a lungul studiilor, atât liceale cât şi universitare, el s-a întreţinut practic din meditaţiile pe care le dădea (uneori chiar colegilor lui de curs) şi din bursele obţinute pentru studiile sale strălucite.

Horia Sima avea o puternică personalitate. Era super-dotat ca inteligenţă. Avea o voinţă şi o perseverenţă puternică, tărie de caracter şi convingeri ferme. Avea încredere în forţele lui mintale ceea ce-i uşura înţelegerea grabnică a situaţiilor ce i se prezentau.

Nu era un om dificil. Dimpotrivă, era uşor abordabil, amabil, prietenos. Punea multă căldură în relaţiile cu ceilalţi oameni şi mai ales cu camarazii săi. Îi plăcea, şi chiar căuta, discuţiile serioase şi în toate domeniile, căci avea o vastă cultură. Savura cu plăcere o glumă bună şi era discret în aprecieri faţă de alţii. Ura bârfa. Respingea clevetirile şi şoaptele răutăcioase la adresa prietenilor lui.

Spirit mai mult vesel. Era în general optimist şi înţelegător cu lipsurile omeneşti, chiar dacă acestea îl atingeau uneori neplăcut. Loviturile nedrepte nu-l scoteau din fire. Îl afectau desigur, îl supărau chiar, dar îşi domina repede mânia. Nu era deloc ranchiunos. Reacţiile lui erau acelea ale omului superior pe care invidia şi ura inamicilor nu-l impieta. Era ocrotit parcă de o platoşă rezistentă care făcea să alunece peste el, fără să-l străpungă, suliţele înveninate ale vrăjmaşilor.

Horia Sima era profund credincios. Lumea lui interioară de visuri şi idealuri era axată pe credinţă.

Răspuns la eventualele sale nelinişti metafizice le găsea în Biserică, în iubirea creştină: "***Orice moment de dragoste este un moment de creaţie, un moment de libertate, un moment de trăire spirituală şi un moment de cunoaştere al adevărului***". "***Dragostea reprezintă ecuaţia fiecărui om, formula lui de permanenţă***".

Numai credinţa sa adâncă l-a ajutat să suporte şi să învingă toate loviturile nedrepte, toate persecuţiile printre care i s-a scurs viaţa. Ea l-a ajutat să facă faţă lipsurilor şi necazurilor semănate bogat pe ogorul existenţei sale. Deosebit de dureroasă a fost lunga fază a bolii soţiei sale Elvira, sau Viluca cum îi spunea, care timp de l5 ani s-a stins din viaţă încet, bucăţică cu bucăţică. Ea l-a avut mereu pe soţul său lângă patul de suferinţă, ajutând-o, alinând-o, îmbărbătând-o. Niciodată nu l-am văzut nemulţumit, plictisit sau dărâmat moraliceşte de această lungă şi grea agonie a tovarăşei lui de viaţă, care s-a stins în anul l974.

Permanent proscris, hulit şi urmărit, el nu şi-a pierdut nici un moment echilibrul sufletesc şi încrederea în steaua sa. Purta marcată pecetea omului ales, omului creat din "***altă plămadă***".

Toate aprecierile negative, calificările infame şi răuvoitoare aruncate de duşmani şi chiar de unii foşti prieteni, asupra acestui om, sunt false, izvorâte din invidie unele, din neştiinţă crasă sau chiar din netrebnică răutate, altele. Cei care l-au cunoscut de-aproape ştiu că nu este aşa şi o mărturisesc deschis.

Chiar şi unii inamici politici, oameni din afara Mişcării (îl putem include aici chiar şi pe Pamfil

Şeicaru) care l-au căutat şi cunoscut, au fost captaţi de amabilitatea lui Horia Sima, de distincţia şi corectitudinea cu care au fost primiţi, de discuţiile avute cu el, şi mai ales de vederile sale largi. Aceştia şi-au revizuit îndată opiniile defavorabile, opinii născute în ei de propaganda mincinoasă revărsată timp îndelungat asupra lui Horia Sima. Îşi dădeau seama repede că se găseau în faţa unei personalităţi proeminente, care avea idei clare şi care-şi rostuise viaţa numai pe drumuri drepte, juste, utile prietenilor şi neamului său.

II. LEGIONARUL HORIA SIMA.

Aderă la Mişcarea Legionară în toamna anului
l927, la numai câteva luni de la înfiinţarea ei, student fiind încă. Este încadrat în cuibul condus de Andrei Ionescu, din care mai făceau parte Iordache Nicoară, Ion Belgea, Iosif Dumitru ş.a., toţi ei deveniţi fruntaşi şi martiri legionari.

Datorită capacităţii, avântului şi a spiritului său de organizare, Horia Sima ocupă repede diferite funcţii în sânul Mişcării şi este numit în l935 Şeful Regionalei legionare Banat, calitate în care, pentru meritele şi activitatea sa bogată, este citat de Căpitan.

În anul l938, după arestarea lui Corneliu Zelea Codreanu, este cooptat în Comandamentul de prigoană al Mişcării. Adună şi organizează legionarii rămaşi liberi după masivele arestări din acel an. Odată cu asasinarea mişelească a Căpitanului în 30

noiembrie l938, Horia Sima, îndurerat dar şi revoltat, începe o luptă crâncenă contra regimului carlist şi a camarilei de criminali înjghebată în jurul regelui. Luptă inegală, plină de primejdii. Carol II dispunea de forţe considerabile: armată, poliţie, jandarmerie, sprijin politic interior şi exterior. Horia Sima aproape singur, avea în jurul său doar câteva grupuri de oameni rămaşi liberi, care se mişcau în clandestinitate, dar care aveau un grad înalt de entuziasm şi erau decişi să pedepsească cu orice risc uciderea din Pădurea Tâncăbeşti.

Dar Horia Sima poseda totuşi o armă puternică care putea neutraliza forţele regale: credinţa fermă în dreptatea luptei lui, convingerea că trebuia să restabilească o ordine morală în viaţa politică a poporului nostru şi spiritul de sacrificiu al oamenilor adunaţi în jurul său.

Cu toate că este căutat cu încrâncenare de toate organele represive ale regimului dictatorial regesc (se puseseră premii de milioane pe capul lui) reuşeşte să se strecoare cu abilitate printre urmăritorii săi şi, până la urmă, să-l învingă pe Carol II, alungându-l din ţară în anul l940.

Mişcarea Legionară, proscrisă până atunci şi azvârlită într-o aprigă prigoană, este scoasă la lumină de Horia Sima şi dusă la Biruinţă prin lovitura revoluţionară din 3 septembrie l940.

În 6 septembrie, Forul Legionar compus din Senatori,oamenii de vază ai Mişcării care au putut să scape din pârjolul carlist, împreună cu toţi Comandanţii Bunei Vestiri (întemeietori ai Legiunii alături de Căpitan), l-au proclamat Şef al Mişcării Legionare şi urmaş al lui Corneliu Zelea Codreanu.

Este aclamat cu entuziasm de toţi legionarii în viaţă.

În noua lui funcţie de conducere s-a confruntat cu tot felul de probleme, cu multe situaţii grele, situaţii limită chiar, dar pe care le-a înfruntat şi le-a dominat prin capacitatea sa. A păstrat vie şi activă Legiunea. A păstrat-o mai ales intactă din punct de vedere doctrinar şi a urmat cu stricteţe punctele programatice şi strategice trasate de Corneliu Zelea Codreanu. Nu a înstrăinat opera acestuia. Atât Carol II, cât şi Antonescu şi chiar Hitler au încercat aservirea Mişcării Legionare, izbindu-se mereu de refuzul lui Horia Sima care nu a acceptat în nici un chip ştirbirea caracterului şi a independenţei ei politice. Veghează ca în structura gândirii legionare să nu pătrundă idei străine ce i-ar fi putut altera puritatea ideologică.

Horia Sima a fost un neobosit om de acţiune, luptător curajos, mereu prezent în mijlocul evenimentelor, înfruntând obstacole şi amenintări pentru realizarea idealului legionar al Căpitanului pe care şi-l însuşise.

După scurta perioadă de guvernare legionaro-antonesciană, generalul Antonescu se desprinde de Mişcarea Legionară şi porneşte contra ei o înverşunată persecuţie. Horia Sima este obligat, pentru a-şi salva viaţa, să ia calea exilului. Ajunge în Germania unde este supus la presiuni de autorităţile naziste pentru a schimba direcţia şi ideologia Mişcării. Se opune cu tărie şi-şi îmbărbătează camarazii, exilaţi şi ei, prin contacte secrete (căci nu li se permiteau întâlnirile), îndemnându-i să rămână intransigenţi, să reziste atât ameninţărilor, cât şi presiunilor germane. Cu puţine excepţii, grupul legionar din Germania a

rămas statornic crezului şi conducerii Mişcării Legionare.

Constatând direcţia greşită pe care se angajase naţional-socialismul german care, trădând revoluţiile naţionaliste europene, se îndrepta spre o hegemonie germană în continentul nostru, cu urmări previzibile catastrofale, Horia Sima evadează din domiciliul forţat german şi trece clandestin în Italia, cu intenţia de a expune lui Mussolini temerile sale şi a-l determina să încerce el remedierea greşelilor politice ale lui Hitler. Dar Fuehrerul, în culmea puterii sale (suntem în l942) nu poate accepta lecţii de la nimeni, mai puţin de la cineva ce nu i s-a subordonat niciodată (Horia Sima nu l-a întâlnit nicicând pe Hitler). Îl obligă pe Duce să-i predea prizonierul, care este internat într-un lagăr de concentrare. Şi dacă Horia Sima nu a fost împuşcat atunci se datoreşte unei greşeli tactice a generalului Antonescu, care i-a cerut imperativ lui Hitler să-l execute pe Sima, lezând în felul acesta orgoliul şi susceptibilitatea Fuehrului (Ion Calafeteanu - Românii la Hitler, p.l72).

După încetarea războiului şi răspândirea legionarilor prin toată lumea, Horia Sima purcede, începând cu anul l947, la reorganizarea Mişcării Legionare din exil, pentru a continua lupta anticomunistă. A reprezentat, după prăbuşirea frontului naţionalist european, o speranţă şi un sprijin moral pentru legionarii disperaţi, dezorientaţi, descurajaţi. Timp de câţiva ani are o activitate febrilă cutreierând clandestin diferitele ţări în care se găseau pâlcuri răzleţe de legionari. Îi regrupează, îi dirijează spre diferite ţări, unii spre cele două Americi şi

reorganizează Mişcarea pe vechile ei structuri: cuiburi, garnizoane, nucleu central.

Şi în ciuda diversităţilor ambientale, a influenţelor mediului în care trăiau, a greutăţilor existenţei de refugiat şi a nenumăratelor acţiuni de defăimare la care erau supuşi, legionarii au răspuns din nou la chemarea lui Horia Sima. Au răspuns cu acelaşi entuziasm şi abnegaţie cu care răspunseseră şi în septembrie l940 şi în 23 august l944.

Prin anii l950-l95l Mişcarea Legionară din exil era din nou structurată, unitară. Oamenii ştiau unde să se adreseze, ce trebuia să facă, încotro să-şi îndrepte energiile. Prin circulări Horia Sima păstrează spiritul de unitate şi credinţa în viitor.

Chiar şi în ţară, în lumea legionară supusă cruntelor reprimări din gulagurile comuniste, Horia Sima a menţinut în stare de veghe continuă spiritul legionar, spiritul de rezistenţă. Presiunile care s-au făcut peste tot, în lagăre şi închisori, pentru ca oamenii să se lepede de Căpitan şi de Comandant, au dat greş. Puţinele prăbuşiri care s-au petrecut în această lume concentraţionară, nu fac decât să confirme bestialitatea dezlănţuită contra acestor semeni, care atingea limita rezistenţei fizice şi psihice a omului. Chiar şi aceste prăbuşiri indică crâncena luptă dusă între legionari şi sistemul represiv comunist care urmărea să-i distrugă, să le stingă candela ce lumina sufletele lor.

"***La Piteşti, la Gherla, la Canal, la Aiud, în munţi, pretutindeni în închisorile şi lagărele de muncă forţată din ţară, legionarii loviţi şi ucişi erau cei care se menţineau în linia de ascultare faţă de Horia Sima. Pe Horia Sima***

voiau să-l distrugă adversarii, de el voiau să ne desolidarizăm, de el, atât ca persoană, cât şi de activitatea lui, ştiind că în felul acesta unitatea de luptă va fi anihilată". (Virgil Maxim - Lămuriri legionare - p.l8).

Mai târziu, prin anii l970, Horia Sima dorind să preîntâmpine problemele ce s-ar fi putut isca odată cu dispariţia lui fizică, caută să dea Legiunii un sprijin instituţional. Pentru asta reorganizează ***Senatul Mişcării, Forul legionar*** şi ***Consiliul Politic.*** Trei instituţii (create de însuşi Căpitanul şi actualizate de Comandant) menite să asigure o continuitate legitimă în conducere până ce va apare şi va putea fi numit noul ei şef.

Horia Sima a condus Mişcarea Legionară timp de 53 de ani, îndrumând-o cu îndemânare pe mările agitate ale evenimentelor politice din secolul XX, şi a făcut-o cunoscută în întreaga lume. S-a dăruit fără răgaz chemării lui. Nu şi-a abandonat niciodată misiunea încredinţată de Căpitan (Ion Halmaghi-Memoriile Viitorului-pag.6).

Este un mărturisitor al lui Corneliu Zelea Codreanu pe care-l admira şi iubea. A scris cele mai frumoase pagini apărându-i memoria şi concepţiile. În scurta sa viaţă publică, Căpitanul nu şi-a putut dezvolta prea mult gândirea şi ideile sale de bază, care îmbrăţişau omul, cu sufletul lui, neamul, cu menirea sa şi ataşamentul acestora faţă de Dumnezeu. Îi revine lui Horia Sima această misiune. El disecă concepţia înaintaşului său, analizează toate cutele ei şi o explică într-o formă magistrală. Opera sa de bază "***Doctrina legionară*"** reprezintă o incursiune în frământările

intelectuale ale Căpitanului şi în evanghelia lui socio-politică, pe care le lămureşte şi le expune cu o competenţă de netăgăduit.

O altă realizare impunătoare a lui Horia Sima este ridicarea Monumentului Moţa-Marin de la Majadahonda (Spania), chiar pe locul unde au căzut cei doi eroi români. Acest monument a devenit un loc de reculegere pentru legionarii din toată lumea şi chiar pentru alţi naţionalişti europeni care vin la el ca să se închine cu respect şi pioşenie şi să se inspire din jertfa pentru creştinătate pe care au dat-o cei doi legionari români.

Dintre toţi legionarii Căpitanului rămaşi în viaţă în l938-l940, Horia Sima a fost cel mai bun, cel mai viteaz, cel mai bine orientat în desişul zbuciumărilor politice ale secolului nostru. De aceea a fost el cel ales ca să-l urmeze, de aceea a fost el cel recunoscut ca şef al Mişcării Legionare.

Neînţelegerile şi unele dezertări care s-au produs în sânul acesteia, cauzate de frecuşurile vieţii, de detenţiile şi presiunile germane, de eroziunile provocate de crudele şi interminabilele persecuţii, au afectat, fără îndoială, edificiul legionar, dar nu într-o măsură dezastroasă cum afirmă uneori dezinformatorii.

Iată că acest edificiu a rezistat tuturor intemperiilor şi a rămas în picioare în ciuda unor efective reduse (prin lege firească biologică) şi în ciuda atacurilor murdare ale nenumăraţilor lui duşmani.

Şi aceasta se datoreşte legionarului Horia Sima.

III. OMUL POLITIC HORIA SIMA.

Între calităţile marcante ale Comandantului se profilează cu claritate cele politice. Avea o intuiţie politică ascuţită. Prevede şi acţionează. Astfel, îl găsim prezent şi activ în momente istorice cruciale, când încearcă să repare erorile comise de oamenii ce conduceau destinele ţării şi să împiedece prăbuşirea în neant a naţiunii. Horia Sima a reprezentat, în momentele de criză naţională, zvâcnirea conştiinţei româneşti şi punctul de polarizare al energiilor poporului pentru lupta de rezistenţă şi supravieţuire.

Trei sunt, după înţelegerea noastră, momentele politice în care intervenţia acestui om a fost hotărâtoare:

a. lupta contra lui Carol II şi dărâmarea lui ;
b. 23 august l944 ;
c. organizarea luptei de rezistenţă contra comunismului.

a. ***Lupta contra dictaturii lui Carol II*** şi dărâmarea ei a fost de o importanţă majoră pentru România. Dacă acel tiran mai rămânea pe tron, în circumstanţele politice internaţionale ale anului l940, destrămarea Statului român ar fi fost ireversibilă. Carol II nu mai era agreat de nimeni şi pentru a-şi menţine tronul cu orice preţ (tron ce-i aducea bogăţii imense într-un sistem de mare corupţie) ar fi acceptat

dezmembrarea totală a ţării. Cedase deja până atunci o treime din teritoriul naţional.

De menţionat că lupta anticarlistă a fost condusă exclusiv de Horia Sima şi Mişcarea Legionară. Celelalte partide acceptaseră tacit dictatura regală cu erorile ei politice, căreia i-au furnizat chiar oameni pentru a o susţine. Aceştia, împreună cu regele, au împins ţara într-un cotlon fără ieşire.

În septembrie l940, Carol, alungat din ţară datorită revoltei legionare, Horia Sima primeşte o moştenire dezastroasă: o ţară ruptă, demoralizată, o armată învinsă fără a trage un glonte (pe care nu-l avea), o politică externă smintită care lăsase România singură, izolată şi fără sprijin în faţa unor forţe considerabile care o înconjurau, gata să se năpustească asupra ei..

În această situaţie extrem de gravă, Horia Sima, fidel îndrumărilor lăsate de Corneliu Zelea Codreanu, îndreaptă corabia românească, ce naviga cu catargele rupte, spre apele germane, mai puţin primejdioase pentru integritatea noastră decât cele anglo-bolşevice, cutreierate până atunci. Adică, între două rele, Mişcarea Legionară, în anul l940, când nu mai exista altă soluţie, îl alege pe cel mai puţin primejdios pentru interesele româneşti.

Horia Sima reuşeşte să domolească duşmănia germanilor cauzată de politica duplicitară, neprietenoasă faţă de ei şi vădit pro-rusă, condusă de Titulescu şi rege. Obţinem astfel, în ultimul moment, printr-o înţelegere cu nemţii şi prin invitarea unei misiuni militare germane în România, garantarea de către aceştia a frontierelor ce ne mai rămăseseră întregi.

În scurta guvernare legionaro-antonesciană Horia Sima şi Mişcarea pune bazele unei politici de refacere a ţării, sfârtecată la frontiere, dezorganizată, sărăcită şi cuteierată în lung şi-n lat de convoaie de refugiaţi. Aceştia proveneau din regiunile cedate şi îşi căutau un alt rost în Patria-Mamă, care-i părăsise opreliştii duşmanilor.. Încearcă să şteargă urmele dezastrului românesc şi să redea poporului, printr-o politică clară, coerentă şi cinstită, încrederea, sufletul şi orgoliul pierdut.

În politica externă a ţării a urmat o linie de demnitate naţională, denunţând abuzurile şi crimele ungureşti din Transilvania ocupată şi chiar faţă de nemţi, opunându-se prin măsuri legislative, pretenţiilor acestora de a căpăta o hegemonie economică în România. (A fost şi unul din motivele pentru care mai târziu nemţii îl vor susţine pe Antonescu în acţiunea acestuia de eliminare a Mişcării Legionare).

O altă realizare a guvernării legionare, aşteptată de toţi, şi care se datoreşte lui Horia Soma, a fost dezgroparea şi înhumarea creştinească a rămăşiţelor Căpitanului. Coşciugul, cu corpul ce purta încă însemnele sugrumării bestiale, a fost condus cu pietete în parfum multitudinar, de-a lungul Bucureştiului, până la noul loc de veci de la Casa Verde (profanat mai târziu de comunişti). Şi tot lui Horia Sima i-a revenit onoarea de a cere Înaltei Curţi de Casaţie, rejudecarea procesului lui Corneliu Zelea Codreanu. Se pronunţă, după cercetări şi dezbateri, anularea sentinţei din l938 prin care fusese condamnat **"*pentru trădare de ţară*".** Ies la iveală acuma uneltirile obscure şi netrebnicia unor magistraţi care judecaseră

nedrept, încercând să terfelească onoarea unui om şi să stigmatizeze întregul naţionalism român.

Neînţelegerile care s-au ivit între Mişcare şi generalul Antonescu sunt imputabile numai acestuia din urmă şi dorinţii sale de a-şi aservi Legiunea, de a fi proclamat şef al ei, urmaşul lui Corneliu Zelea Codreanu şi al legatului său spititual. Antonescu era un paranoic în felul lui. Era ros de ambiţii, însetat de putere, de dorinţa de a domina totul, de a comanda ca la armată. El nu a putut înţelege că Mişcarea îşi avea drumul ei, un rost al ei specific, nişte norme clare care nu permiteau schimbările ordonate de şefie, cum se întâmplă în viaţa cazonă. El nu a fost loial faţă de Mişcare şi faţă de Horia Sima, prin lupta căruia ajunsese la cârma Statului.

Total opus a fost comportamentul faţă de Antonescu al Comandntului. L-a respectat şi nu a încercat niciodată defăimarea sau înlăturarea lui. Acei care susţin contrariul se situează în afara adevărului. În arhivele secrete germane s-au găsit multe plângeri şi învinuiri făcute de Antonescu la Hitler contra lui Horia Sima, dar lipsesc plângeri îndreptate de acesta contra generalului. Timp de patru luni cât a durat guvernarea împreună a celor doi, Antonescu era permanent înconjurat de legionari. Nimănui nu i-a trecut prin cap să-l suprime, aşa cum s-a afirmat şi se afirmă încă. Aşa-numita **"*rebeliune legionară*"** nu a fost altceva decât o lovitură dată de Antonescu pentru îndepărtarea legionarilor de la guvernare.

După această violentă eliminare din viaţa Statului, închisorile s-au umplut din nou cu legionari. Unii au fost condamnaţi la moarte şi executaţi, alţii

condamnaţi tot la moarte şi lichidaţi prin aşa-numitele "***Batalioane de reabilitare de la Sărata*". **Aceia care au putut scăpa aprigii persecuţii antonesciene, între care şi Horia Sima, şi s-au refugiat în afara graniţelor, au fost adunaţi şi concentraţi în Germania, unde la cererea lui Antonescu, supărat că le scăpase din mână, au fost internaţi în lagăre de concentrare şi ţinuţi aşa până la 23 august l944.

Această atitudine necorespunzătoare, ingrată, a generalului Antonescu faţă de omul care adusese reale servicii Patriei sale şi chiar şi lui personal, nu l-a părăsit până la urmă, până în ziua debarcării sale, când se pare că şi-a dat seama că fusese victima unor infame intrigi care au dus, de fapt, la slăbirea coeziunii naţionale. Se spune că şi-ar fi exprimat regretul, în închisoare fiind. Dar era prea târziu.

X
X X

b. ***Momentul 23 august l944.*** La această dată fatidică pentru România, armata ţării noastre depune armele fără condiţii în faţa hoardelor bolşevice care, nestăvilite, se prăvălesc peste ţară. Statul român de drept dispare înghiţit de mareea ruso-comunistă. Consecinţele le suferim şi astăzi.

În faţa dezastrului, Horia Sima, ca un adevărat om de Stat, nu rămâne nepăsător. Uitând afrontul german şi umilinţa de a fi fost ţinut în lagăre de concentrare, decide continuarea luptei, aşa cum a spus şi făcut Căpitanul. Nu fuge de răspundere. Este

singurul om politic român care reacţionează repede, aşezând pe primul plan interesul naţional.

Continuarea luptei alături de nemţi (singurii care se opuneau atunci invaziei comuniste) a fost o decizie dureroasă, dar îndrăzneaţă şi justă. Nu-l interesează în acel moment consecinţele ce s-ar revărsa asupra lui. Horia Sima ştia, ca orice om inteligent, că războiul, odată cu capitularea României, era deja pierdut, că forţele din faţă erau prea puternice. Ştia că el şi Mişcarea Legionară, prin acest act de curaj, se sacrificau. Ştia că vor fi anihilaţi de evenimentele viitoare. Dar ***"puteam noi să stăm nepăsători?",*** s-a întrebat odată Ionel Moţa. Putea Mişcarea acum să privească nepăsătoare la tragedia ţării? Răspunsul lui Horia Sima a fost un ***"nu",*** rotund. Trebuia arătat lumii că poporul nostru nu şi-a pus de bunăvoie gâtul în jugul comunist, că a reacţionat aşa cum a putut, cu puţinele forţe ce i-au rămas libere. Şi mai trebuia arătat deasemenea acestei lumi neprevăzătoare un lucru important pentru viitorul României: că în neînţelegerile - previzibile - ce se vor naşte între ***Cei doi Mari,*** ţara noastră se va alinia cu Puterile libertăţii şi că se poate conta pe anticomunismul ei. Acesta a fost sensul participării Mişcării la ultima fază a războiului antibolşevic. (Şi în adevăr, puţini ani mai târziu, legionarii au fost solicitaţi şi ajutaţi de Occidentali să continue lupta contra comuniştilor din ţară, în baza acestei legitimităţi anticomuniste).

Din acest considerent a format Horia Sima ***Guvernul de la Viena,*** guvern liber, compus din personalităţi legionare şi nelegionare, căci lupta era a neamului întreg. Acest guvern a însemnat, până la

sfârşitul războiului, continuitatea legitimităţii noastre naţionale, din clipa care în România, rege, guvern, armată, nu mai aveau nici o libertate de acţiune, nici o autoritate. Carenţa Statului român a fost salvată, timp de câteva luni încă, prin Guvernul de la Viena.

S-a format şi o ***Armată de eliberare*** compusă din legionarii ieşiţi din lagărele germane, din românii aflaţi în acel moment peste hotare şi din prizonieri români ce proveneau de pe frontul româno-german şi care se aliniau numaidecât în lupta anti-rusă. Adeziunile la această armată erau strict voluntare.

Au fost astfel organizate trei regimente dintre care numai unul a fost suficient de înzestrat cu armament pentru a intra în foc, luând parte la lupte până pe data de 8 mai l945, data capitulării Germaniei.

În convorbirile dintre Horia Sima şi demnitarii germani pentru stabilirea condiţiilor de colaborare, el cere următoarele:

- organizarea Guvernului Naţional să se facă

de către organele româneşti, în deplină libertate ;

- Guvernul Naţional va declara război URSS

-ului, dar nu şi Aliaţilor occidentali cu care poporul nostru nu avea litigii ;

- Armata Naţională va avea numai comandă

românească şi drapelul ei va fi tricolorul ;

- Armata Naţională va lua parte la lupte

numai în sectoarele unde nu se află trupe române.

Nemţii acceptă toate aceste condiţii şi ca urmare participarea românească la încleştarea

antibolşevică este continuă până la sfârşitul conflictului. O misiune îndeplinită.

Este un merit al lui Horia Sima de a fi urmat linia şi hotărârea Căpitanului din Pădurea Dobrina.

X

X X

c. ***Organizarea luptei de rezistenţă.*** Cum s-a spus deja, sfârşitul războiului în Europa nu a însemnat şi abandonarea luptei de către Horia Sima. Din contră, activitatea şi eforturile lui se multiplică pentru înjghebarea unui nou front de rezistenţă împotriva barbariei roşii. Purcede astfel la reorganizarea Mişcării din exil ca pepinieră pentru ajutorarea celor din ţară, unde trimite mulţi emisari. Mobilizează toate forţele legionare şi nelegionare, dar luminate de acelaşi foc sacru de apărare naţională, pentru încleştarea ulterioară cu comunismul.

Prin legionari paraşutaţi sau strecuraţi în România, fortifică nucleele de rezistenţă din ţară, care vor acţiona pe toate fronturile: politic, cultural, armat. Se cunoaşte acum epopeea eroică a luptelor din munţii noştri din operele memorialistice apărute după Revoluţie. Aproape că nu a existat colţişor de munte - care şi în trecut a apărat toate bejeniile româneşti - în care să nu se fi organizat echipe de luptă. Din exil erau alimentate cu forţe noi care, pe lângă aportul fizic şi material ce-l aduceau la această înverşunată înfruntare, mai aduceau oamenilor din munţi şi un

ajutor moral, acela de a nu se simţi singuri, uitaţi şi abandonaţi de camarazii lor din străinătate.

România a fost singura ţară din vastul imperiu rusesc care a întreţinut o luptă armată contra comuniştilor timp de l0 ani, până în l956 când, falita revoluţie din Ungaria a arătat că ***în pofida războiului rece şi al celui propagandistic, Occidentul era înţeles cu URSS pentru neamestecul în zonele respective de dominaţie.*** Lipsiţi de sprijin material, dar mai ales moral şi politic, aceşti bravi luptători au fost anihilaţi pe rând. Dar gestul lor, sacrificiul lor a salvat onoarea neamului românesc, care-i va cinsti aşa cum li se cuvine.

Aceeaşi luptă îndârjită anticomunistă duce Horia Sima şi în Exil. Se zbate să închege un front unitar cu o politică comună de eliberare a ţării. Face apel la personalităţile române libere. Trimite chiar şi regelui Mihai un Memoriu în care-i cere să ia poziţie în fruntea unui front naţional protestatar. Unirea acestor forţe însă nu este posibilă. Piatra de poticnire a fost veleitarismul, dar şi interpretările divergente ale actului de la 23 august: în timp ce unele cercuri politice îl considera ca un act de **"*eliberare a ţării*",** Mişcarea Legionară l-a catalogat ca un act nechibzuit, tratat cu uşurinţă şi incompetenţă uluitoare, care a adus mari nenorociri neamului românesc.

De-a lungul întregii sale vieţi în exil Horia Sima s-a străduit să deschidă ochii Occidentului asupra nedreptăţilor ce s-au făcut ţărilor predate Rusiei, dar şi a primejdiei care ameninţa pe însuşi acest Occident.

A înfiinţat ***"Frontul Libertăţii",*** organizaţie de luptă politică în care a invitat să participe toate forţele vii ale Exilului nostru.

A creat **"*Liga Anti-Yalta*"** deschisă tuturor refugiaţilor din ţările predate ruşilor prin **"*Acordul de la Yalta*"**, care a aruncat în sclavia comunistă l00 de milioane de europeni fără a fi întrebaţi dacă sunt sau nu de acord cu această împărţire a continentului nostru.

Militează pentru un front politic de luptă lărgit la nivelul tuturor popoarelor ameninţate de viruşii comunişti.

Ia contacte şi aderă la **"*Frontul Anticomunist Mondial*" *(WACL)*** unde introduce reprezentanţi ai Mişcării Legionare care iau parte la dezbateri şi prezintă moţiuni.

Până la sfârşitul vieţii sale are o activitate fecundă. Nu-şi cruţă nici forţele nici sănătatea. Aleargă pretutindeni pentru a ţine noi conferinţe, pentru a lansa noi avertismente şi proteste, pentru a grupa o nouă formaţie anticomunistă, pentru a deschide un nou front de luptă.

Nu este de mirare ura pe care i-au purtat-o comuniştii din România, ură care s-a revărsat asupra legionarilor închişi. Dintre toţi oamenii politici români a fost cel mai înjurat, cel mai batjocorit şi ponegrit, cel mai împroşcat cu adjective suburbane şi mincinoase. ***Dar a fost unul dintre puţinii, dacă nu singurul om politic român, ce nu a pactat cu comuniştii..*** Şi asta nu se iartă. Atitudinea lui fermă şi oarecum profetic anticomunistă reprezintă un ghimpe, o negură ce apasă pe conştiinţa atâtora care au subevaluat (şi unii chiar au colaborat) pericolul real pe care

comunismul îl reprezenta pentru ţara noastră şi toată omenirea.

Şi această ură şi ponegrire nu a contenit nici după ce a plecat din această viaţă.

IV. OPERA SCRISĂ A LUI HORIA SIMA.

Horia Sima nu a fost numai un om de acţiune, un luptător în câmpul politic al poporului nostru, cum s-a văzut până acuma. El a fost şi un excelent teoretician, un mărturisitor prin scris al universului spiritual legionar, un calificat interpret al zbuciumărilor politice ale timpului său. A fost nu numai un om politic, cum ne spune George Popescu (în broşura sa "Un filozof al istoriei"), ci ***"el a fost un vizionar dar şi un mare filozof al istoriei, mai ales că unghiul din care priveşte filozofia istoriei este un unghi aparte şi diferit de al celorlalţi".***

Opera lui scrisă este foarte extinsă şi variată. Poate cea mai extinsă dintre creaţiile oamenilor politici români contemporani. De la cărţi de doctrină, de analiză a curentelor politice moderne, de învestigare a viitorului istoric al naţiunii noastre şi chiar a umanităţii, până la o extinsă şi variată producţie gazetărească, toate subiectele fierbinţi ale actualităţii sunt cuprinse în peniţa harnică a lui Horia Sima.

Cercetând scrierile sale considerăm ca mai importante următoarele:

Histoire du Mouvement Legionaire. Chiar titlul indică conţinutul acestei cărţi: istoria Mişcării de la înfiinţarea ei şi până la sfârşitul anului l937, când obţine o importantă victorie electorală. (Urmarea acestei victorii a fost panica lui Carol şi a ocultei internaţionale şi instaurarea dictaturii regale cu dizolvarea Legiunii).

Sfărşitul unei domnii sângeroase. Cuprinde istoria luptei legionare cu regimul carlist. Groaznica prigoană dezlănţuită contra Mişcării, cu sute de legionari ucişi sălbatic, sfârşeşte în 6 septembrie l940 cu alungarea din ţară a regelui.

Era libertăţii (2 volume). Se ocupă şi explică evenimentele ce s-au petrecut pe scena politică românească în timpul guvernării legionaro-antonesciene, dificultăţile colaborării cu generalul şi termină cu lovitura ce-o dă Antonescu Statului Naţional-Legionar din 2l-23 ianuarie l94l.

Prizonieri ai puterilor Axei, în care arată încercările la care au fost supuşi legionarii, scăpaţi de furia lui Antonescu, în lagărele de concentrare germane.

Guvernul de la Viena. În acest tom explică formarea guvernului liber de la Viena, necesitatea istorică a creării acestui guvern şi activitatea desfăşurată până la sfârşitul războiului.

Aceste cinci titluri citate mai sus reprezintă o frescă completă a istoriei Mişcării Legionare de la înfiinţarea ei şi până în anul l945.

Doctrina legionară. În acest volum Horia Sima ne devăluie lumea sa interioară cu idealurile ei legionare. Face o incursiune profundă în concepţiile şi cadrul doctrinar schiţat de Corneliu Zelea Codreanu, Ionel Moţa şi ceilalţi gânditori legionari, din care s-a născut aşa-numita ***"trăire legionară",*** orientare spirituală şi morală a vieţii individului şi a naţiunii. Dă o largă explicaţie luptei spiritului cu realităţile brute şi necesitatea dominării acestora. Orice doctrină, spune el, care urmăreşte însănătoşirea morală a societăţii, are nevoie de o bază metafizică. De aceea doctrina Mişcării Legionare este adânc ancorată în învăţătura creştină, în Sfânta Evanghelie. Iar legea de bază a acestei învăţături este ***dragostea: dragostea de om, dragostea de neam, dragostea de Dumnezeu.*** Iată aici trinomul metafizic al Legiunii care înalţă individul, prin neam, la Dumnezeu.

Destinee du Nationalisme. Analizează fenomenul naţionalist (etern în popoare) în comparaţie cu democraţia. Ajunge la concluzia compatibilităţii lor şi imperativul colaborării amândurora în lupta contra duşmanului comun, comunismul. Horia Sima denunţă şi greşelile săvârşite de naţionalismul european (în special cel german), dar şi cele săvârşite de forţele democrate care nu au putut vedea în naţionalism, acest impuls creator al popoarelor, decât faţa violentă şi accidentală a naţional-socialismului. Această tragică orbire a condus lumea occidentală **"*apărătoarea libertăţilor omeneşti*"** la aberaţia unei alianţe cu comunismul, mult mai criminal decât nazismul, care atâta suferinţă şi dramatism a vărsat peste Europa.

Omul nou (terminologie furată şi alterată de comunişti), unde defineşte coordonatele morale şi spirituale ale omului legionar.

Que es el comunismo? Operă apărută la Madrid şi, recent, tradusă în româneşte. Aici Horia Sima denunţă comunismul ca fiind, nu un sistem politic, nici economic, ci pur şi simplu ***o conspiraţie mondială*** cu scopul de a subjuga lumea şi de a distruge viaţa şi civilizaţia noastră creştină. Din această vastă conspiraţie, ca şi la un **"*iceberg*"** unde se vede numai puţinul ce răsare deasupra apelor ni se dezvăluie numai ceea ce vrea să ni se arate pentru a ne amăgi.

La tecnica de lucha contra el comunismo (Tehnica de luptă contra comunismului) este o completare a volumului precedent în care autorul ne arată cum ar putea fi învins comunismul, semnalându-i punctele vulnerabile. Dar pentru asta e nevoie ca ***lumea liberă*** să se înarmeze moral şi eroic, să cultive în ea voinţa de a învinge.

Pentru ce am pierdut războiul din răsărit. Este o privire critică asupra politicii româneşti dintre cele două războaie care a condus fatal la dezmembrarea ţării, la slăbirea şi la sclavizarea ei sub teroarea roşie.

Desfiinţarea istorică a Naţiunii Române. Ne arată cum miopia, manipulările politice şi lipsa de orizonturi clare ale clasei politice româneşti înainte de 23 august, ne-a condus la dezastrul care a urmat.

Dos movimentos nacionales. Este o lucrare în care analizează structurile celor două mişcări naţionaliste europene care se aseamănă cel mai mult între ele: Mişcarea Legionară şi Falanga Spaniolă. Scoate în evidenţă paralelismul doctrinar al acestor două formaţiuni. Chiar şi destinul întemeietorilor lor este similar: amândoi pornesc lupta anticomunistă de pe băncile universităţii, amândoi aunt ucişi, tineri fiind, (39 de ani Codreanu, 33 de ani Jose Antonio Primo de Rivera), amândoi lasă un testament naţional urmaşilor lor pe care-i angajează în lupte grele politice.

La crisis del Mundo Libre (Criza lumii libere), unde arată pericolul comunist ce planează asupra acestei **"*lumi libere*"** dacă nu se va trezi din somnul letargic în care a fost scufundată de vrăjile ***"stângii europene".*** (Cartea a apărut în l958).

Cazul Iorga - Madgearu. Dezvăluie adevărul asupra acestui caz în care Horia Sima nu a fost amestecat şi pe care a încercat să-l împiedice. El a fost opera unei nefericite iniţiative a unui grup necontrolat de legionari. Mişcarea, prin Comandantul ei, a condamnat acest act.

Pe lângă operele citate trebuie să menţionăm şi un mare număr de declaraţii şi memorii trimise mai marilor lumii libere în care semnalează situaţia disperată în care se află naţiunea română: **"*Declaracion sobre la tragedia del pueblo rumano*", "*Hambre en Rumania*"** (Foame în România), **"*El Exilio y la lucha de liberacion*", "*Situation de la Roumanie apres l9 ans***

d`esclavage", "Conferinţa Europeană de Securitate", "Europe at the crossroade", "Mişcarea Legionară şi Democraţia", "Semi-centenaire du Mouvement Legionaire roumain", "Îndreptar de viaţă pentru români", "L`ordre naturel du Monde", "Principiul selecţiunii...", etc.

Trebuie amintită şi voluminoasa sa producţie ziaristică, care recent a fost strânsă în 7 volume. Aici Horia Sima atacă cele mai variate probleme, atât naţionale, cât şi internaţionale. Denunţă cu vehemenţă toate curentele internaţionaliste, atât cele de sorginte comunistă cât şi acele provenite din alte concepţii socio-politice, dar la fel de dăunătoare societăţii creştine şi esenţelor naţionale.

Sub impulsul lui Horia Sima s-au pus bazele şi s-a dezvoltat presa legionară din exil, care a menţinut trează atenţia refugiaţilor români asupra evenimentelor ce se derulau atât în ţara noastră cât şi aiurea, dar toate relaţionate şi hotărâtoare pentru soarta poporului român.

Aceste reviste au fost: ***Exilul românesc*** (Muenchen), ***Vestitorii*** (Muenchen), ***Carpaţii*** (Madrid), ***Exil*** (Braziliua), ***Opinii*** (Paris), ***Dacia*** (Paris şi Brazilia), ***Ţara şi Exilul*** (Madrid), ***Curierul*** (USA), ***Drum*** (USA).

Horia Sima, aşa cum s-a văzut până acum în această succintă relatare a vieţii şi a frământărilor sale româneşti, a fost hărăzit şi cu nobila misiune de a rămâne - în a doua jumătate a secolului XX - singurul

reprezentant al naţionalismului european, al autenticului naţionalism european, şi apărător al lui.

Şi zicem ***naţionalism autentic*** pentru că în toată această perioadă s-a încercat compromiterea acestuia, cu fel de fel de înfăţişări şi interpretări eronate, care mai de care mai năstruşnice. S-au înjghebat o serie de organizaţii pseudo-naţionaliste care din substanţa naţionalismului nu au păstrat decât un nume plagiat. S-a ajuns până la absurdul (cu iz de şarlatanie intelectuală) de a se da certificat de naştere unui aşa-zis comunism-naţionalist, o monumentală absurditate, căci un lucru nu poate exista cu două atribute care se exclud unul pe altul: naţionalismul care reprezintă individualitatea naţiunii, esenţa ei indestructibilă, şi comunismul care este internaţionalist, cosmopolit şi duşman declarat al acesteia.

Înzestrat cu calităţi deosebite, Horia Sima nu şi-a îngropat talantul pentru a-l folosi cu scopuri personale - şi, Doamne, cum ar fi putut reuşi în viaţă ! - ci l-a cheltuit generos pentru neamul în mijlocul căruia s-a născut. A înţeles că omul trebuie să-şi fructifice calităţile primite numai pe ogorul Patriei, că nu este decât o verigă în lanţul nesfârşit al destinului naţional pe care nu are îngăduinţa de a-l rupe sau de a-l lăsa să ruginească.

A fost contemporan, dar şi actor principal, al câtorva decenii dramatice din istoria poporului român în care şi-a întipărit adânc amprenta personalităţii sale.

Mulţi, foarte mulţi, l-au iubit şi urmat, descoperind în el pe continuatorul misiunii naţionale a generaţiei noastre.

Alţii nu l-au înţeles. L-au invidiat, l-au criticat, l-au terfelit pe nedrept. Unii chiar l-au duşmănit în aşa măsură încât i-au urmărit chiar distrugerea fizică. El însă, imperturbabil, cu atitudinea omului ce şi-a simţit chemarea, sfidând greutăţi şi primejdii, înarmat cu o credinţă curată, şi-a urmat drumul şi şi-a valorificat talantul său.

Poruncile Căpitanului cu măreţul lui vis românesc s-au împletit cu destinul lui Horia Sima şi au limpezit drumul zbuciumărilor lui. Mereu atent, mereu activ, mereu bătând drumurile pentru a menţine peste tot în stare de veghe legionarismul, el nu şi-a economisit nici forţele nici sănătatea pentru îndeplinirea strictă a acestor porunci.

Şi astfel, într-o zi, inima lui pusă la aspre şi necontenite sforţări s-a oprit brusc, pe drumul ultimei lui alergături prin Europa, în slujba Legiunii şi a neamului românesc, cărora le-a fost credincios până la urmă.

Era în ziua de 25 mai l993.

"***Marele merit al naţionalismului este de a fi descoperit modalitatea de conveţuire a doi termeni care, după dialectica marxistă, ar fi ireconciliabili: patria şi socialismul*".**

H.S., Menirea naţionalismului.

"Nu poate exista naţionalism fără creştinism şi ***nu poate exista democraţie animată de virtute,*** aşa cum o dorea Montesquieu, ***fără naţionalism*"**.

H.S., Menirea naţionalismului, p.ll6.

"***Ideea de Dumnezeu trebuie să predomine în toate deciziile de ordin politic, atât în alcătuirea unei legi de bază (de ex. Constituţia), cât şi în afacerile curente ale Statului. Dacă individul este considerat responsabil în viaţa sa de dincolo pentru faptele lui personale (conform cu poruncile Decalogului), răspunderea creşte enorm când întreprinde acţiuni care afectează toată colectivitatea. De măsurile care se iau, de dispoziţiile care se dau, depinde bună starea sau nenorocirea a milioane de indivizi*".**

H.S., L'ordre naturel du Monde.

"***O asociaţie a popoarelor, în vederea unui interes comun, nu poate fi imaginată decât pe baza conceptului enunţat de de Gaulle:"Europa Patriilor, care corespunde mai logic mentalităţii europene. Cu această idee se poate merge mai departe pentru înţelegerea dintre oameni de diverse naţionalităţi. Se poate ajunge astfel la o colaborare strânsă între naţiuni, în beneficiul tuturor, dar respectând identitatea istorică şj naţională***"***.***

H.S., L'ordre naturel du Monde.

"***Pentru a împiedeca dezastrul civilizaţiei noastre de a-şi sfârşi zilele într-un amestec hibrid de popoare şi rase, guvernate de un*** **Centru Anonim** ***atotputernic, nu există decât o singură soluţie: Alianţa dintre cele două coloane de susţinere a lumii moderne, Naţionalismul şi Democraţia, căci amândouă, la fel de ameninţate, trebuie să formeze un bloc indestructibil de voinţă care să se opună cu vigoare inamicilor lor*** "***.***

H.S. L'ordre naturel du Monde.

"***Horia Sima.....un destin***" (fragment)

Faust Brădescu.

....

În nici un moment din viaţa sa, nu s-a lăsat convins de anumite perspective atrăgătoare, nu s-a lăsat depăşit de anumite evenimente sau înfricoşat de situaţia precară a Legiunii în atât de numeroase împrejurări. S-a păstrat totdeauna calm şi stăpân pe situaţie. N-a încercat să se adapteze, ci a încercat să domine situaţia. În loc să oscileze pe toate tablourile, în speranţa unui **"*aranjament*",** a rămas ***ferm pe poziţia majoră a Mişcării.***

A înţeles, înaintea multora, că soarta Legiunii nu stă legată de evenimentele epocii, oricât de importante ar fi ele şi oricât de definitive ar părea. Mişcarea se păstrează în istorie atâta timp cât îşi va păstra autenticitatea ideologică şi independenţa politică. Ea trăieşte prin esenţele ei doctrinare şi prin credinţa legionarilor.

Mişcarea Legionară nu este un partid oarecare ce se acomodează evenimentelor numai să poată exista. Ea este o organizaţie vie ce impune prin originalitatea şi perenitatea ei. Horia SIMA a afirmat prin vorbă şi faptă că Legiunea trăieşte prin existenţa nezdruncinată a doctrinei, a etosului şi finalităţii sale. Orice concesie pe una din aceste direcţii poate constitui o spărtură fatală, pentru că natura socio-spirituală a Mişcării Legionare se sprijină pe norme şi concepte ieşite din comun.

Aşa se înţelege poziţia sa intransigentă pe tema esenţelor legionare cât şi admiraţia faţă de Corneliu CODREANU. Căpitanul a fost cel care a intuit aceste esenţe. Şi tot Căpitanul a fost şi chezăşia lor. Or, nu poţi accepta o parte fără a purta respectul şi asupra celorlalte părţi. Ar constitui o anomalie de concept în a mărturisi dragoste şi respect faţă de persoana Căpitanului şi a contesta anumite norme sau idei emanând din gândirea lui. De aceea, poziţia legionară a lui Horia SIMA este imbatabilă şi incontestabilă. Iar alegerea ca urmaş al Căpitanului capătă toată importanţa ei logică şi istorică. A fost investit în această funcţie pentru că întrunea atributele necesare funcţiei. Fiindcă Şeful Legiunii, înainte de a fi un om politic, trebuie să fie apărătorul esenţelor filozofice şi spirituale ale doctrinei. Altfel nu mai este şeful unei organizaţii revoluţionare în spirit şi comportament.

Numai avându-se în vedere acest aspect particular, se poate înţelege un fapt extrem de important, pe care duşmanii şi inconştienţii caută să-l conteste sau să-l micşoreze. Printre actele pozitive care-i sunt atribuite de istorie, este şi acela ***de a fi salvat Mişcarea de la dispariţie.***

Contra acestui adevăr, forţele negative caută să impună un ***"neadevăr": "Horia SIMA n-a salvat nimic pentru că nu avea ce salva*** - afirmă cu patimă răuvoitorii. ***Mişcarea Legionară era în plină evoluţie, în raport cu mersul epocii".***

Or, în această posibilă sau imposibilă **"*evoluţie*"** stă tot pericolul. Mişcarea Legionară ***este ceea ce trebuie să fie*** şi se păstrează de sine stătătoare atâta timp ***cât rămân intacte, nefalsificate, doctina, normele şi conceptele care-i formează esenţa.*** Esenţele nu evoluează ; ele se impun sau pier. Din

această cauză contacte politice... înţelegeri momentane... discuţii... relaţii...au toate importanţa lor reală. Dar totuşi, ***tranzitorie,*** atâta timp cât nu sunt atribute esenţiale.

Aici se plasează afirmaţa că ***Horia SIMA a salvat Mişcarea Legionară de la dispariţie,*** deoarece ***EL A FOST GARDIANUL INTRANSIGENT AL ACESTOR ESENŢE.***

El le-a apărat atunci când au fost ameninţate sau puse la îndoială de anumiţi. Propuneri de modificare i-au fost făcute şi din afara Mişcării şi din rândurile legionare. Le-a respins absolut pe toate de îndată ce făceau aluzie la anumite aspecte de doctrină. A ştiut să apere fondul trăirii legionare, convins că ***nu salvezi ceva făcând concesii sau apropieri cu duşmanii,*** ci evitând orice descompunere a esenţelor. Sunt peste patru decenii de când Horia SIMA menţine această linie de conduită, iar rezultatele îi confirmă justeţea atitudinii.

Ca legionar, Horia SIMA s-a menţinut pe linia fundamentală a Mişcării, împiedecând evadările din cadrul filozofiei legionare şi răspunzând cu demnitate eforturilor de ademenire puse în practică de adversarii Legiunii.

A păstrat contactul cu nucleul gândirii lui CODREANU, punând totdeauna în relief marea personalitate a Căpitanului şi extraordinara scânteie politico-spirituală ascunsă în viziunea acestuia.

Ca Şef al Legiunii i-a apărat potenţialităţile binefăcătoare, iar ca legionar s-a identificat profund, total, cu trăirea acestei revoluţii spirituale, unică în felul ei, în lume.

....

"În ce priveşte obiectivele pe care trebuie să le servească dragostea, urmează o anumită gradaţie, o anumită ierarhie, care e ireversibilă. Ea corespunde relaţiei ascendente individ-neam-Dumnezeu. Dragostea ce-o arătăm neamului trebuie să fie mai puternică decât dregostea de aproapele sau pentru familie, iar dragostea de Dumnezeu trebuie să întreacă dragostea pentru neam".

H.S., Doctrina legionară.

"Icoana reală a unui neam aparţine esenţelor spirituale. Între neam şi individ nu există conflict de năzuinţe. Scopurile lor se unifică în perspectiva eternităţii. Legile Divine, de care ascultă individul, sunt valabile şi pentru neam".

H.S., Doctrina legionară.

"***Neamurile sunt înzestrate de Dumnezeu cu un suflet colectiv, iar personalitatea lor istorică nu-i decât manifestarea acestui suflet într-o formă perceptibilă. Un neam va străluci cu atât mai puternic în lume cu cât energia lui spirituală, care-i vine de la Dumnezeu, va fi mai larg reprezentată în tot ceea ce întreprinde. Neamurile trebuie să se afirme „„în cadrul şi în slujba legilor Dumnezeirii”„, adică în existenţa lor istorică trebuie să se străduiască să împlinească planurile Divinităţii***".

H.S., Doctrina legionară.

"***Drama omenirii este în realitate drama naţiunilor. Oriunde în istorie nu vom întîlni decât un lanţ de lupte pentru afirmarea popoarelor. În toate planurile de existenţă vom întâlni triumfând naţiunea: în istorie, în cultură, în marile religii. Naţiunea este principiul constructiv al oricărei civilizaţii. Fără naţiune am reveni la haosul iniţial, la un fel de turn al lui Babel***".

H.S., Doctrina legionară.

ÎN AMINTIREA UNUI CAMARAD

Ana Maria Marin

La începutul lunii septembrie l940 România trecea prin toate umilinţele la care fusese supusă o ţară aşa-zisă liberă, în timp de pace. Simţea nevoia de a-şi scutura jugul străin de pe grumaji, de a-si recâştiga măcar o parte din libertatea ei.

Mişcarea Legionară decisese sa-l detroneze pe dictatorul Carol II.

În zilele de 3- 4 septembrie, pe străzile marilor oraşe,
Bucureşti, Braşov, Constanţa zburau foi volante care cereau demisia regelui şi dispariţia camarilei. Nu uitaseră uciderea Căpitanului în l938 şi a tuturor ostaticilor din închisori. Căpitanul făcuse cândva promisiunea că nu va încerca să obţină conducerea ţării prin răzmeriţă. Întâmplări neobişnuite însă obligau pe cei care-şi iubcau ţara să încerce să o scoată din ruşine şi prăpăd.

Horia Sima se lupta cu toate mijloacele pentru a-l
alunga pe Carol II, ce prin politica lui externă ducea ţara la pieire.

După o trecere nereuşită peste frontieră spre România, Horia Sima este prins de Siguranţă şi cu toţii suntem îngrijoraţi de soarta lui. Era în mâinile lui Moruzov. Dar iată-l condus în fata lui Carol care îi propune să facă parte din noul guvern pentru a salva ţara. Ştie că este în faţa marelui duşman, nu al său

personal, ci al ţării, în faţa celui care îl ucisese pe Căpitan şi care putea oricând să-l ucidă şi pe el. Şi totuşi siguranta pe care o arată, curajul său în faţa lui Carol, îl dezarmează pe acesta. Horia rămâne demn, dar văzând că nimic din ceea ce aranjaseră pentru o guvernare cinstită nu se îndeplineşte, îşi dă demisia din guvern. Horia încurajează şi pe ceilalţi legionari să facă acelaşi lucru, deoarece regele voia să-i atragă într-o cursă în care să fie compromişi şi ei şi Mişcarea.

Se apropia ziua abdicării regelui şi plecarea din România căreia îi adusese numai ruşine şi moarte. Între 3 si 6 septembrie, organizat de Horia Sima, oraşe mari din ţără cer pe străzi plecarea regelui vinovat de trădare şi chiar de furturi.

Regele acceptă demisia cu condiţia să i se garanteze viaţa.

Generalul Antonescu vroia şefia ţării alături de legionari, conduşi de comandantul lor, Horia Sima. În ziua de 6 septembrie, când la palat se împacheta averea naţională, pe străzile Bucureştiului defila ţara. Legionari în cămăşi verzi, cu generalul Antonescu şi el în cămaşă verde, ţărani şi fete în costume naţionale, o armată de tineret. Cea mai mare adunare pe care o văzusem eu în toată viaţa mea de fiică de militar. Cântece şi lacrimi pe obraji. Era o veselie generală a ţării.

Deşi Generalul credea că i se va oferi conducerea Mişcării Legionare, acest lucru nu s-a petrecut aşa, căci Mişcarea îşi avea legile ei.

Obiectivele principale ale Mişcării erau organizarea

ţării după dezastrul frontierelor şi pedepsirea ucigaşilor Căpitanului (aceştia fuseseră închişi la Jilava de unde, cu protecţia pe care o aveau, puteau fi scăpaţi oricând).

Înţelegerea cu Antonescu fusese ca toţi prefecţii din ţară să fie legionari. Aşa de frumos începeau cele patru luni de guvernare care s-au terminat cu aşa-zisa "Rebeliune". Jocuri politice obscure şi intrigi de palat. Singurii care se gândeau la ţară şi popor erau legionarii. Generalul era influenţat de şoaptele discrete ale doamnei Goga pusă în slujba străinătăţii. Iar arestaţii din Jilava complotau cu amicii comuni din jurul lui Antonescu să iasă cât mai de grabă afară.

În această perioadă în care se vânau asasinii Căpitanului şi a tuturor românilor ucişi în păduri sau pe străzi, m-am gândit să fac o vizită Cornandantului Horia Sima. (Putea să nu mă primească şi atunci aşi fi fost obligată să îi scriu.) Era prima oară când îl vedeam aşa de aproape. Om tânăr, cu părul negru, nişte ochi pătrunzători care păreau a ştie totul, chiar şi scopul vizitei mele. Cred că această vizită i s-a părut inutilă.

"*Vă rog*", i-am spus eu, "*ca în timpul acestei guvrernări să nu-mi daţi, nici mie nici fratelui meu, nici o însărcinare.*"

Răspunsul lui a fost scurt:

" *Doamnă, cred că nu mai trebuie nimic adăugat la un lucru socotit de Vasile Marin ca bun*".

A doua zi am primit un plic de la Comandant cu o adresă: strada Cobălcescu,

Dispensarul legionar pentru oameni nevoiaşi, cu doctori benevoli, sub răspunderea lui şi a mea. Dispensarul a avut succes**.** Oamenii cred în minuni. (Poate îşi adusese aminte că mai existase un alt dispensar, în faţă la Griviţa Roşie. Mulţi doctori inimoşi şi surori au lucrat benevol acolo.)

Timpul trecea repede. A urmat dezgroparea Căpitanului şi a celor l3 ucişi odată cu el. Am fost de faţa şi i-am văzut aşa cum îi îngropaseră sub pământ ucigaşii. Căpitanul avea crucea şi săculeţul cu pământ la gât şi moartea nu reuşise să-i distrugă harisma. Deodată s-a auzit în închisoare zgomot de împuşcături. (Nu ştiu încă dacă se poate ierta tot.)

A urmat furia Generalului. Apoi discursul lui
Horia declarând ce poate satisface România din cerinţele
Gernaniei. De aici a urmat divorţul cu aceasta***.***

"Rebeliunea" a fost pusă la cale în continuare de
Antonescu, de nemţi, de duşmanii politici ai Mişcării şi de doamnele cu influenţă la Antonescu şi spionită acută, gen Veturia Goga.

Scurta guvernare a ţării împreună cu Antonescu îl arată pe Horia Sima ca om politic şi conducător al unei ţări care nu-şl găsise încă un echilibru după sfârtecarea graniţelor, care trebuia să reorganizeze ţara şi să sestrecoare printre intrigile partidelor şi ale străinilor.

X

După rebeliune mulţi şefi legionari în frunte cu Horia Sima s-au refugiat în Germania. Comandantul

era curajos. Românii aveau o situaţie grea în Germania. 0 parte lucrau în lagăre de muncă, iar comandanţii legionari erau închişi în lagăre bine păzite. Pentru a încerca să-i arate lui Mussolini politica greşită a războiului pe care o ducea Hitler, Horia a evadat din localitatea unde avea domiciliu forţat şi a trecut munţii în Italia. Hitler a făcut un mare scandal şi i-a cerut lui Mussolini să-l trimită urgent înapoi. Putea să se aştepte la multe. Chiar împuşcarea. Dar a fost trimis într-un lagăr în izolare completă. Mai târziu însă, după 23 August, germanii au înţeles că existau cel puţin două feluri de români: cei care au întors frontul şi cei care vor forma Guvernul de la Viena pentru a şterge ruşinea trădării.

X

În ţară începe războiul... "Treceţi Prutul !"

Legionarii care plecau pe front purtau cu ei o scrisoare adresată Comandanţilor de regiment cu menţiunea: "acesta nu trebuie să se mai întoarcă !"

Războiul cu ruşii era singura soluţie de a ne recăpăta provinciile răpite.

Încă înainte de Paşti se publicase o carte, "Pe marginea prăpastiei", care nu cred că avea un singur cuvânt care să fi fost adevărat, publicaţie injurioasă din care emana ura multor oameni contra Mişcării.

Între timp Generalul făcuse o lege care spunea că oricine poseda arme sau numai o armă, să fie condamnat la moarte.

Fratele meu fusese rănit la "rebeliune" de un glonte rătăcit. Văzusem la el câteva revolvere ale tatălui meu. M-am gândit că ar fi mai bine să dispară. Am luat pistoalele ca să le arunc. Mi-a spus că pot să o

fac deoarece tatăl nostru nu se va mai duce la război. Am plecat noaptea ca să le arunc într-un canal. Dar noaptea era clară şi mirosea a salcâm. Şi mai erau şi o amintire de la tata. Am ajuns acasă unde le-am găsit un culcuş în mozaicul băii. Cine m-ar fi putut denunţa? Dar cineva mă văzuse şi am aflat apoi că primise 6000 de lei pentru informaţie. A doua zi mă aştepta la poartă poliţia. Credeam că execuţia se face pe loc când se descoperă delicventul. Dar nu. Am avut dreptul la un proces. Arestarea se făcu în Vinerea Mare, procesul a patra zi de Paşti, cu avocaţi mari şi execuţia după pronunţarea tribunalului militar.

Eram la Malmaison cu sute, poate mii de arestaţi. Înflorise liliacul şi parfumul lui îmbătător te făcea să te gândeşti la ţară şi la frumuseţile ei.

Execuţia mea trebuia să aibă loc a doua zi
după condamnare.

Tocmai li se dăduse drumul din închisoare la o echipă de doctori legionari care fuseseră găsiţi nevinovaţi. Ne-am bucurat că mai erau unii care se eliberau.

Mulţi preoţi închişi la Malmaison au cerut să fie ei
executaţi în locul meu. Asta nu prevăzuse legea.

Mă păzea un verişor care îmbrăţişase cariera militară şi
care l-a lăsat pe tata să mă vadă şi să-mi spuie o vorbă de acasă.

În acest timp, unii care aveau umor şi li se părea ridicol să omori o femeie medic care scăpase mulţi copilaşi de la moarte, alergau după indultul meu. Spre dimineaţă, după ce începuse ritualul execuţiei, a venit

graţierea schimbată în l0 ani de temniţă grea...am fost apoi strămutată laVăcăreşti unde erau duşi cei judecaţi. Fratele meu îmi trimitea mâncare şi o maşină mică de gaz pe care **fă**ceam cartofi prăjiţi.

X

Românii înaintau în Rusia. Ocupau Odesa, port la
mare. Era
bine întărită şi bine apărată. Asediul şi apoi cucerirea fortului şi oraşului a durat câteva luni şi multe pierderi. Armata s-a îndreptat spre interiorul Transnistriei unde se vorbea mult româneşte. Se trecuse Nistrul. Se punea întrebarea: ce căuta acolo armata română? Răspunsul unor tacticieni militari era că un război nu se încheie victorios decât când armata adversă este distrusă.

Dar veni dezastrul de la Stalingrad şi retragerea din Rusia. Românii se întorceau acasă de-a lungul apelor fără poduri. Când au ajuns în Moldova s-au mai înfiripat puţin, găsind de mâncare şi doreau să lupte mai departe. Nu ştiau că rezultatul acestei uriaşe încleştări nu era decisă de aceşti necăjiţi degeraţi, ci se decidea în cancelariile din Occident.

Pe la Târgu Frurnos se hotărâse ridicarea unui mal de
pământ care să nu permită înaintarea ruşilor. Dar ce se lucra ziua se dărâma noaptea. Trădare. Generalul Dimitriu hotărâse să se predea. Din Bucureşti, oameni care se ziceau buni români plecau cu misive spre ambasade străine în care se cerşea armistiţiul. Un singur răspuns primeau: "Înţelegeţi-vă cu ruşii"

Încă doi generali se hotărâseră să trădeze: Racoviţă şi Şteflea. Nu trebuia în nici un chip, să se reziste pe "Linia Nămoloasa-Galaţi". Mareşalul Antonescu fu arestat la Palat şi predat ruşilor. Ostea noastră din Moldova a fost făcută prizonieră şi pornită spre Siberia. S-au mai întors puţini din cei l50.000 de ostaşi care formau apărarea noastră în răsărit. S-a hotărât întoarcerea frontului contra nemţilor.

N-am pretenţia de a analiza acest nenorocit război. Ştiu doar că românii şi-au vândut fraţii de arme şi au pactizat cu bolşevicii. În 23 august l944 s-a dat un comunicat mincinos la radio, că încheiasem un armistiţiu şi că vom păşi spre victorie alături de armatele învingătoare ruseşti.. În Bucureşti se dansa pe străzi şi căruţele conduse de rusoaice durdulii erau împodobite cu flori. Nemţi şi români laolaltă se retrăgeau spre Germania. Viluca Sima şi d-na Iasinschi au prins ultima ariergardă germană. Lilica Codreanu a rămas ca să facă încă 20 de ani de puşcărie în ţară.

A doua zi câteva avioane nemţeşti au bombardat Bucureştiul. Armistiţiul, cu o parte din datoriile de război s-a semnat după două săptămâni. În timpul acesta ţara era jefuită de tot ce avea, femei şi fete violate, copii mici ucişi la sânul mamei lor, petrolul se scurgea în râuri şi lua foc.

În timpul acesta, la Viena, Horia Sima cu un grup de legionari, eliberaţi din lagărele germane înjghebară un guvern liber care trebuia să spele trădarea. O ultimă încercare de luptă în ţară e măcinată tot de trădare: Stoicănescu a fost interceptat în Transilvania când încerca să-l întâlnească pe generalul Avramescu pentru a întoarce armele contra ruşilor din ţară. Generalul, împreună cu fiica şi soţia lui au fost ucişi de ruşi.

X

Generalul Chirnoagă s-a ataşat Guvernului de la Viena. El a înţeles că nu ne putem căpăta libertatea şi Basarabia decât învingând pe ruşi în bătălie. S-a format sub conducerea lui **Armata Naţională,** din legionari, refugiaţi şi prizonieri care au continuat lupta contra bolşevicilor pe frontul german de Nord.

Dar războiul a fost pierdut. Germania învinsă şi visuri româneşti stinse. Guvernul de la Viena şi toţi românii s-au răspândit peste tot, în Germania. Au lucrat pe unde au putut, în special în zona de ocupaţie franceză şi americană. Au asistat cu durere şi revoltă cum Aliaţii predau ruşilor pe cei ce luptaseră contra ruşilor, chiar şi pe unii Ruşi Albi. Pe toţi aceşti antibolşevici îi aştepta un glonte în ceafă. Uneori aceşti barbari au ucis chiar oameni din propria lor armată, dar care văzuseră prea mult din civilizaţia occidentală.

În curând Tribunalul de la Nurenberg judecă pe vinovaţi. Ruşii lui Vlasov au fost trimişi în Rusia ca să plătească antibolşevismul lor. La fel şi alte neamuri ce luptaseră contra lor. Românii nu au fost inculpaţi la Nurenberg, deci nu erau fascişti sau nazişti. Ei se apăraseră contra bolşevicilor.

X

Revenind la mine: un procuror militar care deţinea dosarul meu vechi l-a distrus ca să mă scape de urmări. Mi-a devenit soţ. În l0 aprilie l945 Dumnezeu îmi dărui un băiat slăbuţ şi frumuţel care reprezenta pentru mine viaţa care o pierdusem şi speranţa pentru viitor.

Timpul trecea, băiatul creştea. Ţara rezista cu chiu cu vai, pierzând toată aşezarea dinainte. Pământul mergea la colhoz şi omul devenea sluga statului. Femeile se luptau cu sapa pentru un petec de pământ şi intrau în închisoare bocind pământul ca pe mort. Eu munceam ca de obicei, îngrijind copiii bolnavi şi împărţeam banii cu mama şi cu soţul care avea domiciliu forţat. Băiatul avea de învăţat. Am intrat din nou în închisoare şi eu şi fratele meu după Revoluţia din Ungaria: eu trei ani, fratele meu patru. (Iar Imre Nagy se ridica direct la cer, deşi bolşevicii promiseseră să-l cruţe). Atunci au rămas copiii noştri singuri şi s-au apărat cum au putut, ajutaţi de cumnata mea.

În sfârşit m-au eliberat şi mi-au dat de lucru. Tocmai când fiul meu trebuia să-şi dea internatul m-am îmbolnăvit. La început am vrut să cred că era surmenaj. A fost însă o mononucleoză infecţioasă complicată cu paralizie progresivă. Foarte grav. Totuşi în momentul critic boala a dat înapoi ; deci, poate pentru păcatele mele, voi ajunge la l00 de ani.

Băiatul, doctor de acum, era veşnic blocat de superiori, poate fiindcă era băiatul meu. Sătul de comunism şi de nedreptate reuşeşte să plece din România ajutat de o rudă din Olanda. S-a stabilit în Elveţia ca medic. După câtva timp ne-a scos şi pe noi din ţară. Ne-a plătit avionul şi am descins cu cele 20 de kg reglementare într-un subsol al cabinetului său.

Într-o bună zi am plecat la Paris să-mi văd verişorii, muzeele şi pe doctorul Claudian de la care învăţasem medicina şi omenia.

Verişoara mea era cultă, vorbea multe limbi şi lucra la UNESCO. Am întrebat-o dacă cunoaşte pe cineva care mi-ar edita amintirile din "Ţara de dincolo" şi mi-a recomandat un român care m-a trimis cu

oarecare răutate la plimbare. Aproape că renunţasem. Dar doctorul Claudian m-a încurajat spunându-mi: "Să trimitem manuscrisul lui Horia Sima."

"Ce reprezintă Horia?", l-am întrebat.

"Întâi un om zdrobit căruia i-a murit recent soţia şi apoi, foarte important, legitimitatea."

I-am trimis manuscrisul şi peste câteva zile am primit o scrisoare caldă şi prietenoasă. Găsea calităţi romanului - să-i zicem aşa - care părea că l-a interesat. Acolo am scris mai mult despre Vasile Marin pe care îl cunoştea şi aprecia, căci pledase mai multe procese la Caransebeş pentru legionarii închişi. De atunci, amintindu-mi şi Dispensarul, am rămas prieteni. I-am povestit şi de viaţa noastră din str. Olarului şi de Viluca. Cartea a ieşit frumos şi el i-a întregit titlul, "Poveste de dincolo" şi dedesubt, "Amintiri din ţara cutropită ".

De atunci, cel puţin o dată pe an, când se împlinea sorocul morţii lui Vasile Marin, ne întâlneam în Spania la slujba de pomenire. Veneau şi mulţi spanioli care făceau parte din Falangă şi chiar şeful lor care vorbea frumos şi îi iubea pe legionari. Cu Horia Sima stăteam mult de vorbă despre speranţele întoarcerii acasă, despre Monumentul de la Majadahonda pe care-l ridicaseră cu eforturile lor şi care a devenit loc de întâlnire pentru legionarii din întreaga lume. Mi-a povestit despre "Casa Moţa-Marin" de la Aravaca. M-a încurajat să mă duc să-l văd pe domnul Iasinschi şi pe doamna, care locuiau acolo. Dl. Iasinschi era un bucovinean care fusese aprig, dar acum se stingea de o uremie.

Colaboram la "Ţara şi Exilul", eram membru între cei l000 şi cântam în ziua de l3 ianuarie împreună cu spaniolii cântecele pe care le fredonaseră camarazii

noştri în l936 - 37, care ştiau că dacă Spania cade, Europa va cădea cu ea.

Horia era o persoană subţire şi din această cauză părea foarte tânăr. La şedinţe luau parte şi femei, deci cunoştea valoarea femeii ca ajutor în luptă.

Horia Sima a cutreierat multe ţări până ce s-a stabilit în Spania. Spaniolii or fi împărtăşit ceva din duhul lor şi Neamului românesc, mare prin strămoşi şi distrus din temelii de vecini şi de doctrina marxistă.

Comandantul scria mereu. În "Ţara şi Exilul" (Curier informativ al Mişcării Legionare) încerca să pună de acord oamenii rămaşi acasă cu cei plecaţi. Avea o mulţime de izvoare din presa liberă şi putea să spună occidentalilor cum se poartă bolşevicii victorioşi în ţările cutropite. Vorbeşte de ordinea spirituală a lumii. Vorbeşte de naţiuni sacrificate între cele două Metropole ale lumii, Moscova şi New-York. Pe cele mai mici le devorează Teheranul şi Helsinki. Nimeni nu îndrăzneşte să mărturisească că România a devenit o marionetă în mâna unor forţe oculte.

Nu e vina numai a comunismului. E şi un caz de autodistrugere prin nimicirea Bisericii şi deci a spiritului, printr-o neputinţă de a concepe şi vedea cu claritate viitorul. Fiecare naţie există în virtutea unui mandat divin. Fiecare stat are o entitate proprie culturală şi socială. Acest fel de a gândi nu înseamnă o renunţare la luptă, ci din contra o luptă corp la corp, o chemare a lui Iisus în ajutor. Ultima bătălie se desfăşoară în tainiţele sufletului unde ne spunem: nu se poate, am fost sfârtecaţi, dar vom reînvia din propria noastră cenuşă. Românii din exil participă la această luptă, înţelegând cu mintea lor ageră, cum putem să învingem cu sufletul şi inteligenţa nişte brute nedeprinse cu civilizaţia.

Descompunearea sufletului nu există atâta timp cât mai este un petec de pământ care să amintească legendele noastre. Românii liberi n-au uitat, nu se poate să fi uitat, luptele provinciilor noastre până s-au unit. Asistăm astăzi la furtul organizat de oameni şi ţinuturi. Cine mai vorbeşte de acest jaf? Dar Horia vorbeşte. El scrie o carte de doctrină, "Doctrina Legionară" recenzată în revista "Drum". Publică poezii de-ale exilaţilor, vorbeşte despre morţii noştri (de neînţeles cum atâţia români au putut fi ucişi de... români !). Vorbeşte şi deconspiră Yalta. Scrie despre dementa capitulare de la 23 august, făcută fără garanţii. Recenzează cartea lui Revel, un înţelept în politică, care vedea comunizarea planetei.

La 8 noiembrie, de ziua Sf. Arhangel Mihail, patronul Legiunii, în garnizoana Brazilia s-a dat citire unei rugăciuni, cerând Arhanghelului ca prin puterea lui cerească să ajute Neamului nostru să scape de robia antihristului:

"Acolo în Carpaţii noştri eterni, păgânii ne ucid neamul, batjocoresc altarele creştine şi ţara noastră dragă. Nu ne lăsa, Sfinte ! Nădejdea noastră este în Tine, scapă-ne de a comunismului plagă. Ostaşii Tăi credincioşi zac în temniţe şi anticriştii râd de noi, nedreptatea strigă la ceruri, ne stingem în pribegii şi nevoi. Nu cerem nimic pentru noi, ci numai pentru neamul nostru umilit şi sărac. Neamul strâns sub steagul Legiunii Tale, neamul nostru de ţărani. Rugămu-ne frânge cătuşele robiei şi fulgeră duşmanii. Numai Tu, cu sabia de foc, ne poţi da libertatea pierdută. Mii şi mii de fraţi au intrat în pământ de vii cu gândul la Tine. Plâng mamele noastre copiii ucişi, iar noi cerşim dreptatea furată pe la uşi străine. O lume de robi aşteaptă de la Tine, Arhanghele Sfânt, să apari

sfărâmând iadul roşu. Tu, simbol al Dreptăţii Divine în cer şi pe pământ, zguduie cu puterea Ta ascunzişurile diabolice din Moscova păgână şi revarsă lumină şi pace peste lumea robită şi Ţara română. Primeşte-ne ruga, Ocrotitorul creştinilor, Trimisul lui Dumnezeu, acum când sângerează atâtea ţări. Scapă-ne Arhanghele de urgia Satanei, de atâta umilinţă şi chin şi apără Creştinătatea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin !"

X

Veneam în fiecare an la Madrid. Îmi făcusem noi prieteni. Pe ziua de l3 ianuarie alergam după flori şi apoi plecam la Majadahonda. Tot drumul îl făceam cu gândul la compania din Tercio în care au luptat legionarii noştri. Începea slujba în Biserica plină de spanioli. Horia,slăbuţ şi trist, mă aştepta de obicei la uşă şi amândoi ne muiam degetele în apa sfântă care se găsea în recipientul de piatră de la intrare după obiceiul locului. Biserica ne primea bucuroasă şi noi ne uitam unii la alţii ca să vedem câţi mai rămăseseră în viaţă. Horia îmbătrânea şi el, dar orice greutăţi îi veneau, le ducea în spate. Le ducea pe toate zâmbind.

Dar după câţiva ani a plecat şi Horia. A plecat lângă Căpitan şi camarazii lui. A plecat lângă Viluca lui şi a fost înmormântat alături de ea.

Singuri de acum la Majadahonda, continuăm să spunem, aşa cum ne-a învăţat el, rugăciunea în faţa Crucii. Sună clopotele prohodului deasupra dealurilor şi în depărtare se văd munţii, Sierra de Guadarrama, plini de zăpadă.

Horia murise de inimă, iar "pace-makerul" pus cu câţiva ani în urmă, continua să facă tic-tac, tic-tac...

Horia murise poate nu de tot. Poate Duhul Sfânt va mai da oameni ca el, luptători neobosiţi pentru drepturile naţiei noastre.

Spania şi România rămân înfrăţite prin sângele amestecat. Amin !

"***Trăim într-o epocă în care Naţionalismul se afirmă iarăşi ca o putere în lumea întreagă. S-a adeverit din plin: anii de teroare extremă folosiţi în Rusia şi în alte ţări nu au putut să smulgă din sufletele oamenilor iubirea de patrie.***

Naţionalismul a ţâşnit ca o forţă esenţială în toate aceste ţări, provocând prăbuşirea unui imperiu care părea consolidat definitiv.

Cum s-au păstrat aceste impulsuri naţionaliste în sânul popoarelor, după atâţia ani de teroare şi asuprire? Explicaţia e simplă. **Naţionalismul nu este un fenomen pasager*****. Nu este un produs al istoriei. Nu este o apariţie tranzistorie, legat de anumită perioadă. El este o constantă istorică***"

H.S., L'ordre naturel du Monde.

"***Atâta timp cât există o naţiune, există deasemeni o stare de spirit specifică care se numeşte*** **Naţionalism.** ***Naţiunile nu sunt conglomerate istorico-geografice, cum susţin anumiţi autori. Ele sunt colectivităţi înzestrate cu suflet propriu. Or, acest suflet naţional nu este creat de oameni. El nu se naşte din gândirea acestora, nici din aspiraţiile lor. Este o revelaţie divină. Aşa cum Dumnezeu a creat omul, tot El a creat şi naţiunile***"**.**

H.S., L'ordre naturel du Monde.

O MISIUNE ÎMPLINITĂ

Mircea Dimitriu

În drumul meu spre Timişoara după vacanţa de Paşti l933, m-am oprit în Bucureşti la sediul Mişcării. Aici am primit de la Căpitan o nouă misiune pentru Centrul Studenţesc Legionar Timişoara, să ajut cu marşuri de propagandă pe şefii de judeţ din Banat. Chemaţi fiind în judeţul Severin, ne-a aşteptat la Lugoj Horia Sima - şeful judeţului - pe care îl cunoşteam numai din auzite. În lupta obligatorie cu poliţia şi jandarmii, am admirat curajul lui Horia Sima care, deşi plăpând la trup, se arunca neînfricat unde era încăierarea mai mare. Deasemeni, am admirat şi talentul său de orator, când - ajunşi în faţa a sute de spectatori curioşi şi vorbind ultimul - el a fost singurul care a captat mulţimea numai cu o argumentaţie de cea mai strânsă logică, dar cu atât mai convingătoare. Aşa l-am cunoscut eu pe Horia Sima atunci, îndrăzneţ şi convingător, şi aşa a rămas pe parcursul întregei sale vieţi zbuciumate.

Biografia lui fiind suficient de cunoscută, voi atinge numai unele momente semnificative din viaţa sa. Născut la Bucureşti, urmează liceul la Făgăraş, regiunea cea mai ferită de alte influenţe, unde a fost coleg de liceu cu Neculai Petraşcu şi Virgil Mateiaş, cu care a legat o prietenie care a rezistat timpurilor. Urmează Literele şi Filozofia în Bucureşti, unde intră în M.L.(l927), profesor de liceu la Caransebeş, numit şef

de judeţ şi apoi Comandant-legionar (l933), concomitent numit şi şef al Regiunii Banat (l935), care s-a clasat printre primele la alegerile din l937. La valul de arestări din aprilie l936, Horia Sima se salvează printr-o fereastră şi pleacă la Bucureşti, unde va face parte din Comandamentul de Prigoană, în care preia cea mai periculoasă însărcinare, aceea de reorganizare a legionarilor rămaşi liberi şi organizarea legăturilor cu centrul. Fiind cunoscut pe viu mai puţin de către agenţii Siguranţei şi ai poliţiei Capitalei, posedând în plus talentul deghizării, el scapă - ca prin minune - de la arestări, până când, epuizând orice adăpost, se refugiază, ca şi mulţi alţii înaintea lui, la Berlin (februarie l939). Aici înfiinţează, împreună cu Papanace Comandamentul Legionar de la Berlin sub conducerea pr. Dumitrescu-Borşa, în care Vojen şi Constant preiau contactele cu forurile germane de stat şi de partid, iar Horia Sima este din nou însărcinat cu legăturile cu ţara. (5 mai l939). Trebuia refăcută o minimă organizare, consolidate filierele şi scoaterea unor fruntaşi ascunşi. Nimeni altul nu s-ar fi angajat. Abia întors dintr-o scurtă expediţie, destinată filierelor, Horia Sima pleacă din nou în ţară (l5 august l939) unde, în plină activitate fiind, este surprins de noua teroare dezlănţuită după atentatul Călinescu. Vânat, considerat fiind - pe nedrept - ca organizator al atentatului, el reuşeşte cu mare greutate să părăsescă ţara împreună cu un grup de legionari urmăriţi, dar sunt arestaţi de nemţi la frontiera Austriei şi ajung la Berlin de abia la Crăciun. Aici o nouă surpriză. Sub impactul represaliilor lui Carol, pr. Dumitrescu-Borşa părăseşte conducerea Comandamentului şi împreună cu Vojen şi Constant se retrag din grup, nemaidorind să audă de M.L.. Indignaţi, legionarii îi numesc pe

Constantin Papanace şi pe Horia Sima la conducerea Comandamentului şi faţă de succesele militare ale Germaniei, precum şi de pactul germano-rus, se pronunţă pentru îndepărtarea prin forţă a regelui Carol care, ţinând mai departe la alianţele cu inamicii Germaniei, a devenit un pericol pentru integritatea ţării, forţând AXA să susţină revendicările teritoriale ale aliaţilor ei, Ungaria şi Bulgaria, precum şi ale Sovietelor. Horia Sima şi Constantin Papanace încep pregătirile pentru această acţiune ; se strâng bani de la toţi şi este ales un „Grup de acţiune", care şi pleacă în ţară, trebuind să fie urmat de Horia Sima, conducătorul operaţiei. Între timp Carol, fiind ferm convins (în urma unei acţiuni de intoxicare) că M.L. are un puternic sprijin din partea lui Hitler, a iniţiat o destindere cu legionarii, scoţând pe unii fruntaşi din lagăre şi oferindu-le o colaborare simbolică la guvernare, crezând că astfel va scăpa de o ameninţare din partea Reichului. El trimite două delegaţii legionare la Berlin pentru a obţine adeziunea Comandamentului, dar condiţiile condiţiile puse el nu le poate accepta. Horia Sima şi Neculai Petraşcu pleacă spre ţară pe urma **„Grupului de acţiune"**, aflat acum în ţară. În urma unei defecţiuni neaşteptate a filierei, ei sunt arestaţi de grănicerii români, după o urmărire de două zile şi nopţi, începută în Serbia şi sfârşită în România. Horia Sima este recunoscut cu ajutorul placat de urmărire cu o recompensă de 3 milioane de lei şi, bătut şi ferecat, este trimis la Timişoara, unde a rămas surprins de felul binevoitor şi politicos cum a fost tratat. Totuşi a fost trimis, iarăşi ferecat şi păzit de 30 de jandarmi, la Bucureşti, unde a ajuns la 2l mai l940. Din prizonier al regelui, în lanţuri şi păzit într-o celulă a Siguranţei de 4 călăi, Horia Sima a reuşit extraordinara

performanţă să fie eliberat, să fie numit în două guverne şi totuşi să obţină încrederea massei legionare, iar când a constatat că regele nu se gândeşte câtuşi de puţin la interesele ţării şi duplicitatea lui primejduieşte însăşi existenţa statului român, să îl izgonească de pe tron şi din ţara de care şi-a bătut joc, în aplauzele masselor de Români. Acestea au descoperit că Mişcarea Legionară - crezută lichidată de Carol - este prezentă în forţă şi că după dezastrele din Basarabia, Ardealul de Nord şi Cadrilater, destrămarea întregei ţări nu mai poate fi oprită decât de ea. Antonescu însuşi o recunoaşte la proces (6 mai l945): „... ***Horia Sima reprezenta baza politică a ţării în acele momente. Toată ţara se manifesta pentru regimul legionar”.*** Era numai logica lucrurilor, ca în aceeaşi zi de 6 septembrie l940 - când Biserica serba Minunea Arhanghelului Mihail - după ce regele Carol semnează abdicarea la orele 6,00, „Forul Legionar” adunat la orele l8,00 să consacre pe autorul acestei performanţe, Horia Sima, ca „Şef al Mişcării Legionare” şi urmaş al Căpitanului, confirmând numai ceea ce majoritatea legionarilor o făcuseră deja de mult.

În unele faze ale ei, această stupefiantă acţiune, condusă într-un tempo halucinant, a produs - prin aparenţele ei de flexibilitate şi de inconsecvenţă - în afara cercului restrâns de acţiune, stupoare, nedumerire sau derută, iar unii chiar dubii şi reproşuri, care au rezistat timpului. În realitate, acţiunile lui Horia Sima au fost de cea mai riguroasă consecvenţă. El a plecat de la Berlin în convingerea fermă că toate forţele politice din ţară sunt compromise faţă de o AXĂ în apogeul puterii ei şi că numai Mişcarea Legionară -

cu opţiunea ei politică pentru AXĂ - mai poate salva ţara de la o catastrofă majoră. El a fost convins, după prima sa întâlnire cu Moruzov că, dintre toţi, numai el singur ar putea eventual să aducă M.L., ale cărei forţe enorm reduse le cunoştea foarte bine, în situaţia de a împiedeca destrămarea ţării.

Amănuntele acestei complicate acţiuni au fost repetat descrise, aşa că au nevoie de clarificare numai acele „reproşuri” pe care unii i le aduc până şi astăzi. Dacă „dubiile” s-au spulberat prin finalul acţiunii, în schimb „reproşurile” au primit completări dintre cele mai fantastice, atât de la adversarii lui Horia Sima, cât şi de la adversarii Mişcării Legionare. Baza acestor „reproşuri” a fost „colaborarea” şi apoi „angajarea” lui Horia Sima în serviciul condus de Moruzov. La prima sa audienţă, Carol i-a numit lui Horia Sima, ca patron responsabil pentru crearea „Partidului Naţiunii”, pe Moruzov, aşa că colaborarea a fost impusă de situaţie şi la obiect. Mai mult, aducerea din provincie a peste 500 de legionari, în mici grupuri, precum şi cazarea lor pentru câteva zile în Capitală era absolut necesară, pentru că aceştia erau foarte reticenţi după cele suferite de la Carol şi trebuiau să fie convinşi cu explicaţii şi argumente ca să se înscrie în partidul regelui, ceea ce nu reuşea totdeauna, deoarece unii fruntaşi legionari erau ostili acţiunii şi cereau încetarea ei. Pentru Horia Sima însă această acţiune pregăttită încă de la prima sa audienţă la rege îi apărea singura posibilitate de a organiza noi „Grupuri de Acţiune” în întreaga ţară fără a trezi bănuielile Palatului. Devenise acum de o importanţă capitală în planul de răsturnare a lui Carol, de a cărei necesitate fusese mai mult decât convins după a treia audienţă la el. I s-a reproşat lui Horia Sima că a primit bani de la Moruzov ; dar cine

poate susţine că el sau legionarii abia scoşi din puşcării sau lagăre şi săraci lipiţi pământului ar fi putut suporta transportul şi cazarea sutelor de legionari aduşi în Capitală, pentru ca să adere la partidul regelui? Era normal ca Moruzov, numit de rege ca patron al acestei acţiuni, să suporte cheltuielile necesare pentru realizarea ei, căci fusese aprobată de rege.

Deşi este evident că regele Carol a fost forţat să abdice de Horia Sima, totuşi Antonescu însuşi, cât şi admiratorii lui au susţinut că singur Antonescu l-a răsturnat şi îndurându-se de Mişcarea Legonară, a asociat-o la guvernare. Aşa ar apare pentru cine nu cunoaşte realitatea. La 3 septembrie l940, într-un manifest care a fost răspândit în toată ţara, Horia Sima cere abdicarea lui Carol, porneşte o revoluţie, ocupând în mai multe oraşe clădiri publice după lupte cu jandarmi şi cu armată şi provoacă pretutindeni demonstraţii, care cereau abdicarea. În Capitală legionarii reuşesc să ocupe Radio Băneasa şi Palatul Telefoanelor şi să antreneze populaţia în manifestaţii neîntrerupte zi şi noapte, din 3 septembrie până în 6 septembrie, cerând abdicarea regelui corupt şi criminal. Carol, care îi dăduse deja „puteri depline” lui Antonescu în schimbul angajamentului acestuia de a-i salva tronul cât şi persoana sa şi a Lupeascăi, speriat de explozia unei grende, de focuri de armă şi un incendiu în curtea Palatului Regal, precum şi de zecile de mii, care cereau tot mai ameninţător ABDICAREA, îi cere generalului Coroamă, şeful Gărzii Palatului, să tragă în manifestanţi. La refuzul acestuia, urmat şi de acel al lui Antonescu (care nu dispunea încă de trupe), Carol furios îi acuză de trădare, iar pe Antonescu şi de sperjur. Antonescu care în tot acest timp nu a reuşit să obţină sprijinul partidelor politice pentru a face un

guvern naţional chiar şi după primirea „puterilor depline”, a fost nevoit, contra voinţei sale („Cu Horia Sima nu duc medieri”) să apeleze la sprijinul M.L., care însă fiind condiţionat de Horia Sima ca să abdice Carol, l-a pus pe Antonescu în încurcătură, din cauza angajamentului luat faţă de acesta. Acuzaţia de „trădător” şi de „sperjur” adusă lui de Carol a atins însă coardele cele mai sensibile ale caracterului său paranoic şi megaloman. Roşu de furie şi uitând de protocol, Antonescu şi-a descărcat în capul lui Carol uluit toată ranchiuna sa, încheind cu cererea ca până a doua zi la orele 4,00 să-i trimită actul de abdicare. Era după amiaza lui 5 septembrie l940.

Carol, dezmeticit şi după o convorbire cu Lupeasca, trece la atac. El cheamă urgent la palat pe toţi generalii din Capitală ce îi erau credincioşi: Paul Teodorescu, David Popescu, Mihail, Baliff şi Argeşeanu şi le dă ordin ca până la orele 3,00, să-i aresteze pe Antonescu, pe Coroamă, pe toţi legionarii cunoscuţi din Capitală, să evacueze cu forţa piaţa Palatului şi să aducă două regimente de la Ploieşti pentru a prelua Garda Palatului. Istoria s-ar fi scris cu totul altfel dacă acest complot ar fi reuşit şi este meritul M.L. de a-l fi împiedecat. Legionarii care conduceau revoluţia în Capitală erau „Corpul Răzleţilor” din care făceau parte Alecu Ghica, Radu Ghenea, Ilie Niculescu, Vasile Mailat şi mulţi alţii. Începând cu 2 septembrie, ei supravegheau zi şi noapte toate căzărmile din Capitală şi împrejurimi, precum şi Prefectura de Poliţie. Acelaşi lucru îl făceau şi legionarii din judeţele înconjurătoare. Începând cu orele l,00, Centrul de Comandă Legionar primeşte ştiri de pretutindeni că trupa în ţinută de luptă a fost scoasă din curţile căzărmilor, iar de la Prefectura de Poliţie, că se adună o mulţime de

poliţişti. Ploieştii anunţă şi ei că trupa din două căzărmi a fost scoasă în curte şi se pregăteşte de plecare. Alecu Ghica se urcă în maşină, se descurcă de bine - de rău cu sentinelele de la Palatul Victoriei, unde dormea Antonescu, aleargă pe scări şi dă buzna în dormitorul acestuia şi îi spune ce se întâmplă. Antonescu la început nu crede, dar aflând amănuntele, telefonează la Statul Major al Armatei. I se confirmă că, în urma ordinului primit de la Palat, au fost luate măsuri ca Prefectura să mobilizeze toţi poliţiştii, iar trupele să fie gata de a pleca din cazărmi, după care să raporteze de executare, când vor primi noi ordine. Antonescu urlă la telefon: „Declar din acest moment Legea Marţială şi vă ordon să anulaţi imediat toate măsurile luate. Nici un soldat, jandarm sau poliţist nu se mişcă fără ordinul meu”. Mai liniştit şi emoţionat se întoarce apoi spre Alecu Ghica şi îi spune: „Fără dumneavoastră, legionarii, aşi fi fost arestat şi poate chiar executat, iar demonstranţii de la Palat măcelăriţi până la unul. Vă mulţumesc”. Somat de Antonescu, Carol semnează în dimineaţa de 6 septembrie, la ora 6,l0, actul de abdicare, iar la ora 8,00, Mihai depune din nou jurământul ca rege al României. Rolul hotărâtor pe care Mişcarea Legionară l-a avut la abdicarea lui Carol a fost mai mult decât evident.

După ianuarie l94l şi în continuare, unii legionari cât şi unii „cercetători” i-au reproşat lui Horia Sima că nu trebuia să angajeze la guvernare o Mişcare Legionară atât de slăbită de masacrele anterioare şi cu un număr redus personal calificat. Ei fac eroarea de a considera numai un aspect singular, situaţia M.L., fără a mai considera şi situaţia dramatică, atât internă dar mai ales externă în care se afla la acea dată ţara. Situaţie pe care aceşti critici o ignoră voit, dar care

după enormele cedări de teritorii, impuse atât de AXĂ cât şi de Soviete, ameninţa să evolueze până la pierderea suveranităţii statale. În interior populaţia, revoltată de cedările fără nici o rezistenţă, sătulă de corupţia guvernanţilor şi sensibilizată de tragedia milioanelor de refugiaţi (300.000 înregistraţi) care cerşeau şi căutau un adăpost, ajunsese la convingerea unanimă că numai o forţă politică în care AXA să aibă încredere ar mai putea salva ceea ce mai rămăsese din România-Mare. După revoluţia din 3 septembrie cu alungarea lui Carol şi a Lupeascăi şi cunoscându-i trecutul politic, populaţia ţării a constatat cu surpriză că o astfel de forţă politică există şi că ea este Mişcarea Legionară. Subit, întreaga ţară îşi vede salvarea numai de la ea. Antonescu însuşi o recunoaşte la proces („... toată ţara se manifesta pentru regimul legionar...”). Faţă de această situaţie, cine poate pretinde că Horia Sima ar fi trebuit să refuze participarea M.L. la guvernare, când tocmai această participare le oferea Germanilor garanţia că guvernul român nu unelteşte împreună cu inamicii lor ca până atunci.

Consecinţele unei neparticipări la guvernare ar fi fost catrastrofale, în primul rând pentru ţară şi în al doilea rând pentru Mişcarea Legionară, al cărui destin - în lipsa altora - Horia Sima şi l-a asumat. Refuzat de toate partidele, Antonescu, confirmat şi de Mihai la 7 septembrie l940 ca Dictator, nu ar fi renunţat şi ar fi fost nevoit să facă un guvern militar cu ofiţerii superiori credincioşi lui, sau ar fi preluat structura politică a lui Carol. În ambele cazuri, cunoscuta anglofilie a lui Antonescu, voluminosul său dosar cu declaraţii anti-germane, adăugate la cunoscutele sentimente germanofobe atât a personalului politic

carlist, cât şi a ofiţerilor superiori, promovaţi cu multă grijă de Carol, nu puteau linişti Berlinul, care ar fi reactivat operaţia „misteriosului colonel D.” (pentru Dietrich), operaţie întreruptă numai de revoluţia legionară, şi a cărei rezultat ar fi fost o intervenţie militară germană, cu perspectiva şi a unei intervenţii sovietice. În primul caz, guvernul militar ar fi văzut în M.L. o „coloană a 5-a” a Germaniei şi ar fi persecutat-o, forţând-o să intre iarăşi în subteran, de unde o completare a cadrelor - vitală pentru ea - ar fi fost aproape imposibilă. În al doilea caz, cine se poate îndoi că întreg aparatul represiv al lui Carol, preluat de Antonescu odată cu structura sa politică, nu s-ar fi aruncat asupra Mişcării Legionare cu o furie îndoită, lichidând tot ce s-ar mai fi găsit în ţară, salvat de la prigoana lui Carol şi Călinescu.

În schimb, participarea Mişcării Legionare la guvernare a avut un efect salvator pentru ţară. Berlinul, care îl prefera pe Carol, căci îl putea şantaja, a fost surprins de imensul suport popular pentru M.L. şi de uşurinţa cu care ea l-a alungat pe Carol, iar după ce la l4 septembrie a fost proclamat Statul Naţional-Legionar a fost nevoit, cel mai târziu la 27 septembrie când România a aderat la Pactul Tripartit, să-şi schimbe radical politica sa faţă de ţara noastră acum aliată, fiind obligat printre altele să-i apere de-acum încolo integritatea teritorială. Iar Antonescu, privit iniţial cu suspiciune pentru anglofilia sa şi a numeroaselor sale declaraţii antigermane, a fost acceptat de Berlin numai pentru că era Şeful Statului Naţional-Legionar, din care poziţie a reuşit apoi în desele sale vizite la Berlin să obţină chiar încrederea totală a lui Hitler. Astfel România a continuat să se

bucure de ajutorul politic şi militar al Germaniei chiar şi după ce M.L. nu mai era la guvernare.

Pentru Mişcarea Legionară participarea la guvernare, cerută insistent de Antonescu care, deşi cu puteri depline era Şeful unui guvern inexistent, refuzat fiind de toate partidele politice, în timp ce toată ţara cerea guvern legionar, a avut şi rezultate bune, dar şi negative, dintre care însă unele au avut ulterior rezultate cu totul neaşteptate. Mai întâi cu cele bune. După asasinarea Căpitanului, provizoratul conducerii Mişcării trebuia să înceteze. Era firesc ca acela care a scăpat ţara de Carol şi a adus o M.L. - considerată de mulţi ca lichidată - în situaţia de a avea un imens suport popular, să primească adeziunea entuziastă a tuturor legionarilor şi să fie proclamat Şeful Mişcării Legionare. Iată cum este privit acel moment din perspectiva timpului: ***„Curajul, tenacitatea şI iscusinţa de a acţiona ale acestui tânăr legionar, în cele mai primejdioase împrejurări din istoria Legiunii, au contribuit nemijlocit la afirmarea lui Horia Sima ca luptător de autentică anvergură, impunându-se totodată ca cel mai autorizat succesor al Căpitanului” (V.Blănaru-Flamură).*** Mişcarea Legionară avea acum un Şef. Totodată, au mai fost şi alte rezultate pozitive de o importanţă capitală:

1. Deshumarea şi reînhumarea Căpitanului cu cei l3

camarazi ştrangulaţi odată cu el, precum şi a tuturor legionarilor ce au putut fi găsiţi, arestarea asasinilor cu dezvăluirea oficială a metodelor bestiale prin care s-a urmărit distrugerea M.L. Toate acestea au obligat Istoria - şi deci opinia publică de totdeauna - să ia act

şi să înregistreze toate ororile pe care Statul criminal le-a săvârşit împotriva Mişcării Legionare.

2. Pedepsirea autorilor acestor crime săvârşite în afara oricărei legalităţi care, dacă ar fi fost eliberaţi - cum se plănuia - ar fi contribuit cu tehnica lor criminală şi de tortură la distrugerea şi mai completă a Mişcării.

3. În acst scurt timp, M.L. a reuşit să-şi completeze cadrele decimate de prigoana lui Carol, cu câteva sute de mii de elevi, studenţi şi tineri simpatizanţi şi cu toate că n-a mai avut timp să îndepărteze oportuniştii, imensa majoritate a rămas în lungile şi sângeroasele prigoane ce au urmat, devenind legionari şi cu toate imensele pierderi, ei sunt acei care au asigurat continuitatea biologică a Mişcării Legionare până în zilele noastre.

La capitolul negativ trebuie distins între ceea ce a rămas negativ, obligând Mişcarea să le poarte deapururi răspunderea şi cea ce a fost la acel timp văzut negativ, dar ulterior s-a dovedit a fi fost benefic pentru ea. Negative au rămas unele acte de indisciplină, câteva foarte grave, pe care legionari vechi şi distinşi de Căpitan cu grade (şi nu noii veniţi), neînţelegând datele reale ale coguvernării care nu permiteau decât o „Revoluţie în cadrul legalităţii” puterea executivă aflându-se în realitate în mâna partenerului de guvernare, şi-au permis iniţiative contrare liniei prescrise de proaspătul Şef al Mişcării Legionare, a cărui autoritate nu avusese timpul necesar să se consolideze. Astfel, un şef de unitate legionară îşi face - fără ştirea conducerii - o poliţie proprie, care în mod abuziv s-a dedat la acte reprobabile împotriva populaţiei evreieşti, pe care - când le-a aflat - Horia Sima a căutat să le repare,

cerându-şi scuze, iar poliţia a fost desfiinţată. Un alt vechi legionar însărcinat cu respectarea legii, îşi încalcă obligaţiile şi din proprie iniţiativă arestează trei foşti demnitari tocmai în mijlocul unei crize de guvern. În acelaşi timp - ca şi cum n-ar fi fost deajuns - altor doi vechi legionari cu grade li se năzare că şi ei sunt chemaţi să-l răzbune pe Căpitan. Îşi strâng subalternii şi se duc la V. Madgearu, îl arestează şi îl ucid, după care se duc şi la N. Iorga şi îl ucid şi pe el, oferind duşmanilor M.L. cea mai eficace armă pentru a lovi Mişcarea. În contul M.L. au mai fost puse pe nedrept şi alte lucruri, toate fiind opera lui Eugen Cristescu, după spusele proprii duşman „de moarte” al M.L., care a executat toate cele 3 dizolvări ale ei. Tocmai pentru aceste „merite”, întors de la Iaşi, Antonescu, convins că nu va putea obţine conducerea M.L., l-a numit pe Eugen Cristescu Şef al Serviciului Special de Informaţii (l5 noiembrie l940) cu misiunea de a întoarce către el suportul popular pe care îl avea M.L., pentru a o putea elimina de la guvernare. Marele specialist se pune pe lucru şi îl bombardează pe Antonescu cu cele mai fantastice gogoriţe: că M.L. vrea să omoare într-o noapte 22.000 de politicieni ; că vrea să-l împuşte la şedinţa de guvern ; etc. În acelaşi timp, sute de agenţi provocatori în cămaşă verde se dedau la fel de fel de acte reprobabile, iar înscenările organizate de el iau formele cele mai macabre. Un militar împuşcat pentru că a trecut la legionari în zilele de 2l-23 ianuarie l94l e transformat în faimosul soldat ars cu benzină de legionari, iar când borfaşii mahalalelor îmbrăcaţi în cămăşi verzi primite de la agenţii provocatori jefuiesc locuinţele evreieşti şi întâlnind rezistenţă omoară (după Mateiaş Carp) l20 de evrei, faptul e aruncat în spatele legionarilor, care nu puteau ieşi din cele câteva

clădiri asediate de armată fără a fi împuşcaţi. Dar cea mai fantastică poveste menită să îngroape definitiv M.L. prin oroarea ei, a fost aceea a evreilor omorâţi de legionari şi atârnaţi goi în cârligele abatorului - total inventată de mintea degenerată de ură a lui Eugen Cristescu", poveste pe care mai târziu un tribunal comunist o declară falsă. Chiar şi un admirator al lui E. Cristescu, istoricul Cristian Troncotă, este nevoit să constate: „Acţiunile întreprinse de S.S.I. împotriva M.L. constituie cel mai important capitol din activitatea ontrainformativă a lui, prin proporţiile şi consecinţele lor politice". De o importanţă deosebită pentru viitorul Mişcării au fost acele rezultate considerate atunci ca un grav eşec al ei. Pe fundalul indiferenţei lui Hitler pentru M.L., devenită după asasinarea Căpitanului o antipatie, ea complicându-i planurile în spaţiul dunărean, opoziţia M.L. la acapararea firmelor evreieşti de către firmele germane sau de către minoritatea germană au asigurat un succes neaşteptat intrigilor lui Antonescu împotriva M.L.. Refuzul lui Horia Sima de a veni împreună cu Antonescu la raport în Germania a provocat decizia lui Hitler de a-l sprijini militar pe Antonescu împotriva Mişcării. Consecinţele imediate ale acestei independenţe impuse M.L. de Horia Sima - ulterior criticată du unii legionari - au fost dureroase, mii de legionari pierzându-şi viaţa sau înfundând puşcăriile în prigoana care a urmat, dar această independenţă, împreună cu lagărele de concentrare germane şi decizia documentată a lui Hitler de a-l executa pe Horia Sima după aducerea lui din Italia, revocată însă din motive neclare, au constituit cauzele care i-au permis Mişcării Legionare să supravieţuiască măsurilor punitive ce au urmat celui de al doilea război mondial şi să se poată prezenta astăzi Neamului, din

punct de vedere doctrinar şi politic, mai actuală ca niciodată.

Fără Horia Sima şi fenomenalul său instinct, această „minune” a Istoriei nu ar fi fost posibilă. Mişcarea Legionară ar fi rămas îngropată atât la propriu, cât şi în analele Istoriei, cum de altfel apreciază şi primul fost preşedinte de fapt al adevăratului partid „Pentru Patrie”, Virgil Mateiaş: ***„Ce s-ar fi ales de Legiune, cine ar mai fi rămas în viaţă, dacă nu s-ar fi pus capăt lăcomiei de sânge şi orgiei lui Armand Călinescu şi Carol al 2-lea, după uciderea Căpitanului? Ce s-ar fi întâmplat cu Mişcarea Legionară, decimată şi risipită, dacă Horia Sima nu ar fi strâns-o în guvernul din l940, reînviindu-i conştiinţa existenţei, prestigiul şi continuitatea, redând-o istoriei? S-ar fi stins prin dezintegrare şi exterminare. Ce s-ar fi întâmplat dacă Horia Sima ar fi predat conducerea Mişcării generalului Antonescu şi invazia bolşevică ne-ar fi aflat la guvern în l944? Criminali de război atât pentru Est cât şi pentru Vest. Execuţii în masă şi deportări în Siberia. Dispariţia Mişcării Legionare.”*** Această constatare a lui Virgil Mateiaş se sprijină pe adevăruri pertinente, pe care orice legionar cu mintea limpede le-a trăit şi verificat el însuşi. Iar acelor care caută alte răspunsuri la întrebările lui Virgil Mateiaş, le-ar sta bine să se întrebe de ce oare Vasile Posteucă, proeminentul adversar al lui Horia Sima care, prin pasionatele sale scrisori a determinat pe mulţi să-l urmeze, atunci când s-a găsit în faţa morţii -şi făcându-şi bilanţul prestaţiei sale pentru Mişcarea Legionară -, a constatat cu oroare că pe Horia Sima l-a judecat cu totul fals. În mare grabă -

şi dorind să-şi descarce sufletul de o mare nedreptate - şi-a adunat ultimele puteri şi le-a dictat soţiei şi prietenilor ce se aflau la patul său de suferinţă cele ce urmează, certificate apoi notarial, ca şi un testament: ***„El a fost cel ce a salvat Mişcarea Legionară în momentele cele mai critice ale existenţei ei şi i-a asigurat continuitatea în istoria românească. El a păstrat cu tenacitate pecetea autorităţii legionare şi de aceea el a fost cel mai lovit, mai calomniat,mai urmărit şi mai denigrat ; pentru că reprezenta simbolul autenticităţii legionare, al unităţii legionare şi al spiritului legionar. El a exprimat şi exprimă cu cea mai deplină claritate liniile de orientare ale Mişcării Legionare în lumea confuziilor de azi."***

Aşa a fost Horia Sima şi aşa va rămâne în istoria Mişcării Legionare: un om extraordinar care, intrând în rândurile ei scurt timp după ce a luat fiinţă, i-a rămas credincios până la moarte (timp de 66 de ani), soldatul ei neînfricat şi care riscându-şi viaţa în nenumărate rânduri, a sacrificat totul pentru existenţa ei.

CUM L-AM CUNOSCUT ŞI URMAT PE COMANDANTUL MIŞCĂRII LEGIONARE, HORIA SIMA

Chirilă Ciuntu

A evoca prezenţa Comandantului în viaţa mea, îmi pare lipsit de modestie, cu toate că raporturile se voiau limitate, din poziţia de soldat la superiorul său. Păstrând însă dimensiunea umană acolo unde intervine spiritul legionar al dragostei, apropierea înlătură orice obstacol, orice barieră impusă de ierarhie, rămânând doar relaţii de la om la om.

Pe Căpitan l-am cunoscut doar câteva frânturi de timp, pe câtă vreme, pe Comandant, nu numai că l-am cunoscut, dar am şi colaborat cu el o viaţă întreagă, având responsabilităţi importante, atât în cadrul Mişcării Legionare, cât şi pe plan al exilului românesc şI internaţional, participând ca membru activ al Congresului Mondial Anticomunist împotriva comunismului.

Pe Comandant l-am văzut pentru prima dată la marea adunare din Bucureşti la 6 octombrie l940, alături de generalul Antonescu, în tribună, amândoi în cămaşă verde.

Lovitura de Stat a generalului a avut ca urmări refugiul meu şi a multor legionari în Germania, căci eram căutat de poliţie pentru a fi arestat şi întemniţat.

În Germania am lucrat la uzinele de avioane Heinkel de la Rostock, unde am fost adunaţi toţi legionarii refugiaţi şi angajaţi ca simpli muncitori, cu toate că majoritatea erau intelectuali cu studii universitare: profesori, ingineri, medici şi savanţi de

renume. Legionarii erau hotărâţi să nu accepte nici o favoare care să-i îndatoreze mai târziu.

Comandantul se găsea la Berlin obligat să evite orice legătură cu ţara, măsură care privea pe toţi legionarii. Noi, cei de la Rostock, aveam permisiunea de a circula într-o zonă limitată a provinciei în care domiciliam. Totuşi, la început, ni se acorda o toleranţă de care am profitat. Astfel, s-a pregătit o deplasare la Berlin la cererea Comandantului de a lua contact cu el în grupuri mici de 6 până la l0 persoane.

Era în anul l942 când am făcut şi eu parte dintr-o grupă condusă de comandantul-ajutor Emil Popa, din care îmi amintesc doar de Nicu Bălănescu şi încă vreo 4 camarazi, al căror nume nu-l mai reţin.

Întâlnirea cu Comandantul a avut loc în casa lui Petre Ponta, pictor, un devotat legionar.

Am fost primiţi mai întâi de Corneliu Georgescu, comandant al Bunei-Vestiri, unul din fondatorii Mişcării Legionare, care ne-a vorbit cu atâta suflet şi determinare de lupta noastră, că ne-am simţit legaţi de acest om, ucis mai târziu de tâlhari ca să-l jefuiască, în momentul când voia să treacă frontiera austriacă în Italia. Trupul său a fost înmormântat în cimitirul din oraşul Mittersill din Austria ca necunoscut, tâlharii luându-i tot ce avea asupra lui. După multe cercetări, destul de târziu, s-a găsit mormântul şi de atunci legionarii organizează în fiecare an un pelerinaj la mormântul lui, în luna iunie, dată care corespunde cu naşterea sa.

Apare apoi Comandantul şi pentru prima dată l-am privit în ochi în momentul când mi-a strâns mâna. Din privirea lui emana atâta bunătate, un fel de fascinaţie care mi-a pătruns până la inimă ; mi-a întărit

determinarea de a merge cu el până la capăt, oricare ar fi riscurile care nu au întârziat să-mi iese în cale.

Ne-a vorbit de situaţia Mişcării din ţară şi exil, apoi ne-a schiţat obiectivul angajării noastre. Să rămânem uniţi, să nu disperăm dacă azi suntem neutralizaţi, izolaţi de ţară şi de războiul de la care am fost împiedecaţi să participăm. Să nu ne pierdem credinţa, că va veni timpul când vom intra şi noi în luptă împotriva comunismului devenit un pericol pentru umanitatea întreagă.

Îl vedeam îngândurat căci în sufletul său se frământau multe griji. Am înţeles puţin mai târziu, când a decis să părăsească statutul de "oaspete al marelui Reich" şi să ajungă la Roma, unde era pregătită o audienţă la Ducele Mussolini, pe care voia să-l avertizeze că politica Reichului va aduce catastrofa pentru toate naţiunile Europei.

Alarma dată la Berlin de dispariţia Comandantului a mobilizat tot serviciul secret german, care controla deja anturajul Ducelui, şi astfel Comandantul a fost arestat şi readus în Germania. La aflarea veştii în ţară, guvernul a intrat în panică, procedând la arestări masive de legionari, temând prezenţa "rebelului" Horia Sima în ţară.

Faţă de această întorsătură cu complicaţii neprevăzute, anturajul Fuehrerului ezită între a-l executa imediat pe şeful naţionalismului românesc, adversar fără echivoc al comunismului şi pe cei 400 de legionari din Germania sau să amâne decizia. Între timp, Antonescu îl somează pe Hitler să-l execute pe Comandant, exercitând şantajul de a refuza trimiterea de alte trupe româneşti pe frontul care începea să decline. Hitler se supără şi astfel viaţa Comandantului este salvată pe moment.

Legionarii sunt întemniţaţi în lagărul de la Buchenwald şi sunt somaţi să se desolidarizeze de şeful lor, pentru a putea mai uşor să-l facă dispărut. Suntem aliniaţi pentru numărătoare, când colonelul Piester, comandantul lagărului, ne cere să ne desolidarizăm de Horia Sima care şi-a călcat cuvântul de onoare părăsind "ospitalitatea" germană. Din cei 400 de legionari ameninţaţi, doar l0 au ieşit din front în semn de desolidarizare. Atitudinea noastră a cântărit mult în decizia lui Hitler de a-l suprima pe Comandant.

Într-o noapte suntem scoşi din barăci şi înconjuraţi de soldaţi cu degetul pe trăgaciul mitralierelor. Noi am cântat cântece legionare, aşteptând ordinul de la Berlin care să decidă de soarta noastră. A fost răspunsul nostru, pregătiţi de moarte, sub privirile soldaţilor şi ofiţerilor germani care nu înţelegeau solidaritatea noastră cu şeful Legiunii, precum şi sfidarea noastră faţă de autoritatea atotstăpânitoare, cu riscul de a fi striviţi. Colonelul Piester ne considera nebuni, iluminaţi.

Momente de răscruce în viaţa noastră care a culminat cu trădarea de la 23 august l944.

Marele Reich şi-a dat seama de multiplele sale greşeli, atunci când a persecutat şi întemniţat pe cei mai înverşunaţi luptători împotriva comunismului, a tuturor naţionaliştilor din întreaga Europă, inclusiv cei din Rusia, în loc să formeze cu ei un bloc compact. Intervenţia lor la lovitura de Stat a lui Antonescu din l94l, cu trupe în sprijinul generalului pentru înlăturarea Mişcării Legionare de la cârma Statului, este un caz flagrant printre multe altele, cum a fost şi arestarea şefului naţionaliştilor ucraineni, care puteau forma o nouă armată care să lupte împotriva comunismului.

Hitler, în viziunea lui expansionistă, credea victoria aproape, iar pentru el naţionaliştii deveneau jenanţi, un obstacol politicii germane de "Drang nach Osten", expansiune care ar fi întâmpinat rezistenţa naţiunilor ameninţate în integritatea teritoriilor lor. Războiul lui Hitler nu era unul anticomunist, era unul de cuceriri.

Se cunosc bine evenimentele care au succedat loviturii din 23 august l944. Hitler face apel la Mişcarea Legionară să se ataşeze luptei împotriva comunismului. Ca urmare, Comandantul este scos din lagăr şi invitat la cartierul general al Fuehrerului, de unde este trimis la Viena să organizeze forţa armată împotriva comunismului care ne ocupase ţara, începând orgiile sale asupra populaţiei. În ziua de 24 august lagărul din Buchenwald a fost bombardat de forţele aliate, unde ne aflam noi şi s-a soldat cu opt mii de morţi dintre deţinuţi, iar noi am avut 5 morţi şi peste 30 de grav răniţi, barăcile unde eram cazaţi au fost complet spulberate de bombe.

Un tren întreg ne-a îmbarcat şi am ajuns la Viena unde a început afectarea noastră la diferite unităţi, fie pentru paraşutarea în ţară, fie la armata naţională care va fi angajată pe frontul de pe Oder, exclusiv împotriva trupelor sovietice. Eu am fost repartizat la un regiment care a intrat în acţiune.

Şi pentru că mi-am luat angajamentul de a scrie despre Comandant, cum l-am cunoscut şi urmat, voi reveni la aventura vieţii mele.

Războiul s-a terminat cu victoria aliaţilor, dar mai mult cu cea a lui Stalin. Nu voi insista asupra imensului câştig teritorial, cât şi politic, al Rusiei - lucru prea bine

cunoscut prin cedările aliaţilor. Acestea au fost pregătite din timp de Churchill şi Roosvelt, care n-au ezitat să vândă lui Stalin ceea ce nu le aparţinea, adică jumătate din Europa, transformată într-un exerciţiu de tragere pe fiinţe vii, ca să completeze numărul de victime până la cel apocaliptic de 8o (opt zeci) de milioane.

Ruşii, deveniţi stăpânii unei imense părţi din Europa, au început să-i vâneze pe duşmanii lor de moarte, legionarii, şi atunci - sub această ameninţare - unii dintre ei s-au refugiat în America de Sud, în special Brazilia şi Argentina. Aşa am ajuns şi eu în Argentina, o ţară săracă, cu toată bogăţia imenselor întinderi devenite păşune pentru animale. Calmul revenit după un anumit timp, am părăsit Argentina cu ajutorul camarazilor din Canada, deja organizaţi după metoda cuiburilor. Şi aşa am ajuns în Canada după o şedere de trei ani în Argentina. Şef al legionarilor din această ţară era comandantul-ajutor Vasile Posteucă, iar al garnizoanei Montreal, Dragomir Străinul.

Organizaţia era puternică, având activităţi culturale şi politice, denunţând prin presă şi conferinţe, holocaustul perpetrat de URSS asupra poporului român, prin servitori străini de neamul nostru: evrei, unguri, sârbi şi mai apoi prin români desprinşi de tragedia fraţilor lor.

Dar era prea bine ca să dureze ! Ambiţii personale cuprinseră pe unii legionari din jurul locţiitorului Comandantului, bucovineanul Vasile Iasinschi, care au provocat prima sciziune. Acţiune nefastă la care au fost antrenaţi majoritatea dintre bucovineni. La propunerea lui Vasile Posteucă de a mă asocia şi eu complotului, ca fiind eu însumi

bucovinean, i-am replicat ferm: "eu am plecat odată cu Comandantul din ţară şi mă voi întoarce cu el".

S-au provocat, desigur, unele turburări care însă s-au calmat repede şi organizaţia şi-a continuat existenţa pe cuiburi, cu cotizaţii care permiteau Mişcării să fie prezentă în toate ţările unde erau legionari.

Într-o zi, o persoană care aprecia activitatea noastră şi mai ales lupta împotriva comunismului, a făcut un cadou Mişcării pe care l-am trimis la Madrid Comandantului. Acesta se stabilise în Spania împreună cu un nucleu de personalităţi legionare care coordonau toate activităţile, sub comanda Şefului Mişcării: presa, literatura legionară, cât şi organizarea ei, reînfiinţând organismele instituţionale ale Mişcării. Astfel, în fiecare an se adunau la Madrid delegaţi din toate ţările pentru a analiza situaţia Mişcării Legionare din ţară şi din exil şi acţiunile de întreprins pentru anul ce vine. Comandantul dirija aceste consfătuiri şi punea semnătura lui pe probleme care au obţinut adeziunea majorităţii.

Aşa am început şi eu, în calitate de responsabil legionar pe Canada şi Statele Unite, să particip la aceste convorbiri, aducând cu mine - de fiecare dată - sumele colectate din cotizaţii pentru a garanta activitatea în toate domeniile, în primul rând asigurarea vieţii Comandantului, el fiind coordonatorul întregei activităţi legionare şi a-i asigura posibilităţile de contact cu personalităţi străine care se apropiau de Mişcare atraşi de renumele ei şi care voiau să o cunoască şi chiar să adopte doctrina ei.

Posteucă, dându-şi seama că a contribuit şi el la dezbinare, cel mai grav pericol care ameninţă unitatea Mişcării, a revenit la matcă şi împreună am continuat

apoi lupta până ce a fost lovit de crunta boală, cancerul, şi s-a stins la o vârstă încă plină de avânt.

Printre camarazii determinaţi de care m-am legat au fost Loghiade din Montreal şi Mircea Banciu din Detroit, camarazi de mare fidelitate.

Una din activităţile demne de reţinut a fost şi ridicarea monumentului în memoria jetfei lui Moţa şi Marin. Comandantul a făcut apel la toate inimile bunilor români să contribuie la împlinirea acestei opere - omagiu celor doi legionari-, doi mari români care întruchipaeză primele jertfe în lupta împotriva comunismului. Am contribuit şi noi, cei din Canada şi Statele Unite, cu suma de l3.000 de dolari, sumă de început pentru iniţierea lucrărilor acestui impozant monument.

Bucuria Comandantului se exprima de fiecare dată când ne întâlneam, fie la Madrid, fie în călătoriile lui prin Europa sau America de Sud, unde uneori îl însoţeam şi eu, în special în ţările Americii de Sud, cum a fost în Chile, unde Comandantul a fost primit în audienţă de generalul Pinochet.

Una din activităţile importante ale exilului la care a participat şi Mişcarea Legionară, a fost Congresul Mondial Anticomunist, cu sediul în Elveţia, la care am participat ca membru activ - delegat al Mişcării Legionare-. Am participat la multe congrese care s-au desfăşurat cu amploare, prin conferinţe şi dezbateri care durau aproape o săptămână, numărul participanţilor se ridica uneori la sute de persoane.

Aşa m-am deplasat până în Extremul Orient, în Japonia şi Formosa, în America de Sud şi Europa.

De câte ori veneam la Madrid, Comandantul se îngrijea ca să ne simţim ca într-o mare familie. Astfel,

când congresul a avut loc în Elveţia, ne întâlneam zilnic cu Comandantul, care ne indica subiectele de dezbătut.

Iată şi câţiva delegaţi: Georgel Dumitrescu reprezentând Spania, Onciu Pavel şi Nini Pavel - Germania, Ion Simicin din Statele Unite, Franţa fiind reprezentată de Creţu Dumitru ca şef al delegaţilor.

Dar timpul trece, anii se gravează pe răbojul vieţii. Într-o vară am petrecut o săptămână alături de Comandant în Spania.

Dimineaţa descideam uşa să văd de s-a trezit. El adormise pe un fotoliu, prins de somn în timp ce se gândea la soarta ţării, a Legiunii, în mijlocul atâtor adversităţi.

O altă dată, amintirile mă poartă la munte, la Viladrau, unde soţia bolnavă avea nevoie de aer mai înviorător şi unde am stat mai mult timp.

Puţin mai târziu, Nae Roşca mi-a spus că profesorul - aşa îl numeam noi câteodată - avea probleme cu inima.

Ultima dată l-am întâlnit la Madrid, în anul l992. În anul fatal, când el ne-a părăsit, l993, nu am putut veni la Madrid, aşa că păstrez în memorie şi inimă imaginea lui. Un om de o mare credinţă - în fiecare zi mergea la Biserică, se ruga pentru Neamul său, pentru Legiune. De o bunătate rară însoţită de o mare dragoste, împlinind cu sfinţenie doctrina Căpitanului.

După Revoluţia din Decembrie l989, ia contact direct cu legionarii din ţară, deplasându-se în Ungaria, unde veneau reprezentanţi din ţară, şi împreună dezbăteau situaţia şi posibilităţile de a reorganiza Mişcarea.

Ultima scrisoare mi-o timite Comandantul din Franţa, prin care mă informează că se va duce la

Madrid, unde nu va sta mult şi apoi în Germania, unde avea întâlniri cu emisari din ţară, cu doamna Stetzko, preşedinta Congresului Mondial Anticomunist, în sfârşit, la mormântul lui Corneliu Georgescu la Mittersill.

Era de o activitate care-i depăşea puterile. El presimţea ceva şi voia să-şi închine ultimele zile Legiunii în refacere în ţară. Pentru că autorităţile precum şi Parlamentul, în unanimitate, refuzau să dea Mişcării dreptul de a exista ca atare, el preconiza alegerea unor buni români iubitori de ţară, să iniţieze un partid cu preocupări garantate de a salva ţara din mâinile comunismului care a furat Revoluţia şi-şi continua apucăturile bolşevice.

Moartea l-a surprins pe drum. Era în casa doctorului Păunescu de lângă Muenchen, cu Nae Roşca, unde au discutat până noaptea târziu. El rămăsese într-un fotoliu, unde se pare că aţipise. După miezul nopţii soţia doctorului nu putea să doarmă şi observând lumină în salonul unde era Comandantul, s-a dus în salon şi vede pe Comandant părând că doarme. Dar cum nu i se auzea respiraţia, s-a apropiat de el şi deodată a scos un ţipăt. Comandantul dormea deja somnul de veci. A trezit pe ceilalţi şi au constatat cu adâncă durere că i-a părăsit pentru o lume mai bună.

Omul acesta, care şi-a închinat toată viaţa Neamului său şi Mişcării, hulit de duşmani, lovit chiar de unii camarazi de luptă, cu soţia imobilizată în pat timp de l0 ani, ocupându-se singur de ea, să o întoarcă de pe o parte pe alta, să o poarte pe braţe, să o îngrijească, a avut parte numai de lovituri.

S-a stins ca o lumânare care şi-a topit toată ceara, aşa, pe nesimţite, lăsând în urma sa o operă

uriaşă. Literatura lui se întinde pe mii de pagini, prin care invoca itinerariul spinos al Legiunii, de la data când a fost ales de Senatul Legiunii ca urmaş al Căpitanului în fruntea Mişcării Legionare şi până a închis ochii.

Scrisoarea primită de la Nae Roşca anunţându-mi dispariţia Comandantului, m-a lăsat într-o stare de prostaţie. Am plâns, am simţit durerea ca un pumnal care mi s-a înfipt în inimă, dar în acelaşi timp, mi-am întărit voinţa de a continua, aşa cum i-am promis, să nu am astâmpăr până nu-l voi regăsi, dincolo, unde atâţia camarazi plecaţi mai înainte, l-au primit pe Comandantul lor.

"***Neamul este o energie colectivă de tip spiritual, desprinsă din împărăţia lui Dumnezeu, care irupe în istorie şi îşi caută loc şi aşezare pe pământ, după un plan prestabilit de Creator*".**

H.S., Doctrina legionară.

"***Concepţia unui popor despre „„Dumnezeu, lume şi viaţă"„ reprezintă formula lui de trăire spirituală, specificul naţional al gândirii lui, care-l individualizează şi-l distinge de alte neamuri. De aici trebuie să plecăm, de la această viziune interioară, de la această dată fundamentală, pentru a înţelege dezvoltarea unui popor, istoria şi cultura lui*".**

...

***Concepţia unui neam despre Dumnezeu, lume şi viaţă echivalează cu rostul vieţii lui pe pământ*".**

H.S., Doctrina legionară.

"***Muncitorul, înainte de a aparţine unei clase sociale, aparţine naţiunii sale. Calitatea de naţional e peremptorie, calitatea de social, tranzitorie*".**

H.S., Doctrina legionară.

"***De fapt rătăcirile politice ale păturii muncitoreşti nu sunt decât rezultatul rătăcirilor ce bântuie în clasele posesoare. Atitudinea muncitorului ce se revoltă, la instigaţia agenţilor***

străini, contra patriei lui se explică prin mizerie şi ignoranţă. Dar cum se justifică reprezentanţii claselor avute, care l-au împins în această stare de disperare? Ei n-au suferit nici de foame nici de frig şi nici nu le-au stat închise izvoarele culturii. Mai mult decât atâta. Membrii acestor clase nu s-au mulţumit cu existenţa politică a cetăţeanului de rând, ci au pretins întotdeauna să fie şi la conducerea ţării. Cum s-au achitat de acest rol? În loc de a se simţi solidari în suferinţă şi bucurie cu toate păturile unei naţiuni şi a lucra pentru bunăstarea întregului popor, şi-au clădit o existenţă, bazată pe exploatarea muncii celor mulţi. Este de mirare dacă la mentalitatea lor de clasă s-a răspuns cu o altă mentalitate de clasă, în care agenţii internaţionalei comuniste au găsit teren fertil de agitaţie? Dar cine a rupt întâia oară pactul naţional? Acei care împinşi de mizerie au ascultat de lozincile agitatorilor fără patrie sau ceilalţi care, în mod conştient, au săvârşit păcatul exploatării? Vai, spune Biblia, de cei prin care vine sminteala în lume !"

H.S., Doctrina legionară.

"***Munca nu e o marfă, nu e un obiect de tranzacţie la bursă. Ea se bucură de un statut spiritual. Muncitorului trebuie să i se ofere mai mult decât o justă compensaţie a serviciilor lui: un ansamblu de condiţii materiale care să favorizeze dezvoltarea capacităţii lui. Faptul decisiv care trebuie să ne călăuzească în problema retribuţiei muncitorului ce se cuvine***

este calitatea pe care el o deţine pe plan naţional: element creator al naţiunii".

H.S., Doctrina legionară.

HORIA SIMA – OMUL

Filon Verca

A scrie despre Horia Sima, succesorul Căpitanului la conducerea Mişcării Legionare, -azi plecat dintre noi-, după un parcurs impresionant, plin de emoţii, de evenimente care au depăşit puterea de percepere a lor, de afirmare pe plan naţional, precum şi internaţional, prin efortul său de a se face cunoscut lumii occidentale esenţa valorilor ancestrale care stau la baza Mişcării Legionare, îmi pare oarecum îndrăzneţ din partea unui soldat al acestei cruciade a românismului.

O fac totuşi ca o mărturisire de credinţă, a smulge uitării o parte, poate secundară, a vieţii sale, dar care prevestea dimensiunea fără egal a personalităţii Comandantului Horia Sima, într-un vârtej de frământări care au marcat din adâncuri istoria noastră.

Şi voi începe cu anii tinereţii care şi-au marcat amprentele pe răbojul vieţii mele.

Era în toamna anului l933, început de an şcolar la liceul de băieţi "Traian Doda" din Caransebeş. Abia împlinisem vârsta de l8 ani şi mă găseam în clasa 6-a, când ni se anunţă noul nostru profesor de limba română, în persoana profesorului Nicolae Petraşcu, viitorul Secretar General al Mişcării Legionare.

La prima oră de curs noul nostru profesor se prezintă: "Eu nu voi sta mult aici, înlocuiesc doar pe un coleg, de o altă dimensiune". Nu ne-a dezvăluit numele, nume pe care îl vom afla abia la începutul anului l934. Era profesorul Horia Sima, pe acea vreme deţinut la închisoarea Jilava, cu mulţi alţii pentru "vina"

de a face parte dintr-o organizaţie politică interzisă. Interzisă nu de Constituţia ţării care garanta libertatea de opinie şi acţiune, în cadrul legilor în vigoare, ci de guvernanţii vremii prin abuz de putere, însuşindu-şi şi atâtea prerogative.

În sfârşit, ajunge şi ziua când ne apare la catedră profesorul nostru de română şi filozofie, Horia Sima. Un portret al său nu va spune nimic la prima vedere. De statură mijlocie, slab, firav, cu părul vâlvoi şi cu ochi vii, cercetători, plini de magnet, care atrăgea - în plus - curiozitatea noastră, completa imaginea unui răzvrătit contra nedreptăţii, ieşit din temniţele româneşti cu aureolă de haiduc. Imaginaţia vârstei noastre făcea restul.

Din prima zi ne-a luat în primire ca diriginte al clasei, să ne apere, în caz de nevoie, în consiliul profesoral şi a făcut-o cu îndârjire.

Cel mai important însă era omul care încerca să-şi apropie tinerii elevi. După figură apărea, parcă, atât de tânăr ca şi noi, un frate mai mare. Şi-ntr-adevăr, ne împărtăşea din ştiinţa sa, cu atâta pasiune, că ne-a transmis - în puţin timp - din maturitatea gândirii lui, ne îndemna, ne încuraja, ne cerea să ne facem datoria pentru care eram aici, să nu denaturăm noţiunea de om. Într-un cuvânt, ne cerea să fim pe deplin responsabili de actele noastre.

Primul incident se produce cu un elev care nu şi-a pregătit lecţia. Profesorul contrariat, neînţelegând ca un om în toată firea să nu-şi asume partea de muncă, se încruntă şi-l apostrofează cu un aspru "du-te la loc", profund decepţionat şi reproşându-i că a îndrăznit să vină în faţa colegilor lui nepregătit. Un bărbat, continuă dânsul, trebuie să fie conştient că se osteneşte pentru viitorul lui, că părinţii săi sacrifică totul pentru ca el să

devină o speranţă pentru ziua de mâine, atât pentru ei, cât şi pentru ţara aceasta care va avea nevoie de el, atunci când va deveni un potenţial de muncă, de pricepere şi - de ce nu - de sacrificiu când ea se va găsi în mare primejdie.

Această morală făcută tânărului elev, om în toată puterea cuvântului, care privea ansamblul clasei, şi-a dat roadele ei. Adânc mişcat, elevul întors în banca lui, a început să plângă ca un copil necugetat, nu atât din cauza admonestării juste sau a colegilor lui care-i reproşau - din priviri - superficialitatea lui, cât mai ales împotriva lui însăşi, de a se fi pus singur în această deplorabilă situaţie. A doua zi s-a prezentat cu lecţia bine pregătită, rugând pe profesor să-l asculte, reîntregrând astfel atmosfera de solidaritate a colegilor săi, deveniţi maturi şi responsabili. Astfel, dojana din ajun justificată s-a transformat într-o mare victorie, atât în ochii profesorului, cât şi a clasei întregi, formând de acum un bloc solid.

Paralel cu activitatea şcolară profesorul urmărea şi un alt obiectiv. Ţara se destrăma cu încetul sub manevrele ocultei internaţionale marxiste, la adăpostul instituţiilor legal constituite, transformate şi ele în oficine subterane, de unde se complota împotriva integrităţii teritoriului nostru.

Prin conferinţe în cadrul şcolii, cu subiecte extrase din manualele de Logică, materie pe care o preda în liceu, cu participarea publicului a pus bazele unor colocvii de interes naţional. Astfel, un subiect din manual cu titlul "Evoluţie şi Revoluţie", a stârnit curiozitatea a mai mult de o mie de persoane, într-un oraş de abia l2.000 de locuitori, în marea sală de gimnastică a liceului, plină până la refuz şi continuată pe largile culoare, şi ele pline de lume.

Evoluţia - spunea el - este progresul lent, în timp, temeinic, pe când revoluţia este răsturnarea prin violenţă a ordinii sociale. Noi credem în evoluţie, singura capabilă să asigure continuitatea şi conservarea valorilor de bază ale naţiunii.

Să fi fost această atitudine a profesorului în contradicţie cu noţiunea de democraţie sau să fi avut în germen, tendinţe totalitare? Hotărât nu !, pentru că aceasta era poziţia de politică socială a Mişcării Legionare de la începuturile ei.

Conferinţele au fost completate cu apariţia unui ziar, intitulat "Tribuna graniţei", cu un comitet de conducere format din Horia Sima, avocatul Marchescu, un temut tribun al barei, precum şi profesorul de limba latină şi greacă, Nicolae Domăşneanu, om de o cinste şi de un patriotism exemplar, verişor primar cu comandorul Petre Domăşneanu, unul din martirii Banatului, asasinat de regimul comunist în urma rezistenţei armate din munţii Teregovei, împreună cu Spiru Blănaru şi alţi zeci de eroi a căror fapte de arme vor figura de acum, cu litere de aur în paginile istoriei noastre atât de zbuciumată.

Personalitatea excepţională a profesorului a atras simpatia intelectualităţii micului oraş de la poalele Teiuşului, un deal împădurit, intelectualii care, într-un moment de destindere, i-au reproşat profesorului iniţiativa greşită de a se fi adresat mai întâi, muncitorilor şi oamenilor simpli, creând astfel un obstacol la aderarea lor la această antrepriză.

"Pentru că numai oamenii simpli - a replicat dânsul - erau preocupaţi de soarta acestei ţări, în timp ce intelectualitatea avea mai mult preocupări personale".

În anul l937, când curentul legionar luase amploare pe tot întinsul ţării, intelectualii caransebeşeni au pus de o parte orice complex, decişi să se alăture şi ei luptei de regenerare a nefastelor mentalităţi care puneau în pericol existenţa noastră însăşi ca neam.

Cum Mişcarea Legionară era organizată pe cuiburi, câteva din somităţile oraşului au dorit să participe la această luptă, constituindu-se în cuiburi. Astfel, directorul liceului, Matei Armaş, un liberal de veche dată, al cărui şef de partid era Corneanu, fostul ministru al Agriculturii sub guvernarea lui Ion Brătianu, a primit indicaţii de la el, să contacteze pe Horia Sima, în vederea constituirii acestui faimos cuib. Profesorul a acceptat să intre în contact şi după multe întreţineri pentru a cunoaşte mai îndeaproape orientarea politică a Mişcării, s-a decis constituirea acestui cuib, fixându-se şi data şi ora evenimentului, în casa fostului ministru, personalitate de seamă a oraşului. La ora fixată, profesorul a fost primit cu masa întinsă, încărcată de bunătăţi, aşa cum tradiţia o cerea unui astfel de ceremonii.

S-a mâncat, s-a băut şi s-a discutat îndelung. După interlocutorii noşti, cuibul a luat deja fiinţă. Profesorul a mulţumit gazdei pentru aleasa primire şi - înainte de a pleca - se adresează celor zece persoane, spunându-le: "Acum am dori să fixăm şi data constituirii cuibului nostru, însă fără o altă ceremonie, decât aceea pe care o cer împrejurările dramatice în care se găseşte neamul nostru". Toţi au rămas fără grai, surprinşi de întorsătura momentului.

Cuibul, cum era de prevăzut, nu s-a mai constituit. Evenimentele s-au precipitat, când dictatura alogenă cuibărită în incinta Palatului a instituit cea

mai bestială campanie de crime împotriva Mişcării Legionare, soldată cu asasinarea unei întregi generaţii - elita de mâine a ţării - în frunte cu şeful ei, Corneliu Zelea Codreanu.

În decembrie l944, când am fost paraşutat în ţara ocupată de inamic ca trimis al Guvernului Naţional Român de la Viena, am regăsit pe aceşti intelectuali intraţi în panică sub presiunea evenimentelor şi nădejdea lor toată se îndrepta de acum, fără rezerve, spre Mişcarea Legionară.

Un crâmpei din aceste vremi l-am expus în cartea mea: "Paraşutaţi în România vândută", volumul I, atestând sincer că oraşul Caransebeş, unde Horia Sima a lăsat amprentele sale, şi-a făcut din plin datoria, culminând cu rezistenţa eroică din pădurile Teregovei, precum şi din toate ţinuturile Banatului - la început - şi curând a ţării întregi.

Dar să revin la clasa mea uitată de evenimente.

Ca diriginte al clasei noastre profesorul se îngrijora de situaţia şcolară a fiecăruia din elevii săi. Aşa, întorcând foile catalogului, ajunge şi la ultima pagină, unde figura şi numele meu, Verca Filon.

"Verca! - mă interpelează dânsul - cum se face, că la mine ai note între 9 şi l0, iar la matematică doar 5. Sau eu sunt prea generos, sau se petrece ceva care mie îmi scapă?"

"Domnule profesor, ştiind că a doua zi am programată româna, las totul de-o parte, pentru că mi-e ruşine să vin nepregătit !". De altfel, la materia lui nu era notă inferioară de 7.

Cum se explică acest sentiment de jenă, chiar de ruşine care ne-a cuprins pe toţi în faţa profesorului nostru? Un fenomen rar a incitat la elev acest sentiment care se explică prin faptul că profesorul ne

considera egali lui, prin maturitate de comportare şi responsabilitate. Iată una din calităţile incontestabile ale profesorului nostru.

Primăvara, când înmugureau copacii Teiuşului, pădurea care mărginea oraşul, plecam cu dirigintele nostru o după amiază întreagă. Ajunşi în pădure ne dădea el tonul cântecului popular "Când eram eu junelaş" şi continuam apoi, cu alte cântece din folclorul bănăţean, într-o atmosferă de chermesă. Îl iubeam toţi ca pe un frate mai mare, formând un grup de feciori veseli şi fără griji aparente.

Nici partea culturală nu era neglijată. "Le medecin malgre` lui" a fost una din faimoasele piese de teatru a lui Moliere, jucată de noi, elevii lui şi care a adunat din nou mulţimea oraşului, într-o zi de sărbătoare. Rolul medicului a fost ţinut de colegul meu, Mihuţ Sever, iar eu pe cel al unui ţăran bolnav, căruia medicul îi recomandă drept medicament la boala sa o bucată de brânză, spre nedumerirea pacientului şi o explozie de râs a asistenţei.

Dar ceea ce a stârnit veselia generală la sfârşit de an şcolar a fost dansul naţional "Căluşerul"- pregătit în taină de noi sub conducerea profesorului - în curtea liceului, neîncăpătoare pentru asistenţa întregului oraş ; am fost primiţi cu urale şi ovaţii prelungi, ca adevăraţi căluşeri. Muzica Regimentului 2 Grăniceri intona melodia, în timp ce noi săltam ca nişte saltimbanci, sub aplauze nesfârşite, atât pentru "artişti" cât şi pentru "antrenorul" nostru, devenit de acum fiul oraşului, descins din "Mândra" Făgăraşului.

La Ştiinţele Naturale am ajuns ajuns la sistemul nervos, unde profesorul Enache Ionescu nu a reuşit să mă facă să înţeleg această reţea foarte complexă a organismului uman. Puţin timp după aceea, la lecţia de

Psihologie, dirigintele nostru ne-a explicat şi el misterul acestui sistem. Spre surprinderea mea parcă mi s-a luminat creierul, că am desluşit clar acest nod de ţesut. Profesorul nostru avea ceea ce se cheamă - în primul rând - autoritate ştiinţifică, era foarte bine pregătit -am aflat mai târziu că la examenul de licenţă a fost clasat primul pe ţară - şi una pedagogică, fapt care trezea curiozitatea, asociată unui vădit interes de cunoaştere. Orice obiect, oricât de confuz şi greu de descifrat, el reuşea să-l facă accesibil prin darul său pedagogic, asimilat unei vocaţii înnăscute. Ca student am asistat de multe ori la cursurile savantului Nicolae Iorga, foarte împrăştiate, sărind de la un subiect la altul, fără vreo legătură între ele, încât, la sfârşitul orei nu m-am ales cu mult din ceea ce voia să ne inculcheze. La cursurile lui Nae Ionescu, în schimb, era o mare plăcere a asista, claritatea expunerii trezea curiozitatea şi deci cunoaşterea era vădită.

În primăvara lui l934, unul din colegii mei de clasă, Bria Vichentie, mă ia deoparte şi-mi pune întrebarea dacă aş fi pregătit să intru în "mănunchi", primul stadiu de pregătire înainte de a intra în "Frăţia de Cruce". N-am ezitat o clipă, cunoscând de-acum bine culoarea politică a profesorului nostru de limba română şi filozofie. Mai bine de jumătate de clasă ne-am găsit pe aceeaşi linie.

La începutul anului l935, Gheorghe Istrati, şeful "Frăţiilor de Cruce" pe ţară, ne-a luat legământul de intrare în "Frăţia de Cruce" a liceului "Traian Doda" din Caransebeş, proveniţi din "mănunchi", care a durat până la terminarea liceului, în anul l936, când urma să intru în organizaţiile studenţeşti.

De-acum drumurile mele se întunecau. Logic, ar fi trebuit să continui studiile la Facultate, însă mama,

văduvă de război, nu avea posibilitatea să mă ajute să urmez mai departe cursurile superioare. Am intrat funcţionar la o fabrică de cherestea de la Balta Sărată, aproape de Caransebeş, să-mi câştig singur cel puţin banii de drum şi să pot trăi câteva luni în Capitala ţării, până ce voi găsi alte posibilităţi de existenţă, fie o bursă universitară, fie a da lecţii elevilor de liceu.

Era totuşi şi un avantaj pentru mine şi anume, libertatea de a acţiona în cadrul Mişcării Legionare, fără teama de a fi exmatriculat sau eliminat din toate liceele ţării şi să mă întorc în satul meu, să fiu privit ca un neisprăvit, risc pe care l-am acceptat atunci când am intrat în prima fază de educaţie în spirit naţional, "mănunchiul de prieteni".

În fiecare duminică ne întâlneam câteva zeci de camarazi şi încolonaţi cutreeram în cântec satele, anunţând ţăranilor că s-a născut o nouă speranţă pentru viitorul lor şi al naţiei române. Nu voi insista asupra acestei doctrine, nu este subiectul. Cei ce vor să o cunoască, literatura română abundă de documente care tratează acest subiect.

Această situaţie nu a durat mult, că într-unul din aceste marşuri am fost opriţi, vreo 50 de persoane, de către o echipă de jandarmi sub comanda unui plutonier de jandarmi, însărcinat cu "securitatea" cantonului unde se găsea şi fabrica, unde eram şi eu funcţionar. Majorul, cu sediul postului de jandarmi la Borlova, un sat situat la marginea pădurii de unde fabrica extrăgea lemnul, mă cunoştea bine pentru că venea des la fabrică, de unde-şi completa salariul primit de la Stat cu o primă substanţială, pentru "servicii" aduse întreprinderii, condusă de evreul Keller. Nu mică i-a fost surprinderea majorului, când m-a descoperit şi pe

mine, funcţionarul mult respectat de el, când venea la birou să-şi încaseze tantiema.

A doua zi, luni, inginerul Keller, directorul fabricii, m-a chemat de dimineaţă în biroul său să-mi "mulţumească" pentru colaborare şi... să-mi arate poarta. Majorul român, stipendiat de o întreprindere de alogeni, şi-a făcut "datoria" cu promptitudine.

Liber de-acum să-mi organizez viaţa cum o înţelegeam eu, adică să colind satele, fără a fi obligat să dau socoteală nimănui. Şi am pornit să batem întreg judeţul Caraş-Severin, pe frig, pe ploaie, o iarnă, o primăvară şi un început de vară, cu profesorul meu şi cu Dorca Afilon, un bun prieten, asasinat la Miercurea Ciucului cu alţi colegi de liceu.

Îmbrăcaţi subţire, uneori flămânzi, pe timp de burască, de moină sau zăpadă, nu cunoşteam odihna. De câte ori - uzi până la piele, strânşi unul într-altul, frânţi de drum, poposeam în casa unui ţăran, care auzise de noi şi ne-a oferit ospitalitatea, să ne uscăm hainele lipite de corp.

Vestea se ducea repede şi curând casa se umplea de lume. Profesorul începea să vorbească de soarta ţării noastre, de soarta ţăranului român care-şi ducea cu greu viaţa, produsele sale neavând nici o valoare, în timp ce uneltele de lucru al câmpului erau inabordabile, de unde şi sarcina datoriilor ce-i apăsa pe umeri. Preţul unei simple coase echivala cu patru-cinci zile de muncă la ogor. Toată industria, încăpută pe mâini străine în majoritatea ei, evreiească, făcea preţurile produselor industrializate inaccesibile bietului ţăran. Veneau ţărani mulţi să asculte cuvântul, iar profesorul le vorbea cu atâta căldură, de parcă şi hainele de pe noi se uscau mai repede. Nu mai plecau,

fermecaţi ore întregi, de înfocata pledoarie a profesorului.

La alegerile din l937, judeţul nostru a ajuns în fruntea tuturor partidelor, timiţând în Parlamentul ţării pe deputatul Ilie Gârneaţă, unul din fondatorii Mişcării Legionare, graţie acestor ţărani care nu şi-au desminţit ataşamentul lor faţă de Mişcare, în care vedeau ei speranţa de mâine pentru o viaţă mai bună, mai dreaptă şi mai umană. La secţia din oraşul Caransebeş am fost şi eu desemnat ca delegat din partea partidului "Totul pentru Ţară", secţia politică a Mişcării, unde s-a obţinut locul întâi faţă de toate celelalte partide.

În colindul nostru am ajuns şi în satul meu, Petroşniţa, unde ne-a primit mama, în casa ei, şi ne-a ospătat după tradiţia de la ţară. Seara, rămas numai cu mama, ea îmi spune: "Ăsta-i om bun", referindu-se la profesor. Ce înseamnă un om bun pentru ţăranul nostru? Un om bun este acela în care poţi avea încredere, care crede în Dumnezeu şi nu face rău nimănui, nu minte, nu înşeală, de omenie... într-un cuvânt, o fiinţă în care Dumnezeu a sădit toate virtuţile Lui. Şi Horia Sima, pentru mama, o evlavioasă creştină care a pregătit o viaţă întreagă prescurile (anafora) la sfânta Biserică din sat, era "un om bun".

După şase luni de la plecarea mea în exil, simţind că nu mă va mai vedea, în momentul când era să-i "iese sufletul" care trebuia să se urce la cer - după credinţa creştină - ultimul ei rămas bun de la feciorul dus departe i-a fost:"Mor împăcată, că ştiu că Filon, feciorul meu, este cu al lui ortac". Acest ortac era Horia Sima şi ea avea încredere în el, că mă va proteja.

Sunt simţiri care nu înşeală şi ea a intuit, cu mulţi ani înainte, calităţile acestui om, a prevestit

parcă destinul tumultos al lui Horia Sima, pentru că omul drept este întotdeauna lovit, că el va parcurge un drum greu, dar sublim.

E mult de-atunci, aproape o viaţă de om. Profesorul meu din acea vreme şi-a urmat destinul, şi-a împlinit o misiune pentru care a fost hărăzit - în volbura atâtor furtuni, agresiuni venite din toate părţile, până şi din partea unor soldaţi, camarazii lui, să se adeverească zisul că numai cei buni sunt chemaţi pe drumul calvarului, semănat cu satanice pânde, dar şi sublime împliniri.

Azi, când odihna din urmă i-a potolit neastâmpărul, trebuie să constat, cu împăcarea de sine, parcurgând o viaţă, că simt o profundă linişte de a fi împărtăşit, alături de profesorul meu, Horia Sima, clipe de neuitat, prin munţii atâtor suferinţe, trecând prin pădurea cu fiare sălbatice sub chip de om şi - nu rareori - prin mlaştina deznădejdii.

Dumnezeu mi-a îngăduit să ajung până aici şi - din adâncul inimii mele - îi sunt recunoscător de a-mi fi dăruit zile grele, dar şi de neuitat, în cursul acestei vieţi.

Fie ca generaţia care va veni, să înţeleagă la timp rostul atâtor jertfe. Să nu lase să ne piară Neamul sub multiple şi ucigătoare complicităţi !

"***Există o relaţie strânsă între gradul de trăire al legilor sociale în conştiinţa unui popor şi strălucirea culturii lui. Culturile care s-au ivit înainte de creştinism dovedesc că popoarele din antichitate au făcut eforturi îndrăzneţe pentru a descoperi legile eterne care guvernează societatea. Dar numai cu venirea lui Hristos ordinea socială a fost purificată de falsuri şi ridicată la categoria permanenţelor istorice. Creştinismul, anulând multiplicitatea de zeităţi şi culte, prin proclamarea existenţei unui singur Dumnezeu, a înlesnit neamurilor, despărţite până atunci în clanuri religioase, să se recunoască şi să se regrupeze în comunităţii naţionale. Creştinismul nu a dat semnalul cosmopolitismului în lume, cum i s-a aruncat adeseori învinuirea, ci a reprezentat factorul decisiv în procesul de individualizare etnică al maselor umane.***

H.S., Doctrina legionară.

MASSĂ și ELITĂ

Horia Sima

Speculaţiile ce se fac în gândirea modernă asupra conceptelor de "massă" şi "elită" suferă de un viciu fundamental: temele sunt tratate în abstract, ca şi cum s-ar referi la realităţi de sine stătătoare. Desprinse din corpul social care le dă viaţă, şi generalizate, este firesc ca aceste noţiuni să ne apară într-o falsă lumină. În această perspectivă izolaţionistă, massa şi elita n-au altă putinţă decât de a se afirma una în detrimentul celeilalte, pentru că entitatea ce putea să le asigure pacea şi conlucrarea, naţiunea, a fost scoasă din circulaţie. Fenomenele sunt cercetate la suprafaţă, fără a mai fi raportate la realitatea comună căreia-i aparţin. Se operează cu succedaneele noţiunii, în loc să se caute dezlegarea problemei pornind din creştetul ei.

Un elementar apel la experienţă ne convinge că nu există decât "masse naţionale" pe suprafaţa pământului. Întinderi uniforme de oameni, fără caractere etnice distincte, nu întâlnim nicăieri. Peste acest fapt nu se poate trece. (Evident, nu ne referim la "fenomenele de massă", care sunt apariţii de moment, ci la un fapt mult mai constant, caracteristic vieţii moderne, la marea mulţime a unui popor, care se dezmorţeşte şi îşi reclamă cu hotărâre drepturile de stat şi în societate). Şi atunci raportul dintre cei doi termeni trebuie dezbătut pe platforma naţiunii. Cum rostul unei elite este de a conduce massa, ea nu-şi va putea îndeplini chemarea decât punându-se în slujba

organismului de bază, adică devenind o elită naţională. Chiar şi în biserică, instituţie clădită pe ideea universalităţii, nu se poate face abstracţie de acest principiu.

Massa şi elita sunt energii, sunt moduri de tensiune specifice naţiunii. Şi una şi alta îşi trag puterea de la o realitate superioară amândurora: neamul. De aici şi posibilitatea acordului dintre ele. Sufletul unui neam este prezent şi este acelaşi în massă ca şi în elită. În massă răzbate mai greoi, în vreme ce în elită îşi ia avânt şi îndrăzneală.

O elită este formată din indivizi care au ajuns să stăpânească aria spirituală a unei naţiuni. Elita gândeşte şi acţionează pe neam, ca entitate inalterabilă în timp. Sau, cum se exprima Corneliu Codreanu, cunoaşte legile de viaţă ale neamului şi îl conduce în spiritul acestor legi.

Pătura conducătoare a unei ţări nu coincide întotdeauna cu elita. Sub haina ei se poate ascunde şi o altă elită. Nici oamenii cu carte, intelectualii, funcţionărimea statului, liberii profesionoşti, nu aparţin cu necesitate elitei. Poţi să îngrămădeşti cunoştinţe peste cunoştinţe, diplome peste diplome, şi să rămâi străin de tainele unui neam. Nu putem construi egalitatea intelectual-om de elită. Cel mult e valabilă presupoziţia că intelectualii, dispunând de mijloace de informaţie mai numeroase asupra vieţii unui neam, din sânul lor se vor recruta mai multe elemente de elită. Cartea nu e decât un instrument de pătrundere în lumea neamului, dar cât de adânc s-a înaintat spre inima lui, e o chestiune de trăire şi documentare interioară. Un intelectual ce şi-a însuşit vasta panoramă a neamului e socotit un om de cultură. Un

intelectual lipsit de viziunea intrinsecă a neamului rămâne cel mult un specialist onorabil.

Nimic nu împiedică, în principiu, ca un individ să se ridice din rândurile massei de-a dreptul în cadrul elitei. Şi unui muncitor şi ţăran îi este dat să cucerească tainele unui neam, să treacă de la trăirea anonimă a legilor lui de viaţă la trăirea lor distinctivă şi creatoare. Elita este o proiecţie a spiritului şi în spirit mutaţiile cele mai îndrăzneţe sunt posibile. Ea nu este o castă, ci o categorie deschisă massei şi în continuă primenire de jos în sus.

Omul de elită trebuie să fie şi un om al massei (nu om de massă), adică să exprime neliniştile ei, tendinţele ei difuze, ceea ce massa simte, dar nu-i stă în putinţă să întruchipeze aievea. Massa, graţie acestui raport de exprimare, se va recunoaşte în elită şi o va urma. Între massă şi elită se stabileşte o continuitate naturală de substanţă spirituală.

Conceptul de "massă" trebuie restaurat, purificându-l de aprecieri nedrepte şi jignitoare. Abstracţie făcând de massele degenerate din suburbiile marilor oraşe, imensa majoritate a unui popor, mulţimile lui cuminţi şi aşezate, merită o stimă infinită. Ele garantează continuitatea unui popor. Viaţa elitelor este expusă intermitenţelor, rupturilor, chiar dispariţiilor mai îndelungate. Aceste pierderi se pot înlocui, adică posibilitatea de apariţie a unei noi elite rămâne intactă atâta vreme cât adâncurile vitale ale unui neam n-au fost atacate.

În domeniul culturii, lucrurile nu stau altfel. Massele populare poartă cu sine, în decursul veacurilor, permanenţele unei culturi. Cultura majoră a unui popor nu face decât să stilizeze motivele culturii populare. Ca să existe Eminescu, Caragiale, Coşbuc,

Pârvan, trebuie să preexiste doina, horele, tăieturile în lemn, cusăturile pe cămăşi - un întreg complex de tradiţii culturale, produs al păturilor largi ale poporului. Marii realizatori clădesc pe aceste fundamente. Tot ce nu se ridică pe ele, nu e cultură. De la ceramica neolitică din Valea Dunării şi până la Rebreanu şi Blaga este aceeaşi cultură care se afirmă, expresie a aceluiaşi suflet care palpită sub învelişurile ei. Dacă sufletul colectiv românesc s-ar stinge, n-ar mai fi de unde să se reînnoiască nici elitele noastre culturale.

Elita e un fragment detaşat din massa unei naţiuni, cu scopul de a-i exprima mai limpede caracteristicile. Ea se diferenţiază de massă în mijloacele de expresie, în intensitatea cu care trăieşte drama naţiunii.

Tezele ce vor să opună massa elitei sunt greşite. Nici revolta masselor şi nici revolta elitelor, ci comunitatea lor în duhul naţiunii. Massa se revoltă contra falsei elite. În falşii conducători massa nu se recunoaşte şi se simte asuprită de stăpânirea lor. Dar niciodată nu se va revolta contra elitei adevărate.

Massa şi elita au un inamic comun. Este falsa elită, care se luptă să împiedice joncţiunea între cele două forţe reale ale unui popor. Numai odată cu înlăturarea falsei elite, se instaurează pacea internă şi rodnicia în viaţa unei naţiuni.

Vestitorii, decembrie l952.

"***Fără selecţiune, nu există clasă politică sănătoasă şi fără o clasă politică sănătoasă, naţiunea merge la ruină, cum s-a întâmplat cu neamul nostru de decenii*".

H.S., Principiul selecţiunii.

"***Democraţia nu este un atribut propriu popoarelor. Nu este nici ceva intrinsec şi organic legat de existenţa acestora, cum ar fi creştinismul şi naţionalismul. Democraţia este o lucrare strict omenească, un produs al istoriei şi al evoluţiei acesteia în timp. După prăbuşirea totalitarismelor, a ajuns democraţia - în zilele noastre - să predomine în lume, considerată ca cea mai bună formă de guvernământ de către majoritatea popoarelor.***"

H.S., L'ordre naturel du Monde.

"***Naţionalismul nu este altceva decât o reacţie a colectivităţilor naţionale împotriva unor greşeli mai vechi, izvorâte din societatea burghezo-capitalistă. Este îngăduit oare să le judecăm cu indulgenţă, când din îngrămădirea lor continuă, din capitalul negativ ce l-au oferit popoarelor, s-a ridicat piedestal bolşevismului, acestei abominaţii a istoriei umane?*".

H.S., Menirea naţionalismului

APRECIERI DESPRE COMANDANT

Un camarad din Brazilia.

Mişcarea Legionară a fost cunoscută şi respectată în străinătate, prin conceptul spiritual pe care i l-a imprimat Căpitanul.Dar nici o altă mişcare naţionalistă din lume nu a fost combătută cu o mai mare virulenţă de către cei ce urmăresc acapararea şi controlul lumii. Câte mii şi mii de suflete inocente nu au fost sacrificate, câte lagăre, puşcării n-au fost umplute cu floarea unei naţiuni, pentru unicul motiv ***de a fi legionar.*** Odată cu strangularea Căpitanului şi a camarazilor săi, Decemvirii şi Nicadorii, sperau duşmanii că, turnând vitriol peste aceste corpuri şi o lespede de ciment, îngroapă pe veci naţionalismul şi spiritualismul Mişcării. Dar nu a fost aşa ! Guvernul român de atunci, în frunte cu regele Carol, trebuia pedepsit. Grupul legionar care era refugiat la Berlin a revenit în ţară, iar prin perseverenţa Comandantului Horia Sima şi strategia lui, regele a abdicat şi, împreună cu Lupeasca, a plecat în străinătate, cedând locul său regelui Mihai. Guvernarea legionară a fost de scurtă durată. Generalul Antonescu a declanşat o altă prigoană contra legionarilor. Mare parte din aceştia, care nu au fost închişi, au luat drumul exilului. Ceilalţi au fost trimişi pe front în brigăzile de sacrificiu.

După lovitura de stat de la 23 august l944, germanii au redat libertatea legionarilor, care în Germania fuseseră închişi în lagăre de concentrare la cererea lui Antonescu (întrevederea lui Antonescu cu Hitler de la Salzburg). Reacţia Comandantului Horia Sima a fost imediată. Noi continuăm lupta anticomunistă alături de germanii care, ani de-a rândul fuseseră camarazii noştri de arme, luptaseră pentru

dezrobirea Basarabiei şi împreună cu soldaţii români ajunseseră la Don şi Volga.

Horia Sima a format un guvern român recunoscut de germani, aşa denumitul "Guvern de la Viena". Acest guvern a aglutinat majoritatea militarilor români care se găseau în şcoli germane, tineri subofiţeri, ofiţeri şi trupă. Au aderat şi români civili ce se refugiau şi mulţi prizonieri luaţi de nemţi. Cu aceştia s-a format "Armata Naţională " sub comanda Generalului Chirnoagă. La Doellersheim s-a făcut instrucţie şi înainte de decembrie l944 această armată a fost trimisă pe frontul de pe Oder. Condiţia pusă germanilor era ca această armată să nu fie aruncată în lupte contra fraţilor lor, pe care ruşii îi duseseră pe frontul din Ungaria contra germanilor.

Horia Sima a vizitat această armată de multe ori pe front, îmbărbătând ostaşii.

După terminarea războiului, această armată română nu a fost predată ruşilor, aşa cum a fost predată armata generalului Vlasov, total distrusă de comisarii KGB-ului ! (Toţi soldaţii au fost împuşcaţi... luptaseră doar împotriva comunismului !).

După război, Horia Sima a reorganizat Mişcarea, care avea legionarii risipiţi în diferite ţări europene şi peste oceane. Lupta continua. Mişcarea trebuia să fie cunoscută cât mai mult în lume. El a început prin a publica revista ***"Ţara şi Exilul"*** la Madrid. A scris ***"Istoria Mişcării Legionare"***, ***"Sfârşitul unei domnii sângeroase", "Era libertăţii", "Prizonieri ai puterilor Axei", "Guvernul de la Viena"*** şi multe alte cărţi. A dirijat republicarea operelor legionare clasice, începând cu ***"Pentru legionari"*** a lui Corneliu Codreanu. Publicaţii despre Mişcare au fost traduse şi în limbile italiană, spaniolă, franceză, portugheză şi

engleză. O întreagă bibliotecă a apărut astfel în decursul anilor. Toate aceste publicaţii s-au tipărit în diferite ţări prin efortul legionarilor şi al prietenilor lor.

În memoria jertfei lui Moţa şi Marin în fiecare an s-au făcut slujbe la Majadahonda în Spania, adunând legionari şi prieteni din toată lumea. S-a dat, din iniţiativa Comandantului, bătălia construcţiei unui impozant monument pe locul unde, în l937 la Majahonda, Moţa şi Marin au căzut pentru Cruce, combătând comunismul ateu.

Pentru îmbărbătarea grupurilor de rezistenţă din munţi a trimis voluntari din străinătate, care au dus lupte crâncene contra securităţii, menţinând cu sacrificiile Mişcării Legionare speranţa românilor. Aceşti martiri au plătit cu viaţa lupta lor, dar românilor li s-a dat încă o scânteie de speranţă când totul părea pierdut.

Este foarte greu de aşternut pe hârtie rezumatul vieţii Comandantului Horia Sima. Voi încerca totuşi să-l descriu aşa cum l-am cunoscut, deşi eram atunci tânăr intrat în această Mişcare, iar el, trecut prin multe lupte. Cu un trecut plin de suferinţe, arestări, lanţuri la mâini şi picioare, tratat de călăii neamului drept criminal. Dar uite, cu toate că moartea era aproape de el, Arhanghelul Mihail l-a ajutat şi destinul său de a conduce Mişcarea Legionară, aşa cum a dorit Căpitanul, s-a îndeplinit. El era un filozof şi clarvăzător al viitorului. Prevedea uneori instinctiv situaţiile care se creau. Poate Căpitanul îl călăuzea.

Acuma ne-a părăsit, ducându-se la Martirii noştri şi la Căpitan. De acolo de sus va continua să protejeze Mişcarea în care credea şi pentru care şi-a sacrificat viaţa.

Era profund credincios. Duminica îl găseai rugându-se la orice biserică pe care o întâlnea în drumul lui. Această credinţă l-a ajutat de-a trece peste suferinţe şi a îndura atâtea, senin, cu fruntea sus.

Prin vorbele lui capta pe cei ce-l ascultau. Avea calitatea şefului înnăscut. Fiecare comandă era bine cumpănită. Ştia cum şi când să o dea, prevăzând rezultatele.

Mare gânditor, îşi împărtăşea opiniile cu cei ce erau lângă el. Când vorbea, îl ascultai cu atenţie şi urmăreai şirurile gândurilor sale.

Era un strateg. A încercat să adune la un loc naţionaliştii din diferite ţări, pe care i-a cunoscut şi cu care a avut lungi contacte şi convorbiri.

Acolo unde nu erau organizaţi naţionaliştii, el le dădea sfaturi şi impulsul de a lupta contra comuniştilor.

Când a sosit la Sao Paolo în Brazilia a luat imediat contact cu reprezentanţii mişcării naţionaliste integraliste a lui Plinio Salgado, doctor Dario Alvez. Secretarul general al Mişcării Legionare, Nicu Iancu, împreună cu Victor Carâp şi cu mine l-am acompaniat peste tot. Prin noi a luat contacte cu ziarişti, profesori universitari, politicieni, militari, scriitori, guverne. Pe atunci deputată, mai târziu senatoarea Dulce Salles Cunha Braga, îndoctrinată ani întregi de dr. avocat Nicu Iancu, era oratoarea care la Camera Deputaţilor şi în Senat combătea deschis comunismul. Cu profesorul Italo Galli a avut întrevederi îndelungate. Prin îndemnul său dat comunităţilor de refugiaţi de după cortina de fier, s-au început vaste campanii anticomuniste şi anticastriste. Generalul polonez Rzyski a obţinut de la comunitatea poloneză din Anglia, un film cu atrocităţile săvârşite de ruşi la Katyn, unde l0.000 de ofiţeri

polonezi au fost împuşcaţi în ceafă de NKVD. Filmul său a fost prezentat la Rio şi la Sao Paolo miilor de ofiţeri brazilieni, care pentru prima oară se confruntau cu bestialităţile comuniste !

S-au început campanii de clarificări, demonstraţii şi proteste de stradă într-o ţară unde comunismul nu era cunoscut.

Vizita lui în Brazilia, unde a stat şi a fost acompaniat şi de profesorul Paulescu, a fost încununată de succes. Au urmat şi altele, cu contacte în Chile, la Pinochet şi în Argentina.

Dorea ca Mişcarea Legionară să coalizeze mişcările naţionaliste din lume. Contactele pe care le avea mergeau de la Taiwan la Tokyo, de la Rio la Buenos Aires, de la Muenchen la Madrid şi Toronto. Peste tot el era motorul.

Patriotismul său era înflăcărat şi molipsitor. Când nu scria, stătea ore întregi răspunzând la scrisorile care-i veneau de peste tot. Nici una nu rămânea fără răspuns.

Anii treceau, dar el era peste tot prezent !

Pentru mine a fost personalitatea cea mai importantă pe care România a avut-o în Exil. Prin el Mişcarea şi-a continuat destinul ei. Nu s-a abătut niciodată de pe drumul creat de Căpitan

După ce a luptat întreaga sa viaţă pentru poporul român şI Legiune, ne-a părăsit în anul l993 cu misiunea îndeplinită, alăturându-se Căpitanului şi tuturor eroilor legionari.

A fost pentru noi şeful, amicul, profesorul şi îndrumătorul unei generaţii de sacrificiu.

Să-i fie ţărâna uşoară !

"Elanul creator în stare pură, spiritul ca enigmă ultimă, este dragoste. Dragostea este străină oricărei specii de determinism. Caracteristica dragostei este dăruirea, revărsarea neforţată din interior. Ea curge din puterea ei proprie. Nu poate fi impusă. Unde începe normativul, acolo încetează dragostea".

H.S., Doctrina legionară.

"Dragostea este imaginea divină din noi, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, sigiliul originii noastre supranaturale. Dragostea este eternul care percutează existenţa noastră vremelnică. Este eul nostru nemuritor. Adevăr mai mare decât dragostea nu există, căci ea formează Natura Divină. Dragostea reprezintă alfa şi omega ale existenţei noastre.

H.S., Doctrina legionară.

"Dragostea spirituală curge din alte izvoare decât dragostea emoţională. Ea este fiica cerului, timpul fără de moarte, prelungirea eternităţii în om. Potenţialul ei energetic e inepuizabil. Paradoxul dragostei spirituale constă în fortificarea ei, în îmbogăţirea ei cu fiecare act de dăruire. O energie care sporeşte cheltuindu-se, care se adaogă, risipindu-se".

H.S., Doctrina legionară.

SCRISORI DE LA HORIA SIMA

Prof. Massimo Zanoni

Admirator al Mişcării Legionare încă de la începutul anilor şaptezeci, când militam în Frontul Tineretului **„Corneliu Zelea Codreanu”** din Parma, îl cunoşteam pe Horia Sima numai din studii şi lectură.

Imaginea sa îmi era totuşi cunoscută, deoarece în acea perioadă eram abonat la o revistă din Madrid, **„Fuerza Nueva”,** care acorda spaţiu **„Legiunii române”** şi în special comemorării anuale a lui Ion Moţa şi Vasile Marin, de la Majadahonda.

Alături de Blas Pinar, preşedinte al adunării fondatorilor **„Fuerza Nueva”**, apărea întotdeauna Horia Sima, vicepreşedinte al României (?!?), acuma în exil.

Cu siguranţă imaginea ce o văzusem într-o carte de istorie unde el apărea la Bucureşti într-o tribună, salutând în faţa unei fotografii gigante a Căpitanului, se schimbase puţin. Anii trec pentru toţi, dar imaginea Comandantului Mişcării Legionare din faţa arcului comemorativ al celor căzuţi în lupte, emană încă energie, încredere şi speranţa că istoria va face dreptate.

Aceste amintiri mi-au revenit în memorie participând ca organizator în anul l988 la un congres despre Războiul din Spania, în cadrul federaţiei din Parma a **„Mişcării Sociale - Dreapta Naţională”** (Movimento Sociale - Destra Nationale).

M-am gândit că ar fi bine să obţin, pentru legionarii din Spania, posibilitatea transmiterii unui salut din partea Comandantului Legiunii în amintirea

luptei comune duse cu mulţi ani în urmă pentru apărarea civilizaţiei creştine şi europene. Găsirea adresei lui Horia Sima ne-a pus în dificultate, dar prin **„Fuerza Nueva”** am reuşit să-i trimitem invitaţia noastră.

După câtva timp am primit de la Madrid o scrisoare de la un necunoscut, Juan Bozosan. Scrisoarea era chiar de la Horia Sima, care folosise un nume de acoperire, pentru a-i saluta pe camarazii din Parma cu ocazia conferinţei. Mă încerca o sinceră emoţie: îmi părea că strâng în mână un mic fragment din istoria Europei.

În scrisoare, care era în limba spaniolă, era subliniată importanţa intervenţiei italiene în peninsula iberică în finalul victoriei împotriva **„hoardelor ateo-marxiste”.**

După câteva luni am reluat legătura trimiţând o a doua scrisoare, de data aceasta pentru comemorarea celei de a 50-a aniversări a sacrificiului lui Corneliu Zelea Codreanu: 30 / ll / l938.

La începutul lui octombrie am primit o altă scrisoare din partea lui Horia Sima, în care acesta se declară „***foarte emoţionat şi încântat”*** de invitaţia noastră, trimiţând chiar un salut participanţilor. Documentul era redactat în româneşte, dar asemănarea lingvistică mi-a permis să înţeleg sensul multor afirmaţii, cum ar fi sintagma **„Ducele Mussolini”,** care avea indubitabil ceva familiar.

Mulţumită lui Georgio Caraiani, reprezentant legionar în Italia şi delegat de Horia Sima să participe la comemorare, mesajul a fost tradus în limba italiană...

În acesta se afirmă printre altele: ***„Corneliu Zelea Codreanu nu a luptat numai pentru a salva***

poporul român, ci şi pentru apărarea destinului întregii Europe. Azi, când Europa Occidentală în totalitate riscă să fie absorbită de imperiul răului, rememorarea vieţii şi a morţii lui Codreanu nu este numai o pioasă comemorare a acestui martir al naţiunii române, ci şi un semnal pentru mobilizarea tuturor forţelor naţionaliste europene. În spiritul marilor noştri predecesori, printre care Ducele Mussolini, ne gândim că fraternitatea idealurilor comune italo-române reprezintă un punct de plecare pentru o renaştere europeană viguroasă, capabilă să respingă forţele ateo-marxiste de pe continentul nostru, asigurând astfel reunificarea sa, bazată pe principiul suveranităţii şi al autodeterminării popoarelor".

Horia Sima simţea nevoia acută de a pune capăt fragmentării forţelor naţionale, găsind în ţările latine un nucleu, un punct de plecare în această operaţiune de luptă a **„forţelor binelui"** contra reziduurilor marxismului.

După câţiva ani am primit o a treia scrisoare cu ocazia comemorării la Parma a 50 de ani ai Statului naţional legionar român, al cărui viceprim-ministru a fost Horia Sima pentru câteva luni.

Scrisoarea sublinia faptul că ***„pentru MIşcarea Legionară era o mare onoare şi o mare satisfacţie morală participarea cu entuziasm a tineretului MSI*** (Movimento Sociale Italiano) ***la comemorarea acestui eveniment glorios din istoria României contemporane".***

Continua astfel: ***„Personal mi-a displăcut mereu faptul că legăturile şi contactul între Mişcările naţionaliste nu sunt atât de solide***

încât să putem face front comun împotriva Internaţionalei distructive. Unica excepţie este Movimento Sociale Italiano şi tinerii săi membri care s-au interesat de celelalte mişcări şi au făcut împreună un front naţional şi creştin mondial. Mişcarea Legionară a beneficiat de prioritate şi de atenţia organizaţiei voastre şi a publicaţiilor MSI „.

După ce a amintit ajutorul „misin” (???) trimis la Timişoara în zilele sângeroase din decembrie l989 şi a amintit tinerii români căzuţi pentru dărâmarea tiraniei comuniste, el încheia cu lansarea unui mesaj pentru viitor: ***„După 50 de ani de lupte şi sacrificii, Mişcarea Legionară salută cu entuziasm noile generaţii de italieni care au aceleaşi idealuri de viaţă şi dragoste de patrie. Numai astfel, cultivând şl păstrând intact patrimoniul spiritual al fiecărei naţiuni se poate construi împreună Europa de Est şi Europa de Vest, unită într-o Comunitate, sub conducerea spiritului divin „.***

În paralel cu aceste intervenţii **„oficiale”** primeam şi scrisori personale în care arăta un interes afectuos pentru modestele noastre activităţi politice şi de cercetare istorică.

În l992 i-am trimis lui Horia Sima un număr unic realizat de Federaţia din Parma a MSI-DN intitulat **„Adevărata revoluţie din octombrie”.**

Încă odată Comandantul Mişcării Legionare mi-a mulţumit şi mi-a amintit că pentru el Italia e ca o a doua patrie, din punct de vedere spiritual, şi că e unica ţară în care fusese recunoscută pe deplin valoarea politică şi spirituală a Mişcării Legionare. Scria:

„Există în Italia foarte multe publicaţii care se ocupă de mişcarea noastră şi chiar dacă

adversarii noştri au făcut tot posibilul să ne pună în umbră, graţie vouă şi prietenilor spanioli, am rămas în fruntea opiniei publice internaţionale. În special la Parma am găsit în federaţia voastră de provincie nişte prieteni sinceri. Afecţiunea lor şi munca pe care au făcut-o pentru Mişcarea Legionară nu va putea fi uitată niciodată „.

În Încheiere era subliniată necesitatea încheierii unui acord între forţele naţionale europene pentru ***„ a învinge în bătălia finală pentru triumful creştinismului”.***

După câtva timp mi-a parvenit de la Madrid o publicaţie numită **„L`ordre naturel du monde: christianisme, nationalisme, democratie”** („Ordinea naturală a lumii: creştinism, nationalism, democratie”). În aceasta Horia Sima sintetiza principiile de conducere a Europei care după ce se eliberează de marxism riscă să cadă în sclavia unui alt materialism: acela al mondialismului.

După câteva luni, în locul fotografiei cu autograf care-mi fusese promisă, am primit trista veste a încetării din viaţă a lui Horia Sima.

De la el îmi vor rămâne câteva scrisori şi mesajul de speranţă cu care încheia una din operele sale în limba spaniolă.

„În faţa imensităţii pericolului şi a forţelor noastre aparent debile, să ne amintim de vorbele Mântuitorului: „„Îndrăzniţi, eu am învins lumea”„.

HORIA SIMA, ROMÂNUL EUROPEAN

Blas Pinar

Relaţia mea cu Horia Sima, moştenitorul doctrinar şi politic al lui Corneliu Zeliu Codreanu, -cu care ne cunoşteam dinainte- începe în ziua când am fundat în Spania „**Fuerza Nueva”** (Forţa Nouă). Nu pot să o uit. Era în 2 mai l966, cu nouă ani înaintea morţii lui Francisco Franco. În actul instituţional, care s-a concretizat la început printr-o revistă şi apoi, după proclamarea Monarhiei Parlamentare, într-un partid, a fost lângă noi Horia Sima.

Prezenţa lui, care m-a onorat în mod special, nu numai prin persoana sa, dar şi prin ceea ce el reprezenta, a însemnat un ajutor moral important ; dar acest ajutor s-a făcut mai explicit când terminând actul s-a apropiat de mine, m-a felicitat şi mi-a spus următoarele vorbe, la care eu am apelat apoi de multe ori în căutarea unui sprijin moral: ***„din lunga mea experienţă în luptele politice vă sfătuiesc să nu cădeţi în euforie când vă însoţeşte succesul, dar nici în deznădejde când acesta este contrar. Rămâneţi neclintit, senin, imperturbabil atât în flux cât şi în reflux, atât atunci când marea este calmă ca şi când valurile ei furioase vă lovesc. Unii vor veni să lupte lângă Dumneavoastră. Alţii, care au luptat lângă Dumneavoastră, vă vor părăsi. Dar vă sfătuiesc, mergeţi înainte fără să vă clătinaţi, fără să vă mâhniţi „.***

Mi-a fost greu, fără îndoială, să urmez acest sfat amical al lui Horia Sima, căci este greu să scapi, să

fugi de influenţele sensibilităţii. Dar recomandarea lui a fost profetică şi iată că aici în Spania continuăm, cu toate că timpurile sunt dificile, să militǎm pentru ideile cărora le-am fost credincioşi şi să nu ne clătinăm în faţa greutăţilor.

Legăturile cu Horia Sima şi cu militanţii din ***„Garda de Fier „*** exilaţi în Spania au fost neîntrerupte şi multiple. În sediul nostru s-au desfăşurat multe acte de frăţietate româno-spaniolă, iar Horia Sima a ţinut mai multe conferinţe captivante cu subiecte ce le domina la perfecţie şi care, în ultimă analiză, aveau ca obiectiv atât de a face cunoscut cu exactitate şi documentare ceea ce reprezintă un regim comunist, ca acel impus prin forţă militară în ţara sa, cât şi care sunt mijloacele eficace pentru a lupta contra lui.

Am avut onoarea de a publica unele din cărţile sale. Subliniez trilogia -rezumat al gândirii lui- ***„Que es el comunismo?*** „ (Ed. Fuerza Nueva, Madrid, l977) ; *„**El hombre cristiano y la accion politica**”* (Ed. Fuerza Nueva, Madrid l977) *; „**Tecnica de lucha contra el comunismo*** „ (Ed. Fuerza Nueva, Madrid l980).

Que es el comunismo*?* a avut o primire impresionantă între cititorii de limbă spaniolă. S-au făcut, dacă îmi amintesc bine, cinci ediţii şi s-au vândut l4.000 exemplare. Amiralul Carrero Blanco -asasinat în 20 decembrie l973 de teroriştii de la ETA- care a citit-o cu atenţie şi interes, mi-a spus că era cea mai bună operă pe care o cunoştea el asupra temei.

Eu i-am prefaţat volumul „El hombre cristiano y la accion politica „. Din această prefaţă îmi permit să citez câteva rânduri care scot în relief figura şi activitatea lui Horia Sima:

„ Cei care avem răspundere în *„ Fuerza Nueva „* suntem mulţumiţi că am putut contribui prin publicarea strălucitei şi convingătoarei cărţi a lui Horia Sima, să clarificăm şi să luminăm o chestiune atât de pasionantă ; şi nu numai pasionantă, dar chiar obsesivă. Comunismul, în adevăr, este marea obsesie a epocii în care am fost hărăziţi să trăim şi asta nu prin ceea ce înseamnă el ca mişcare ateistă -şi prin aceasta antiumană-, dar şi prin complicităţile pe care le are la scară universală în anumite medii ecleziastice,

„Dar nu este suficient de a şti cu siguranţă şi claritate ce este comunismul. Cunoaşterea lui trebuie să fie numai preambul, sau prima lecţie. E nevoie de mai mult. Trebuie să ştim cum să ne opunem invaziei sale ideologice şi tactice.

„ Asta este, în conjunctura istorică de astăzi, misiunea creştinismului. Confuzia ambientală, indisciplina, relativismul dogmatic, anarhia liturgică, slăbirea vieţii sacramentale şi contestarea autorităţii, poate pune la îndoială această afirmaţie a noastră ; dar această îndoială va dispare de îndată ce se vor preciza diferenţele dintre creştinism şi structură, dintre ***Sponsa Dei*** şi comunităţile de creştini, dintre ***missio Eclesiae*** şi factorii umani care o integrează, dintre Biserica fără pată şi ceea ce se numeşte astăzi păcatele Bisericii (care nu sunt decât greşeli în schema sa temporală), dintre omul creştin şi omul pur al Bisericii, dintre mistic şi scrib.

Horia Sima, vicepreşedinte în guvernul ţării sale în circumstanţe istorice, apoi prizonier al naziştilor pentru o perioadă în timpul războiului ; soldat până la ultimul cartuş contra avalanşei roşii ce pretindea să înghită totalitatea continentului european ; exilat, refugiat şi

rezident în Spania, este un exemplu viu (ce se observă chiar pe faţa lui) de luptă generoasă şi sacrificiu pentru un ideal, de constanţă şi vigoare în acţiunile sale, de lealitate fără fisuri şi nici concesiuni, faţă de poporul şi patria lui „.

Horia Sima, locuind în Spania, promova şi conducea concentrările de români şi spanioli la Majadahonda, localitate din apropierea Madridului, unde în lupte contra armatei roşii, şi-au sacrificat vieţile Moţa şi Marin, neuitaţii legionari ai Legiunii Arhanghelul Mihail. În faţa monumentului şi a crucii de granit care s-au ridicat acolo pentru amintirea lor, se fac rugăciuni şi se spun câteva cuvinte. Întotdeauna se găsesc oratori ocazionali pentru că exilaţii **Gărzii de Fier** obişnuiau -şi obişnuiesc- să vină din diferite ţări europene şi americane. De obicei şi eu pronunţam -şi pronunţ încă- un mic discurs, după care se încheia reuniunea cu o scurtă şi inimoasă alocuţiune a lui Horia Sima. Apoi, la o masă camaraderească ne aşezam spanioli şi români. Horia Sima ocupa mereu locul de onoare.

Ameninţat cu moartea de un inamic necruţător, lui Horia Sima nu-i era teamă. Această ameninţare continuă nu a afectat deloc conduita lui. Nu l-a făcut să ezite sau să se ascundă. A voiajat prin Spania şi în afara Spaniei. Trebuia să încurajeze pe ai lui şi să-i menţină nu numai uniţi, dar şi să le întărească speranţele. Şi fără nici o îndoială, a reuşit. La aceasta au contribuit şi multele lui scrieri care au hrănit comunităţile româneşti: ***„ Exilul şi lupta de eliberare” ; „ Omul nou „ ; „ Doctrina legionară „ ; „ El orden natural del mondo „, etc.***

Din punctul meu de vedere şi datorită conţinutului de iubire pentru Spania, una din cărţile

sale cele mai pasionante este ***„ Dos movimentos nacionale: Jose Antonio Primo de Rivera y Cornelio Zelea Codreanu*** „ (Ediciones Europa, Madrid l960). Importanţa acestei cărţi rezidă în evidenţierea ideologică şi tactică a celor două Mişcări, cu toate că dacă a existat vreun contact între ele -ceea ce eu mă îndoiesc- a fost minim. Aceasta arată cum, fără o cunoştinţă comună şi fără schimb de experienţe, se poate ajunge, plecând de la Principii comune, la aceleaşi concluzii. Înţeleg prin asta că întemeietorul Falangei şi cel al Mişcării Legionare aveau o concepţie înaltă despre activitatea politică a omului şi credeau că militantul respectivelor Mişcări trebuia să trăiască, să convieţuiască şi să lupte conform cerinţelor Evangheliei. Această activitate politică era concepută de ambii **„sub specie aeternitates”**. Poezia pentru Jose Antonio şi cântecul pentru Corneliu, reprezentau manifestarea intimă şi proclamată a conştiinţei curate şi a prieteniei cu Dumnezeu a militantului politic.

Îmi aduc aminte de Horia Sima la Asuncion (în Paraguay). Era în anul l979. Asistam la Congresul ***„ Ligii mondiale anticomuniste „*. Eu prezidam o delegaţie a „**Forţei Noi** „. Eram observatori, dar nu numai, a dezbaterilor Congresului, ci şi a dinamismului lui Horia Sima, care a profitat de prezenţa reprezentanţilor din întreaga lume pentru a-i informa, în conversaţii mai mult sau mai puţin private, de situaţia din România supusă jugului sovietic şi tiraniei lui Ceauşescu.

Horia Sima a decedat inopinat în Germania. A murit, după cum am aflat, în timp ce citea. A vrut să fie înmormântat în Spania, alături de soţia lui. Am asistat la slujba religioasă pentru eterna odihnă a

sufletului său, în biserica ortodoxă din Madrid. Ne durea moartea unui mare prieten al Spaniei, ţară pe care a cunoscut-o, a iubit-o şi a servit-o ; dar ne rămâne amintirea omului care nu a precupeţit eforturi nici sacrificii pentru a servi patria sa, atât înăuntru cât şi în afara graniţelor ei, în opoziţie, în guvern şi în exil. Horia Sima a fost un român excepţional, care gândind la ţara sa, izolată şi subjugată, ce făcea parte din **„Europa absentă „,** cum spunea George Uscăţescu, visa la o Europă fidelă rădăcinilor creştine ale culturii ei.

Considere-se aceste rânduri rugăciune, omagiere şi pioasă amintire pentru Horia Sima şi pentru exemplul ce ne-a lăsat cu viaţa sa, cu vorba sa, cu opera sa.

"***Există trei nivele de trăire, trei tipuri de existenţă:***

Trăirea omului la nivelul biologic şi profesional. Individul îşi întemeiază o familie şi se îngrijeşte de subzistenţa ei prin munca ce-o realizează (agricultură, meşteşuguri, profesiuni intelectuale sau tehnice). Nu mai e nevoie să subliniem importanţa acestui gen de viaţă, căci ea asigură continuitatea vegetativă a societăţii şi progresul material. Fără această activitate, omenirea s-ar stinge.

Dar rămânând la acest nivel, individul nu se realizează plenar. El face parte dintr-o comunitate naţională, care e o entitate superioară sieşi şi familiei lui. Pentru a deveni o persoană umană, trebuie să înglobeze în sfera

lui de preocupări şi neamul. Altminteri se condamnă singur la o existenţă mutilată, amputată de imaginea naţională, şi dispare într-o masă umană nedefinită. Naţiunea pierde şi ea un luptător conştient pentru idealurile ei.

Omul ajunge la desăvârşirea persoanei sale numai când urcă, vehiculat de dragoste, spre al treilea nivel de existenţă, care-l duce la Dumnezeu. De abia atunci, din vârful piramidei sociale, are viziunea integrală a misiunii lui în lume, care cuprinde toate nivelele de existenţă într-o ordine ierarhică: individul, profesiunea, familia, neamul, Statul, omenirea, Biserica, Dumnezeu".

H.S., Doctrina legionară.

"Destinul unui popor nu este o forţă oarbă care să se realizeze după socoteli supraumane şi inumane și să prefacă în pulbere toate sforţările noastre. La împlinirea lui participă toţi indivizii care îl compun. Milioane de vieţi dau viaţa unui popor, dar din milioanele de fapte bune sau rele ale acestor suflete se conturează personalitatea lui istorică. Nu există fapte neutrale din punct de vedere social, fapte care să privească exclusiv pe individul care le-a săvârşit şi să nu-şi exercite influenţa lor asupra mediului unde au apărut".

H.S.,Doctrina legionară.

"Istoria unui neam este o creaţie zilnică. Noi înşine ne făurim destinul din energiile pozitive sau negative ce emană din acţiunile noastre. Justiţia imanentă prelucrează numai zelul oamenilor, face parte dreaptă binelui şi răului ce l-au adunat în viaţă şi din prevalenţa unuia sau altuia, îndreaptă paşii popoarelor spre drumul înălţării sau al decăderii.

H.S., Doctrina legionară.

"Organizarea colectivităţilor umane depăşeşte puterea de înţelegere a omului. Ea este opera lui Dumnezeu. Odată cu începutul istoriei, Dumnezeu a fixat şi cadrul ei de desfăşurare. După cum a stabilit legile de mişcare ale universului material, tot astfel s-a îngrijit şi de buna funcţionare a universului social. Acestei axiome sociale, nescrise în coduri şi constituţii, dar transmisă indivizilor şi popoarelor odată cu impulsul divin al creaţiunii, Corneliu Codreanu i-a dat următoarea formulare:

"Individul în cadrul şi slujba neamului său".

"Neamul în cadrul şi slujba lui Dumnezeu şi a legilor Dumnezeirii".

H.S., Doctrina legionară.

LEGIUNEA - O ENIGMĂ ISTORICĂ

Horia Sima

Când comemorăm semicentenarul Mişcării Legionare, putem evoca multe fapte glorioase din

trecutul ei, multe acte eroice, suferinţe şi prigoane, care au lăsat în urma lor mii şi mii de morţi, dar există în istoria ei mai mult decât o înlănţuire tragică de evenimente, un substrat insesizabil raţiunii, un destin al acestei mişcări, care vine din sferele cele mai înalte şi care de la întemeiere şi până astăzi îi determină drumul.

Mişcarea e mişcare câtă vreme stă sub ocrotirea acestui destin şi îi îndeplineşte cu rigoare indicaţiile. Orice abatere de la linia acestui destin îi alterează fiinţa şi dacă nu revine la normal, la adevărata ei orientare, mişcarea riscă să se destrame. Cu toate ororile săvârşite contra Legiunii, cu toate fioroasele masacre din timpul lui Carol, Antonescu şi din epoca comunistă, bucurându-se de rare intervale de linişte şi pace, după 50 de ani de la întemeierea ei, Mişcarea n-a putut fi nimicită. Ea trăieşte, rezistă, se afirmă şi luptă. Nu militează pentru alte idealuri, nu s-a decolorat doctrinar, ci mărturiseşte acelaşi crez cu care a fost înzestrată de Căpitan.

Tragediile ce s-au abătut asupra ei au fost preţul ce-a trebuit să-l plătească pentru a rămâne credincioasă propriului ei destin. Aşa cum creştinii din primele secole au fost permanent supuşi la prigoniri, trebuind să aleagă între a-şi abjura credinţa pentru a-şi salva viaţa sau de a rămâne credincioşi lui Hristos, fiind azvârliţi de vii în gura leilor.

Fireşte că jertfele legionare ar fi fost mult mai mici dacă nu ne-am fi ciocnit frontal cu puterile răului: dacă ne-am fi adaptat dictaturii carliste, dacă am fi abandonat Mişcarea în mâna lui Antonescu, dacă după

23 august ne-am fi retras cuminţi în vreun colţişor, lăsând ca evenimentele să treacă peste noi. Dar dacă ne-am fi retras pe aceste poziţii minore, Legiunea nu ar mai fi rămas aceeaşi. Şi-ar fi pierdut stilul ei de acţiune, personalitatea ei, legitimitatea ei istorică. I s-ar fi sleit posibilităţile ei creatoare şi până la urmă ar fi dispărut. Ar mai fi rămas legionari răzleţi, dar nu Legiunea ca entitate de sine stătătoare.

Am combătut toate aceste regimuri, pentru că toate erau emanaţia răului şi duceau ţara la ruină. Dictatura lui Carol s-a sfârşit cu pierderea unei treimi din teritoriul naţional ; dictatura lui Antonescu s-a încheiat cu un război pierdut şi desfiinţarea Statului Român. Dictatura comunistă ne-a costat două milioane de morţi, pierderi uriaşe din substanţa naţională şi, aşa cum prevedea Căpitanul, bolşevizarea ţării.

Nu puteam sta de o parte, privind ca spectatori indiferenţi la neamul care se răsucea pe rug. Nu numai că aceasta era o atitudine de laşitate, dar nu corespundea eticei legionare, care întotdeauna ne-a solicitat să fim la avangarda luptei naţionale şi creştine. Când alţii cedau presiunii inamice şi se retrăgeau incapabili să mai menţină frontul, legionarii aveau datoria să rămână neclintiţi în tranşee. Lupta noastră a fost inegală, căci întotdeauna ne-am ciocnit cu forţe mult superioare nouă şi de aici şi marile pierderi ce le-am suferit, dar n-aveam altă alternativă decât să ne expunem pentru cauza dreptăţii, mulţi, puţini câţi eram, sau să prezidăm lichidarea Mişcării şi să dispărem pe uşa din dos din istorie. Mişcarea nu s-a menţinut până astăzi decât cu preţul acestui efort

dureros şi continuu, aceste lupte permanente pentru apărarea Neamului şi a Bisericii.

Am căzut de atâtea ori, sângerând din mii de răni, pentru că n-am părăsit drumul onoarei, pentru că n-am capitulat şi n-am pactat cu inamicul. Dar tot de atâtea ori ne-am ridicat, ne-am strâns oştile decimate şi risipite şi ne-am pregătit pentru o nouă bătălie.

Perpetuarea vieţii legionare în mijlocul atâtor furtuni, atâtor încercări cumplite, atâtor Golgote şi crucificări, se explică tocmai prin fidelitatea faţă de doctrina Căpitanului. Ea ne-a salvat de la descompunere şi moarte şi ne-a ajutat să ajungem această binecuvântată zi, când sărbătorim semicentenarul. Mişcarea posedă o forţă imanentă, o energie intrinsecă, de unde se adapă încontinuu pentru a-şi reînnoi întreprinderile ei politice şi istorice: este văpaia unei alte vieţi. Legionarii care au căzut cu miile pe toate fronturile au fost iluminaţi de viziunea acestui destin legionar, care i-a întovărăşit pretutindeni: în faţa plutoanelor de execuţie, în guerila din munţi, între zidurile negre de închisoare, care le-a supt vlaga tinereţii.

Dacă astăzi ne-a învrednicit Dumnezeu să prăznuim 50 de ani de existenţă legionară, faptul se datoreşte acestei prezenţe active şi continue a unei taine ce ni s-a încredinţat de Atotputernic, în cadrul istoriei universale. Când atâtea popoare reneagă fundamentele civilizaţiei europene şi creştine, misiunea noastră este să depunem permanent mărturie pentru Neam şi Hristos, ferind Mişcarea să cadă sub tentaţiile Anticristului. La capătul acestui calvar ne va aştepta o mare biruinţă finală contra

comunismului, pe care nu va mai putea-o să ne-o răpească nimeni.

Ţara şi Exilul - mai-iunie l977

"***Orice ideal naţional conceput pe baze meschine, chiar dacă îşi începe cariera cu succese răsunătoare, până la urmă însuşi egoismul din care s-a zămislit îi va deveni o povară şi o fatalitate. Un ideal nedrept, odată intrat în conştiinţa naţiunii, cu greu poate fi izgonit din viaţa ei. El dă naştere unei mentalităţi, unei stări de spirit, care, alimentată în continuu cu anumite "certitudinii" auzite de la conducători, devine loc comun al înţelepciunii populare. O euforie colectivă se degajează din mirajul bunăstării pe care-l promite acapararea teritoriilor şi bogăţiilor altor popoare, până ce într-o bună zi toată această uriaşă risipă de forţe se dovedeşte a fi rezultatul unui viraj greşit în viaţa neamului. Câte lacrimi, câtă suferinţă, cât sânge vărsat şi câte valori pierdute din cauza unei eronate interpretări a destinului naţional***".

H.S., Doctrina legionară.

"***Există un sens al istoriei? Un sens universal al ei? Fără îndoială, dar numai în***

cadrul de desfăşurare fixat de ordinea socială, care reglementează viaţa colectivităţilor umane: individ, neam, Dumnezeu. Sensul de realizare al istoriei este uniliniar şi limitat în timp, având ca termen final reunirea tuturor popoarelor în Dumnezeu".

H.S., Doctrina legionară.

HORIA SIMA, COMANDANTUL

de preot Liviu Brânzaş

Redăm câteva fragmente din broşura cu titlul de mai sus, a părintelui Brânzaş, apărută în anul l998, puţin înainte de trecerea lui în viaţa cea veşnică. In această broşură părintele apără memoria Comandantului pe care încearcă să o terfelească unii şi arată marile realizări ale urmaşului Căpitanului.

...

1. Rămâne pe pelicula memoriei româneşti imaginea

Acelei mulţimi de oameni ce a umplut până la refuz marea Piaţă a Capitalei în ziua de 6 octombrie l940. Acea imagine -ce nu poate fi ştearsă din documentele clare ale istoriei de către nimeni şi prin nici o substanţă- rămâne dovada clară a adeziunii românilor la Legiune. Fără acea imagine, astăzi falsificatorii istoriei naţionale ar putea susţine cu mai multă şansă că Mişcarea Legionară a fost o grupare de agitatori, cu un număr restrâns de aderenţi (deşi rezultatul alegerilor din l937 a arătat contrariul). Acele fotografii, luate din toate unghiurile, arată că la 6 octombrie l940 era acolo toată ţara. Cine a dus Legiunea la un asemenea moment de importanţă istorică? Evident că acel care stătea la tribună şi saluta mulţimile entuziaste cu braţul ridicat, având în spatele şi deasupra lui fotografia uriaşă a Căpitanului (ce imagine simbolică !), care plutea dominator de dincolo de moarte peste marea mulţime de români, nu numai cu chipul, ci şi cu duhul.

2. Scoaterea Căpitanului de sub placa de beton

de la Jilava şi reînhumarea lui în regim de doliu naţional. Străzile pe care cu doi ani în urmă Căpitanul fusese dus în duba poliţiei ca un infractor, se transformaseră într-un traseu apoteozic, în care primea omagiul pios al naţiunii. Erou naţional şi martir, reintra în drepturile şi titlurile sale legitime de cel mai mare iubitor de neam şi apărător al intereselor naţionale. Sfâşierea hotarelor României Mari -care sângerase ţara- l-a confirmat ca profet naţional, el prevăzând în l936, tragedia naţională. Când a fost asasinat Căpitanul, catapeteazma României Mari s-a crăpat spre toate punctele cardinale ale hotarelor.

Am insistat asupra dezgropării şi reînhumării Căpitanului pentru că acest fapt este de o maximă importanţă pentru triumful adevărului în cazul Comandantului Mişcării Legionare. Dacă nu era detronat Carol II -ca efect al acţiunii lui Horia Sima din 3-5 septembrie l940- când ar fi văzut românii şi când ar fi luat la cunoştinţă tribunalul moral al istoriei că cel mai mare român al veacului a murit cu funia de gât, printr-un omor mişelesc şi nu în mod „legal”, cum încercau asasinii să mintă ; acei asasini care făcuseră atâta caz în raporturile cu legionarii de „democraţie” şi de „Statul de drept”. El, Horia Sima, l-a ridicat pe Căpitanul din mormânt şi l-a arătat lumii în chip de victimă nevinovată. Când zic „scoaterea de sub beton” nu mă refer la actul material al lucrării, care s-a făcut în prezenţa familiei Căpitanului, ci la actul politic care a făcut posibil acest lucru. Am mai spus-o, şi o repet, că este regretabil faptul că familia Căpitanului nu a înţeles în lumina adevărului această faptă a lui Horia Sima, de nemăsurată importanţă pentru imaginea morală a Căpitanului şi a Mişcării. Şi trebuie să ne întrebăm: dacă regele asasin ar fi rămas pe tron, ar fi

acceptat el, oare, vreodată ca să ridice uriaşa placă de beton de la Jilava pentru a se vedea oribila crimă pe care a ordonat-o? Iar odată cu sosirea tăvălugului comunist ar mai fi fost posibil aşa ceva? Când şi cine ar mai fi prohodit, după rânduiala legii strămoşeşti, rămăşiţele pământeşti ale marelui martir, aşezat pe catafalc şi în prezenţa întregului românism? Rămâne gloria lui Horia Sima de a fi făcut pentru Căpitanul ceea ce a făcut Iosif din Arimateea pentru Mântuitorul lumii !

3. Prin biruinţa legionară din l940 -pe care Detractorii lui Horia Sima o minimalizează sau îi contestă orice valoare istorică- a fost posibil un alt mare act în favoarea memoriei Căpitanului: reabilitarea lui juridică. Fapt de cea mai mare importanţă, căci asupra personalităţii lui morale plana suspiciunea că ar fi fost capabil de trădare de ţară, aşa cum un complet de judecată, la ordinul unui rege irodian, a dat verdictul. Atunci, în timpul biruinţei temporare a Mişcării, s-a restabilit dreptatea, prin decizia liberă şi absolut legală a celor mai înalte foruri juridice din România. Pentru acele timpuri, acel act de reabilitare juridică era o necesitate absolută.

...

4. Crearea, în momentul instaurării comunismului în România, a celui mai mare front de rezistenţă românească anticomunistă prin reorganizarea Mişcării Legionare ordonată de Guvernul de la Viena şi coordonată apoi de la Madrid. Supremaţia legionară în lupta anticomunistă e incomensurabilă ; dovada cea mai clară: faptul că pentru încarcerarea legionarilor a fost nevoie de cea mai mare închisoare din România, Aiudul. Numai conspiraţia antilegionară talmudo-

masono-bolşevică la care s-a asociat, din păcate, o parte dintre membrii partidelor istorice încearcă să oculteze la nesfârşit această glorie naţională a legionarilor conduşi de Horia Sima.

...

"***Mondialismul dă o lovitură de graţie şi Democraţiilor, căci anulează voinţa naţională, care se exprimă prin Partide şi prin Parlamente, înlocuindu-le cu o administraţie centrală. În locul guvernelor ratificate prin alegeri vor apare cercuri anonime de funcţionari, care se substituie atât legislativului, cât şi executivului popoarelor***"***.***

H.S., L'ordre naturel du Monde

Care e rolul culturii în formarea unei naţiuni? Cultura izvorăşte, cum spune Cuza, din puterea creatoare a naţiunii. Acest suflet colectiv, acest spirit naţional, începe să se afirme în creaţii culturale, în diferite domenii: poezie, sculptură, arhitectură, filosofie, etc. Mai întâi în mod rudimentar şi apoi progresiv, creaţia culturală se şlefuieşte, ridicându-se tot mai sus pe scara valorilor. De la poezia populară română până la Eminescu există o continuitate, un lanţ neîntrerupt de eforturi creatoare.

Pe măsură ce cultura se îmbogăţeşte,cu noi viziuni şi stiluri, în aceeaşi măsură contribuie la consolidarea naţiunii, la cimentarea ei internă.

Naţiunea se recunoaşte în creaţiile culturale, produs al propriului geniu şi, progresiv, se iluminează şi conştiinţa ei istorică. Cu cât impulsul cultural e mai puternic, cu atât naţiunea câştigă un rang mai înalt între celelalte popoare ale lumii. Se produce, cum spune Corneliu Codreanu, un fenomen de iluminare colectivă, care îi arată drumul de urmat în istorie. În acest sens trebuie înţeles că "naţionalitatea este puterea creatoare a culturii". Dar această cultură, trebuie bine precizat, nu e decât reflexul puterii creatoare a naţiunii. Naţiunea se descoperă pe sine, ca într-o oglindă, în actele creatoare, emanate din propria ei substanţă.

H.S., Îndreptar de viaţă pentru români

AMINTIRI DIN PRIGOANA l938 - l940 ŞI CONFIRMAREA ÎN LUPTĂ A COMANDANTULUI

Ing. Jenică Popescu

Începutul prigoanei l938 - l940 m-a găsit ca membru al Frăţiei de Cruce **„Aurel Vlaicu**” din Bucureşti. În cadrul acestei unităţi F.D.C., împreună cu ceilalţi camarazi ai mei, ne-am continuat activitatea normală, în ciuda cruntei prigoane dezlănţuită contra Mişcării.

În această perioadă au fost trei evenimente care ne-au impresionat pe noi tinerii:

1. Arestarea Căpitanului şi procesul care i s-a intentat.

M-a impresionat rechizitoriul procurorului, pe care l-am ascultat la radio, pentru mulţimea învinuirilor ce erau aduse Căpitanului, multe dintre ele fiind minciuni şi calomnii. Cum putea fi învinuit un om că se născuse într-o familie de români din Bucovina, căreia, sub dominaţia austriacă, i se schimbă numele de Zelea în Zelinschi? Cum putea fi învinuit Căpitanul fiindcă mama sa avea printre ascendenţi ceva sânge german? Mulţi oameni politici români aveau origini străine (greci, bulgari, ruşi, nemţi, etc…). Aceştia puteau fi miniştri sau înalţi funcţionari de stat fără ca cineva să se revolte sau să li se facă procese pentru aceasta. Iată că pentru Corneliu Zelea Codreanu era un delict ce trebuia pedepsit.

De asemenea ne-a indignat acuzaţia de înaltă trădare, pentru că într-o circulară Căpitanul publicase nişte ordine ale ministerului de interne către unităţile de jandarmi în care se cerea împiedecarea legionarilor de a face propagandă pentru alegerile din l937. Aceste dispoziţii şi ordine puteau ele să fie considerate ca atentat contra siguranţei statului? Oare ce secrete se dezvăluiau inamicilor statului român? Absurd.

Când m-am întâlnit la prima şedinţă cu camarazii mei am discutat consecinţele ce vor urma acestui proces. Situaţia devenea din ce în ce mai periculoasă. Peste tot se discuta de arestări ale legionarilor, de intrări în clandestinitate a celor vizaţi. Nu se mai putea vorbi de o activitate la lumina zilei. Orice carte legionară, ziar sau revistă au fost interzise ; îngrijorarea creştea cu trecerea timpului.

2. Suprimarea Căpitanului, a Nicadorilor şi Decemvirilor.

Am rămas stupefiat când am citit într-un ziar
(Universul) anunţul împuşcării celor l4 sub pretextul că au vrut să fugă de sub excortă în momentul transferării de la închisoarea Râmnicu Sărat la închisoarea Jilava.

Nu puteam crede că este adevărat. De altfel, comentând cu ceilalţi camarazi această veste, ne-am exprimat cu toţii îndoiala că acest lucru putea fi adevărat.

Speram să fie o înscenare a autorităţilor pentru a vedea reacţia legionarilor. De altfel veştile, zvonurile şi anumite comentarii din presă ne îndreptăţeau să credem acest lucru.

3. Pedepsirea lui Armand Călinescu din 2l septembrie

l939.

Întâmplător ascultam la radio când emisiunea
programată s-a întrerupt şi a fost difuzat acest anunţ: ***„O echipă de legionari a pedepsit pe Armand Călinescu, cel care l-a ucis pe Căpitan”.***

După o pauză de câteva minute emisiunea a fost reluată fără nici o explicaţie, cu transmiterea de muzică funebră şi simfonică.

A doua zi s-a răspândit zvonul că au fost împuşcaţi o parte din legionarii internaţi în lagăre şi că au fost executaţi în fiecare capitală de judeţ alţi legionari. Toate cadavrele au fost expuse pe străzi spre intimidarea populaţiei.

În ziare au apărut comentarii despre aceste execuţii. Unele ziare reproduceau fotografii cu cadavrele celor din echipa lui Miti Dumitrescu vizitate de o mulţime de personalităţi din conducerea statului în uniforma **„Frontului Renaşterii Naţionale”,** printre care l-am recunoscut şi pe Nicolae Iorga. Evenimentele petrecute au produs o stare de nelinişte în societatea românească. Erau primele asasinate în masă şi expuse public

Se instalase o teroare generală. Numai cei care înfierau „„crima odioasă” asupra şefului de guvern (Armand Călinescu) puteau să scrie fără teamă. După câteva luni s-a zvonit că cei care mai rămăseseră în lagăre, scăpând de execuţia din acea noapte de 2l-22 septembrie, au fost eliberaţi. Unii dintre ei au dat declaraţii de desolidarizare de Mişcarea Legionară. alţii au aşteptat să fie eliberaţi (sau executaţi) fără a se dezice de trecutul lor.

Odată cu începerea războiului, la l septembrie l939, atmosfera în ţară a devenit nesigură pentru

români. Începuseră concentrările oamenilor apţi de a fi utilizaţi în apărarea graniţelor ameninţate de duşmanii ţării noastre.

Nu mă voi extinde asupra acelor evenimente cunoscute, căci s-a scris mult despre ele.

Vreau numai să comentez în lumina normelor şi doctrinei legionare, când acţiunea unei persoane este bună sau greşită, cu consecinţe asupra Mişcării Legionare.

Căpitanul dezbătând, în tabăra de la Carmen Silva, cum este bine să acţioneze un legionar în cazul unei prigoane în care a rămas singur, a ajuns la concluzia că:

O iniţiativă este bună dacă serveşte cu fidelitate linia legionară. În cazul când această iniţiativă nu serveşte şi neamul şi nu este în concordanţă cu linia creştină, nu este bună. A nu face nimic este şi mai rău.

Aşadar, trebuie analizată orice activitate legionară în lumina acestor adevăruri. Activitatea legionară după arestarea şi condamnarea Căpitanului s-a desfăşurat în „„Frăţiile de Cruce"„ numai pe linia educativă, cultivându-se formarea caracterului şi a unei trăiri cât mai autentice.

Legionarii din celelalte unităţi erau preocupaţi mai mult de evoluţia persecuţiilor întreprinse de administraţia statului ce devenise obedientă dictaturii lui Carol al II-lea. Desfiinţarea partidelor politice şi guvernarea printr-un **partid unic** nu a urmărit decât prigonirea legionarilor. Nu a fost arestat nici un alt şef de partid sau vreunul din membrii acestora. Din contra, în noul partid unic, **„„Frontul Renaşterii Naţionale"„,** au fost cooptaţi majoritatea membrilor marcanţi ai acestor partide.

În această prigoană Legiunea a fost condusă de un comandament având ca şefi succesivi, recunoscuţi de Căpitan, pe Radu Mironovici, Ion Belgea, Ion Antoniu, Iordache Nicoară, Constantin Papanace, Horia Sima şi Vasile Cristescu. Unii dintre ei au fost arestaţi şi ucişi în masacrul din 2l-22 septembrie, alţii au scăpat cu viaţă, iar Vasile Cristescu, opunându-se la arestarea sa, a fost împuşcat.

După asasinarea Căpitanului, a Nicadorilor şi a Decemvirilor, comandamentul a avut ca obiectiv principal pedepsirea celor ce comiseseră asasinatele. Toate încercările au fost zadarnice, căci cei care lucrau la pedepsirea criminalilor au fost descoperiţi şi ucişi. În cele din urmă comandamentul legionar din prigoană a fost nevoit să se refugieze în Germania, împreună cu alte personalităţi legionare, ca să scape de arestări.
Grupul legionar refugiat în Germania se reuneşte la Berlin şi hotărăsc să continue lupta. Este desemnat ca şef al acestui grup preotul Dumitrescu-Borşa (cel ce luptase în Spania împreună cu ceilalţi legionari). Printre refugiaţii din Berlin se regăsesec: Constantin Papanace, Victor Vojen, Alexandru Constant, Gheorghe Ciorogaru, Horia Sima, Eugen Teodorescu, Nicolae Petraşcu, Nicu Şeitan, Ilie Smultea, Octavian Roşu, Traian Borobaru şi alţii. Atmosfera dintre legionari era destul de apăsătoare. Nu se întrezărea nici o speranţă că lucrurile în ţară se vor calma şi defetismul începea să-i cuprindă pe unii dintre ei. Primul care dezertează este preotul Dumitrescu Borşa, care face cunoscut celorlalţi camarazi că el nu mai crede că Mişcarea Legionară va mai avea de jucat vreun rol în viitor şi pe acest motiv renunţă la şefia grupului. Vrea să fie lăsat să-şi trăiască viaţa ca un simplu muritor. O atitudine asemănătoare o au -ceva mai târziu- Gheorghe

Ciorogaru, Victor Vojen şi Alexandru Constant. Aceştia şi-au căutat o ieşire din acea situaţie apăsătoare prin ocuparea de posturi ce le asigurau supravieţuirea şi o realizare profesională.

Cei care caută să menţină unitatea şi să insufle o speranţă că lupta legionară nu este zadarnică sunt Papanace şi Horia Sima. Horia Sima ia iniţiativa de a forma un grup de acţiune directă. Aceştia depun un legământ, angajându-se în continuarea luptei cu orice riscuri.

La l7 martie l939, Horia Sima, Virgil Mihăilescu, Ilie Rotea, Nicolae Petraşcu, Nicu Şeitan, Ioan Boian, Petre Ponta, Ioan Popa, Valeriu Vinţan, Alexandru Popovici, Tolcea Ioan, Traian Borobaru, Iosif Găvăgină, Ilie Smultea, Iosif Vasiu, Octavian Roşu, Eugen Teodorescu, depun acest legământ şi încep o activitate în acest sens

În Germania soseşte Miti Dumitrescu. El voia să verifice dacă zvonurile despre Căpitan (că ar fi în străinătate şi s-ar ascunde pentru a nu fi reperat de agenţi ai serviciului secret român) sunt adevărate sau false. În urma convorbirilor cu Constantin Papanace, Horia Sima şi cu alţi legionari din Berlin şi-a dat seama că nu este nici un dubiu în privinţa morţii Căpitanului. El se întoarce în ţară decis să pedepsească pe călăul principal: Armand Călinescu. Are acceptul celor din refugiu pentru această acţiune.

După pedepsirea lui Armand Călinescu urmează represiunile cunoscute asupra legionarilor. După scurt timp însă se fac eliberări din lagăre, întâi a celor ce dau declaraţie de desolidarizare de Mişcarea Legionară şi apoi şi a celor care au refuzat acest târg. Această destindere se făcea sub presiunea evenimentelor externe: războiul cu Polonia, care s-a încheiat cu

capitularea acesteia şi împărţirea ei între germani şi sovietici.

La Berlin sosesc pe rând două delegaţii de legionari trimişi de regim pentru ai convinge pe refugiaţii din Germania să se întoarcă în ţară, promiţându-le (regele) că nu vor avea de suferit.

Dar aceştia refuză oferta şi decid continuarea luptei cu regele Carol al II-lea.

Horia Sima împreună cu alţi câţiva legionari încearcă să vină clandestin în ţară pentru a înlătura pe rege de la conducerea statului. Dar la graniţa dintre Serbia şi România sunt depistaţi şi în cele din urmă arestaţi. Horia Sima este dus la Bucureşti unde recunoaţte că a venit în ţară pentru a propune regelui schimbarea politică, pentru a obţine sprijinul Germaniei contra pericolului comunist. Dacă regele nu ar fi acceptat, el era hotărât să întrebuinţeze toate mijloacele, chiar şi forţa, pentru înlăturarea dictaturii regale.

În timpul anchetei la care el a fost supus, războiul din Franţa ia o întorsătură neaşteptată. Nemţii ocupă Parisul şi obţin capitularea francezilor. Englezii reuşesc să-şi salveze o parte din trupele ce acţionau pe teritoriul francez.

Horia Sima este eliberat şi chemat la Palat pentru a discuta o colaborare cu regele, în vederea preîntâmpinării ciuntirii graniţelor. Regele nu are încredere în legionari şi în noul guvern Horia Sima, împreună cu Noveanu şi Bidianu primesc posturi neînsemnate. Horia Sima merge în audienţă şi cere regelui ca noul guvern să fie alcătuit din legionari în ministerele importante (externe, interne, economie, etc...). În urma refuzului regal, el îşi dă demisia. Odată demisionat, Horia Sima pregăteşte răsturnarea

regimului printr-o revoltă populară, singura care mai putea salva ţara de dezmembrare sau chiar de ocupaţie gen Polonia.

La 3 septembrie l940 nu s-a dat nici o lovitură de stat, căci o lovitură de stat are următoarele caracteristici:

A. Un nucleu ce coordonează operaţiunea armată.
B. Legătura cu persoane ce deţin puterea şi sunt
în posturi cheie.
C. Stabilirea unui plan de arestări a celor care
guvernează sau uciderea lor în caz că se opun.
D. Fixarea datei şi declanşarea simultană a ocupării
punctelor cheie în conducerea unui stat.

Ori între 3 şI 6 septembrie se produce o revoltă iniţiată de legionari ce creşte pe zi ce trece. În urma presiunilor manifestate prin antrenarea populaţiei la contestarea regimului carlist, regele acceptă abdicarea în faţa generalului Antonescu, care promite că-l va proteja, lăsându-l să plece din ţară cu anturajul său. Vine pe tron fiul său, Mihai I.

Personal am luat cunoştinţă de numele şi funcţia pe care o avea Horia Sima când, în luna iunie l940, o scurtă notiţă apărută în ziare anunţa că: Horia Sima, comandant legionar, a fost numit în guvernul Tătărăscu ca ministru subsecretar de stat la Culte.

Împreună cu camarazii mei, începând cu l septembrie l940, ne întâlneam şi **„„ne plimbam”„** prin faţa Palatului până noaptea târziu.

La început eram câteva sute de persoane, apoi s-au adăugat şi alţii. S-a ajuns la zeci de mii. S-au cântat cântece legionare şi s-a cerut abdicarea regelui. Revolta creţtea pe zi ce trece şi aşa în 6 septembrie s-a comunicat la radio că regele a abdicat în favoarea fiului său şi că generalul Antonescu a fost numit conducător al statului şi însărcinat cu formarea unui nou guvern.

La câteva zile după aceste evenimente eram la „„Casa verde”„, ce fusese abandonată de poliţia care o sechestrase după arestarea Căpitanului în primăvara anului l938. Împreună cu alţi camarazi din F.D.C. căutam să punem ordine în jurul mausoleului ce adăpostea sicriele lui Moţa şi Marin.

O maşină mică opreşte în faţa clădirii şi din ea a coborât Horia Sima singur. Ne-a întrebat ce facem şi după ce a privit prin curte şi a făcut câţiva paşi şi prin clădire a plecat. A fost prima dată când l-am văzut de aproape şi am schimbat câteva vorbe cu el. La l3 septembrie a fost făcută o ceremonie la „„Casa verde”„ în memoria Căpitanului la care a luat parte toată conducerea **Mişcării Legionare** şi o mulţime de legionari în cămăşi verzi.

Din tot ceea ce am spus se trag următoarele concluzii:

Acţiunea întreprinsă de Horia Sima după arestarea Căpitanului a dus în final la alungarea de pe tron a lui Carol al II-lea, scoaterea din prigoană a Legiunii şi salvarea ţării de la o ocupaţie germano-sovietică.

Simpatia de care se bucura Legiunea l-a determinat pe generalul Antonescu ca să solicite conducerii Mişcării Legionare, prin Horia Sima, să

formeze împreună noul guvern. Generalul Antonescu era sigur că prin acest act va fi proclamat ca şef al Legiunii şi de aceea s-a grăbit să proclame, printr-un decret semnat şi de noul rege Mihai I, că „„Statul Român”„ devine „„Stat Naţional Legionar”„. Dezamăgit că nu i se oferă această comandă a căutat apoi să se înconjoare cu persoane ostile Mişcării Legionare. Pe de altă parte politica Germaniei faţă de România avea ca scop aservirea ţării la interesele germane în vederea începerii războiului cu U.R.S.S.-ul.

Aceasta a dus, în final, la eliminarea Mişcării Legionare de la conducerea ţării, prin lovitura de stat plănuită şi executată de generalul Antonescu, cu sprijinul direct al lui Hitler.

Acest respiro dintre 6 septembrie l940 şI 2l ianuarie l94l a făcut ca să se formeze o serie de cadre noi şi să se consolideze cele ce scăpaseră cu viaţă din prigoana carlistă.

În urma noii prigoane declanşată de Antonescu, o serie de legionari se refugiază în ţările vecine: Bulgaria, Yugoslavia, Ungaria. La presiunea nemţilor aceştia sunt dirijaţi către Germania, unde sunt internaţi în două lagăre, unul la Rostock şi altul la Berkenbruck.

Nemţii optaseră pentru susţinerea lui Antonescu la conducerea României, dar ei voiau să-i determine pe legionari să-şi schimbe „„**câte ceva**”„ din doctrină după modelul „„Naţional-socialist”„ german şi să ajungă o anexă a lor în România. Aşa cum au procedat în ţările ocupate: Franţa, Belgia, Norvegia, Cehoslovacia, etc.

La rezistenţa opusă, Horia Sima a fost susţinut de aproape toţi legionarii refugiaţi în Germania. Dar ca peste tot în lume, în urma presiunilor neîntrerupte, s-au găsit şi suflete mai slabe, mai orgolioase, care s-au gândit că e mai bine să accepţi un compromis, decât să stai într-un lagăr nemţesc.

Aceasta este drama oricărei organizaţii, căci în ele se găsesc oameni şi nu fiinţe perfecte.

Cei care au militat pentru aceste concesii au fost o minoritate.

Nemţii cer dezavuarea lui Horia Sima şi pentru că aceasta nu s-a produs în măsură ca să-i satisfacă, îi internează pe toţi în lagărele de la Buchenwald, iar pe cei consideraţi mai importanţi în alte lagăre.

În această stare se produce 23 august l944 şi legionarii din Germania sunt eliberaţi şi conduşi spre Viena. Nemţii tratează cu Horia Sima şi nu cu cei care îl dezavuează. Se pune astfel baza unui nucleu de rezistenţă împotriva comunismului, ce se concretizează prin formarea guvernului de la Viena condus de Horia Sima.

Cei care în lagăre se arătau dispuşi să colaboreze cu nemţii pentru a fi înscăunaţi la putere împreună cu Antonescu, acum refuzau să lupte împotriva comunismului, motivând că nu puteau să lupte împotriva statului român, reprezentat de cei ce predaseră România pe mâinile sovieticilor (grozavă problemă de conştiinţă !).

După terminarea războiului şi răspândirea în toată lumea a legionarilor aflaţi în refugiu, aceşti nemulţumiţi au găsit de cuviinţă să-l atace pe Horia Sima făcându-l vinovat pentru toate relele din lume. Şi fiindcă nu se puteau răstălmăci unele fapte, **au început calomniile.**

Horia Sima rămâne ca un simbol al demnităţii de luptător pentru promovarea ideilor legionare, scriind sute de articole despre tot ce se întâmplă în lume, evidenţiind punctul de vedere legionar. Adânceşte doctrina legionară, pe care Căpitanul şi ceilalţi conducători legionari o schiţaseră doar, prin numeroase volume publicate de-a lungul anilor.

Dar calomniile şi mişelia vor înceta şi adevărata personalitate a Comandantului va străluci alături de Căpitan, Moţa, Marin şi de miile de legionari care s-au jertfit primind martirajul şi nelepădându-se de el.

Dacă vrem să cântărim, să evaluăm valoarea unui legionar, trebuie să le facem în lumina celor trei puncte fixate de Căpitan:

1. A folosit Mişcării Legionare.
2. A folosit neamului românesc.
3. A fost plăcut lui Dumnezeu.

Şi vedem că Horia Sima le-a îndeplinit pe toate.

"***Cauza naţională nu se serveşte cu întreruperi, cu absenţe nemotivate, cu vacanţe, ci numai prin permanenţă în efort. Din fiecare cetăţean să emane o energie constantă, un flux continuu de electroni spirituali care să alimenteze apoi nevoile naţiei. Nu poţi să-ţi iei concediu de la naţiune. Serviciul ce-l prestăm naţiunii e o permanenţă. Este o coordonată a propriei noastre persoane***"**.**

H.S., Îndreptar de viaţă pentru români.

"***Ceea ce a lipsit poporului nostru în trecut, nu au fost faptele mari, nu momentele de înălţare naţională, ci continuitatea acestor momente. După o înfrângere, după un declin, aşa cum se întâmplă în viaţa oricărui popor, ne-am resemnat, căzând în toropeală, în apatie, în „„somnul cel de moarte”„, cum spune poetul. Şi alte popoare, mai lucide şi mai îndrăzneţe au sărit pe noi şi ne-au robit***"**.**

H.S., Îndreptar de viaţă pentru români.

Din circulara dată de Horia Sima în l februarie l975,

"*Constituirea Senatului Mişcării*".

....

Senatul Legiunii este o instituţie legionară strâns legată de existenţa Mişcării. Senatul are ca antecedent instituţia cu acelaşi nume de pe timpul Căpitanului, în care am introdus anumite modificări, impuse de noile sarcini. Spre deosebire de ***Consiliul Politic***, care este o instituţie dinamică ce explorează necontenit spaţiile exterioare ale Mişcării, pentru a putea lupta cu alte grupuri politice, ***Senatul Legiunii*** acţionează din perspectiva interioară a Mişcării. El este ca o fortăreaţă, sau ca o stâncă, de care se izbesc toate valurile duşmane. El este depozitarul conştiinţei legionare în forma ei cea mai cristalină. El se mişcă pe linia permanenţelor legionare. Caracteristicile lui sunt soliditatea concepţiei şi impenetrabilitatea lui, la orice acţiuni sau tendinţe străine de spiritul legionar. **"*Pe aici nu se trece*"** ar putea fi deviza lui, căci Senatul respinge tot ce ar putea să dăuneze structurii legionare.

Senatul Legiunii este format din oameni inabordabili infiltraţiilor, adulaţilor sau falselor forme de gândire legionară. El este impregnat de o anumită

maiestate a destinului legionar. Priveşte mai mult în viitor, este îngrijorat mai mult de ceea ce ar putea să se întâmple mâine, decât de complexele politice trecătoare. Senatul stă de veghe ca linia Mişcării să nu sufere alterări care ar putea să primejduiască însuşi firul continuităţii legionare.

Atribuţiile Senatului.

1. Păstrarea nealterată a doctrinei legionare.
2. Împreună cu Şeful Legiunii, asigură unitatea Mişcării.
3. Observă ca orice înnoire în cadrul organizaţiei să respecte structura Mişcării, aşa cum a fost ea fixată în Cărticica Şefului de Cuib.
4. Veghează asupra educaţiei legionare şi inspectează buna funcţionare a organizaţiei.
5. Constituie din sânul lui Juriul de Onoare al Mişcării.
6. Înaintează Şefului Legiunii propuneri de înaintare în grad şi de acordare de distincţiuni.
7. Îşi dă avizul în chestiuni de mare răspundere, când este solicitat de Şeful Legiunii.
8. Consacră şi proclamă pe noul Şef al Legiunii, în caz de vacanţă.

....

"***Existenţa individului e brăzdată de o mulţime de activităţi, cum poate constata***

fiecare. Dar o singură activitate îi asigură plenitudinea vieţii spirituale, aceea care se înalţă pe linia ascendentă individid-neam-Dumnezeu. Din acel moment individul duce o viaţă plenară, căci a descoperit axa vieţii lui ".

H.S., Îndreptar de viaţă pentru români.

LEGATAR UNIVERSAL AL TESTAMENTULUI CĂPITANULUI

George Popescu Glogoveanu

Cu aceste din urmă cuvinte, presa spaniolă elogia în anul l940 personalitatea şi misiunea în istorie a Comandantului Mişcării Legionare HORIA SIMA.

În momentele tulburi ale istoriei, oamenii mari ţâşnesc din sânul elitei neamurilor pentru a aduce o dâră de lumină şi de speranţă, pentru a crea istorie.

Sunt predestinaţi sau se afirmă prin voinţa lor aceşti oameni? este întrebarea care se pune ! Şi una şi alta este răspunsul, căci PROVIDENŢA (este o trăsătură esenţială a ei în destinul istoriei) nu lasă neamurile care-şi caută drumul, „CALEA", să orbăcăiască în întunericul şi neprevăzutul istoriei şi le trimite conducători pentru a le desluşi destinul ; şi a-l aduce la împlinire.

Dar aceşti conducători trebuie ca şi ei să dispună de o mare capacitate de voinţă, pentru a birui toate obstacolele şi a arăta lumii că ei sunt cei aleşi.

De când este lumea, neamurile, comunităţile, au avut conducători: conducători mari şi conducători mai puţin mari, dar i-a avut -unii lăsaţi moştenire de către părinţii lor, alţii aleşi de către obşte sau de către boieri, iar alţii s-au impus prin vitejia lor. Condiţia este însă ca idealurile lor mărturisite, să nu fie idealuri pur pământeşti, ci idealuri care depăţesc condiţia lutului şi satisfac mai ales sensul ultim al existenţei şi demnitatea neamului.

HORIA SIMA s-a impus în fruntea Oastei Legionare prin vitejie, pentru că dintre cei care au rămas în viaţă după uciderea elitei legionare de Carol

II, a fost cel mai viteaz ; şi cu cât timpul istoric şi spiritul trece, cu atât măreţia lui va căpăta o lumină mai strălucitoare.

Comandantul HORIA SIMA a venit în fruntea Mişcării Legionare după ce au fost îndeplinite cele de trebuinţă:

- a fost voia lui Dumnezeu,
- a fost chemarea momentului, chemarea vremii,
- a fost chemarea neamului,
- a fost acreditarea Căpitanului,
- a fost accepţia Forului,
- s-a impus printr-o luptă neînfricată şi o voinţă de fier.

Pentru aceasta, marea lui misiune în istoria spirituală a neamului românesc a fost ca să-l scoată pe Căpitan de sub placa de beton care-i apăsa *„memoria"*, de a împrăştia toate nedumeririle, de a-l înmormânta creştineşte, după datină, reînstalându-i această *„memorie"* în conştiinţa umanităţi, eveniment ce a căpătat semnificaţie ecumenică şi de tezaur bisericesc.

X

Vrerile şi împlinirile nu şi-au avut loc, pentru că nevrednicia unora a întinat măreţia momentului, iar lupul îmbrăcat în piele de mieluşel a făcut ca totul să se transforme în cenuşă. Totuşi, atunci, când ticăloşia a ajuns la culme, în l944, glasul lui (cu al acelora care l-au urmat) a sunat asemenea trâmbiţelor îngereşti, pentru a denunţa trădarea şi a mai salva ceva din demnitatea şi măreţia istoriei neamului românesc, la

Viena, unde în acel moment adevărata onoare românească s-a transferat Guvernului care s-a instalat acolo.

X

Activitatea Comandantului în opera sa de ducere mai departe a sublimelor idei formulate de Căpitan şi de Moţa, s-a desfăşurat în patru perioade:

- prima perioadă a cuprins întâiul exil din Germania,

timpul când personalitatea lui începe să se afirme plenar, mai ales prin iscusinţa cu care întreţine legătura cu Ţara, lăsând să iasă în evidenţă marea lui calitate de strateg. Această perioadă a început în anul l938 când în România s-a instalat dictatura regală a lui Carol al II-lea şi au fost asasinaţi Căpitanul şi cei l3 camarazi ai lui.

În perioada aceasta raporturile cu germanii s-au desfăşurat sub alte auspicii, de oarecare reciprocă încredere, neexistând un duşman din interior sau chiar din afară care să sape la temelia acestor raporturi. În această perioadă el pregătea şi debarcarea, adică alungarea de pe tron a regelui criminal prin lovitura de stat care a avut loc la 3-6 septembrie l940.

- a doua perioadă a fost aceea a întoarcerii în ţară a

tuturor românilor exilaţi, constituirea statului Naţional-Legionar în colaborare cu generalul Antonescu, perioadă când s-au întâmplat o serie de evenimente, unele plăcute, altele dureroase, şi când Antonescu a întreţinut o atmosferă oarecum încordată între el şi Mişcare (cu excepţia primelor 2 luni), datorită formării unei camarile în jurul său care l-a influenţat şi care a

contribuit la plănuita lovitură de Stat de la 2l-23 ianuarie l94l.

- a treia perioadă a început cu cel de-al doilea

exil în Germania, unde nu-l mai aşteaptă prietenia nemţilor, ci internarea în lagăre, ţinerea lui sub supraveghere şi şantajul pe care germanii l-au exercitat asupra generalului Antonescu: *„dacă nu ne dai, îl timitem pe Horia Sima înapoi în ţară”.* Astfel, Antonescu a cedat din punct de vedere economic în favoarea nemţilor şi în dauna economiei şi populaţiei româneşti.

- a patra perioadă a cuprins momentul ocupării

României de către trupele sovietice ruse, instalarea Guvernului de la Viena, desfiinţarea lagărelor naziste în care au fost deţinuţi legionarii, reorganizarea Mişcării şi difuzarea doctrinei legionare în emisfera occidentală a lumii.

X

Activitatea lui Horia Sima, de când şi-a asumat şi a fost investit cu conducerea Mişcării, activitate destul de laborioasă în cele 4 perioade, nu s-a limitat numai la acestea. Încă din anul l927, când a luat fiinţă Mişcarea sub forma pe care o cunoaştem, el s-a găsit mereu în fruntea acţiunilor şi repede şi-a cules roadele. De aceea Căpitanul l-a onorat cu titlul de „COMANDANT LEGIONAR” şi după aceea i s-a încredinţat şefia regiunii BANAT, unde fusese de altfel numit profesor de filozofie.

În toată această activitate, vrednicia, destoinicia şi înţelepciunea lui au fost la înălţimea unui om de geniu.

Pentru că nu se cunoaşte îndeajuns cum a gândit, a scris şi a făcut în tot acest timp, lucru care micşorează în unii optica de apreciere, dar pentru cei care au ieşit din sfera ignoranţei, a relei credinţe şi a resentimentelor, HORIA SIMA rămâne unul dintre marii oameni ai ţării. Celor care cârtesc pe la colţuri de stradă trebuie să li se spună răspicat: *„mulţi au fost chemaţi, dar numai unul a fost ales”.*

A fost ales pentru că a fost cel mai vrednic dintre toţi. Vrednicia nu o are oricine. E un dar de la Dumnezeu. Şi el a primit-o fără rezerve, aşa că va rămâne în istorie ca singurul urmaş la conducerea Mişcării, împlinitorul gândurilor sfinte ale întemeietorului Mişcării.

Una din calităţile cele mai evidente, am spus mai sus, a fost aceea de mare strateg. Mari strategi au fost şi ALEXANDRU MACHEDON, HANIBAL sau NAPOLEON, dar oştile pe care le conduceau cei trei aveau misiunea de a ocupa alte ţări şi a-şi întinde imperiul, deci obiective pământeşti, geografice, economice, HORIA SIMA a folosit strategia sa în fruntea unei oşti care viza altfel de obiective: cele spirituale, morale, de demnitate naţională românească. De aceea capacitatea lui de strateg a fost dublată de o mare putere de jertfă care implica o mare credinţă în biruinţa binelui şi adevărului împotriva forţelor întunericului şi ale răului. Astfel, era firesc ca el să trăiască cu teama imprevizibilului, căci din toate părţile era pândit să fie răpus: duşmani în afară, duşmani în interior. Prieteni nu i-a avut decât pe cei care l-au urmat. Dar oare IISUS HRISTOS n-a avut ca duşmani toată lumea din vremea Sa şi totuşi a biruit?

Mi-aduc aminte că în anul l946 a murit în închisoarea de la Aiud un anume FRUJINĂ care venise

din Germania, unde a fost trimis de oamenii lui Antonescu pentru a-l ucide pe HORIA SIMA (cine sapă groapa altuia...). După capitularea Germaniei, şederea lui acolo devenind precară, s-a hotărât să se întoarcă în ţară. Fusese descoperit şi se ştia în Aiud de misiunea lui în Germania. Comuniştii însă l-au arestat şi şi-a dat sfârşitul în această închisoare.

Dar nu numai Frujină a avut această misiune, au fost nenumărate încercări de a-l elimina, dar Dumnezeu l-a ocrotit.

X

Pentru a fi mare strateg trebuie să ai un adânc simţ al realităţii, ca şi intuiţia sau viziunea viitorului. Comandantul le avea şi pe acestea. Pentru că nu este de ajuns să trăieşti în realitate şi să pluteşti cu capul în nori. De aceea mişcările şi acţiunile ce le-a întreprins erau bine gândite, la obiect şi cu rezultatul scontat.

Au fost şi situaţii, când cu toate măsurile de prevedere pe care le-a luat, unele acţiuni au eşuat din cauze foarte greu de prevăzut, iar unele din aceste cauze obiective au fost puterea superioară a duşmanului, trădarea sau slăbiciunile omeneşti. Aşa a eşuat, de exemplu, plănuita întâlnire cu Mussolini, care dacă ar fi avut loc ar fi schimbat poate ceva din lucruri ; de asemenea eşecul misiunii profesorului STOICĂNESCU, când avionul care îl aducea a fost reperat de ruşi şi doborât. Această acţiune a lui Stoicănescu, construită cu minuţiozitate până în cele mai mici detalii, dacă s-ar fi realizat, ar fi schimbat situaţia militară de pe frontul de est şi ruşii ar fi fost siliţi să se retragă, fiind încercuiţi.

Pentru a întregi portretul moral şi psihologic al Comandantului HORIA SIMA trebuie reţinut faptul că el a dat dovadă de un mare spirit umanist, având ca suport moral dragostea de oameni. Mulţi oameni au realizat lucruri frumoase din punct de vedere al calităţii, dar opera patronată de el şi condusă de ILIE GÂRNEAŢĂ prin „AJUTORUL LEGIONAR" (care pe vremea comuniştilor a constituit obiect penal şi mulţi români au făcut închisoare pentru asta) s-a ridicat la înălţimea unei opere măreţe în lume. După spusele Comandantului, ajutorul legionar a constituit „CEA MAI MARE OPERĂ DE CARITATE CREŞTINĂ ŞI OPERĂ SOCIALĂ CE A CUNOSCUT-O ROMÂNIA MODERNĂ". Ajutorul legionar a funcţionat în perioada guvernării legionare şi a beneficiat de el un număr mare de refugiaţi din teritoriile ocupate de ruşi şi unguri, precum şi populaţia nevoiaşă. De altfel el a mers pe linia unei porunci a Căpitanului, care spunea: *„Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire, nu-l lăsa".*

Bunătatea, blândeţea şi umanismul lui s-au văzut şi în atitudinea de iertare ce a acordat-o celor ce au fost potrivnicii săi dintre care unii l-au urât cu vrăjmăşie şi au vrut să-i facă chiar rău.

Dar cel mai mult reiese acest fapt din atitudinea ce a avut-o în disuţiile cu Antonescu, care cerea arestarea şi condamnarea a 5000 de foşti guvernanţi care au ucis sau au făcut rău legionarilor.

HORIA SIMA s-a opus acestei propuneri a generalului şi a limitat răspunderea celor ce s-au făcut vinovaţi la mai puţin de l00. Preconiza ca sancţiunile ce trebuie aplicate să fie date de către justiţia ţării.

X

Citind cu atenţie cărţile şi articolele sale strânse în 7 volume, îţi dai seama că ai în faţă un om echilibrat, bine informat, cu un mare simţ al răspunderii (*„bunul simţ legionar”),* o permanentă grijă de a valorifica faptele bune, reţinere în judecarea oamenilor (în special a celor ce i-au fost potrivnici), obiectivitate în catalogarea lor şi explicaţiile poziţiilor sale, ale Mişcării şi ale legionarilor până în cele mai mici amănunte. Astfel, îţi dai seama că te afli în faţa unui om întreg, mare şi nobil.

Minuţiozitatea şi sinceritatea cu care descrie toate etapele luptei lui dovedeşte chibzuinţa unui om care nu trece indiferent peste amănuntele evenimentelor în care a fost implicat atât el cât şi oamenii cu care a colaborat.

Această perspicacitate, această disecare a lucrurilor trăite dovedeşte seriozitatea omului care priveşte faptele nu numai la suprafaţa lor ci şi în adâncimea lor, că el, ca demn elev al lui NAE IONESCU, căuta esenţa, sensul adânc al faptelor.

Astfel, ca profesor de filozofie, a făcut analize pertinente în articolele şi cărţile sale despre doctrină sau în cele de analiză a evenimentelor ca şi asupra a ceea ce numim clasic problemele de filozofie a istoriei. El şi-a fixat poziţia asupra timpului său, a evenimentelor la care a luat parte, cât şi a metodelor educative ca mijloace de realizare a ţelului final al existenţei şi a omului nou.

De asemenea a analizat în sensul cel mai demn de luat în seamă esenţa şi scopul comunismului şi a manifestat marele regret că omenirea, în loc să aleagă calea cea justă ce duce spre salvare, a optat pentru partea negativistă ; s-a ridicat vehement împotriva nihilismelor mai vechi ori moderne.

Trebuie să facem o distincţie precisă: unul era momentul politic, spiritual, moral (economicul poate interesa mai puţin) de după primul război mondial până în anul l938, când s-a declanşat prima dictatură în România, cea regală (perioadă în care a apărut Mişcarea Legionară, cu evoluţia ei şi cu succesul înregisstrat în l937 când Căpitanul a declarat: „AM FOST CINCI, ASTĂZI SUNTEM UN MILION" şi alta a fost situaţia de după instaurarea dictaturii lui Carol al II-lea şi următoarele, antonesciană şi comunistă.

Măreţia personalităţii Comandantului constă tocmai în faptul că în timpul acestor 3 dictaturi a condus corabia Mişcării de aşa manieră încât ea a fost pregătită să înfrunte colosul bolşevic cu spirit de jertfă, cu dăruire, cu demnitate şi cu o rezistenţă care ar trebui să-i convingă şi pe cei mai sceptici.

În acest timp grija cea mare a fost ca principiul onoarei să fie respectat până în cele mai mici detalii. S-a urmărit cu grijă ca să nu fie cu nimic întinat prestigiul Mişcării sau prestigiul său personal, să nu se comită fapte care ar putea să-i diminueze înalta ei linie morală prin diverse compromisuri. De aceea lupta cu germanii care încercau să ne subjuge demnitatea şi economia a fost foarte grea. Comandantul HORIA SIMA nu a uzat niciodată de mişelie, care ar fi putut să-i scadă atât prestigiul său personal cât şi al Mişcării. Nu l-a pârât pe Antonescu nemţilor cum a făcut-o generalul.

Bătălia pe care Comandntul a dat-o nu s-a limitat numai la graniţele României, ci ea a fost lărgită prin extensiune şi la alte popoare şi continente.

Exilul legionar, pe lângă faptul de a fi fost nevoit să se expatrieze, a fost şi un ferment prin care ideile

legionare şi-au găsit acreditarea şi simpatie în lumea întreagă.

Publicistica, cărţi, reviste au fost un factor care a mijlocit această difuzare a adevărului Mişcării Legionare.

Reorganizarea acesteia în străinătate, a cărui strateg a fost HORIA SIMA, a fost semnalul de început al incubării ideilor înnoitoare ale Legiunii în lume.

Că s-au adus îmbunătăţiri, este lucrul cel mai firesc, dovadă că doctrina legionară nu s-a osificat în nişte jaloane şi principii ce nu ar putea fi depăşite.

În domeniul spiritual, în educaţie, în metode, se adaugă mereu câte ceva -fără a se înlocui ceea ce este deja- prin experienţa, trăirea şi gradul de cultură asimilat al fiecăruia.

Desăvârşirea e un ţel fără sfârşit. Aşa este şi experienţa legionară. Căpitanul de altfel a spus-o: *„Biruinţa legionară adevărată va fi urmarea unui proces de conştientizare a poporului român pe linia destinului său”.*

Aceste rânduri nu reprezintă un manifest propagandistic, ci sunt o mărturisire de credinţă pentru cel ce a fost „***legatarul universal al Testamentului Căpitanului”.***

A crede altfel ar însemna să considerăm desfiinţată Mişcarea Legionară în anul l938, anulându-i orice evoluţie, iar credinţa noastră ar fi o deşertăciune. PUNCT.

COMANDANTUL

Aristide Lefa

Despre Comandantul Horia Sima au scris cu sârg atât prietenii cât şi duşmanii, mai ales cei din urmă. Viaţa pe care a trăit-o, în permanentă ameninţare datorită implicaţiei sale în cele mai importante evenimente petrecute după asasinarea Căpitanului, însumează un volum imens de informaţii, în bună parte prezentate de mass-media din ţară şi străinătate. Drumul deosebit de periculos pe care a fost nevoit să-l străbată, drum parcurs cu mult curaj şi înţelepciune îi legitimează calitatea de urmaş demn al Căpitanului şi de Comandant al Mişcării legionare, recunoscut în l940 de cei ce se aflau în fruntea Mişcării. Căpitanul, în cei ll ani cât a condus lupta legionară, a făcut faţă tuturor încercărilor şi a dus Mişcarea Legionară în prim planul vieţii politice româneşti de atunci, culminând cu anul l938 când ar fi câştigat alegerile parlamentare dacă nu s-ar fi falsificat rezultatul voturilor. Dar şi aşa Partidul Totul pentru Ţară s-a situat pe locul trei, fapt care a înspăimântat pe Carol al II-lea şi pe toate forţele oculte ce dictau politica aşa-zis democratică din exteriorul ţării. Rezultatul? S-a instalat dictatura carlistă cu tot cortegiul de fărădelegi care au urmat, culminând cu asasinarea prin strangulare a Căpitanului şi a celor l3 camarazi ai săi (Nicadorii şi Decemvirii). Legiunea s-a aflat astfel într-o grea cumpănă. Reorganizarea Mişcării şi continuarea luptei ar fi fost mult mai greu de realizat dacă nu s-ar fi implicat în ele luptătorul şi omul politic Horia Sima. Perioada străbătută în timp (l938-l993) sub comanda sa, a fost mult mai dificilă decât cea anterioară, dacă ţinem seama că Legiunea a luptat sub trei dictaturi (carlistă, antonesciană şi comunistă) cărora a trebuit să le facă faţă.

A intrat în rândurile Mişcării la vârsta de 20 de ani, la scurt timp după înfiinţarea legiunii Arhanghelul Mihail (l927), afirmându-se încă de la început ca un element de elită, plin de curaj şi talent organizatoric. A străbătut toate funcţiile şi gradele până la cel de comandant legionar, acordat chiar de Căpitan. Implicat în cele mai primejdioase acţiuni întreprinse de Mişcarea Legionară pe care le-a iniţiat şi condus, a trăit în permanenţă, până la moarte, sub ameninţarea de a fi asasinat de către numeroşii interesaţi în distrugerea şi înlăturarea „pericolului legionar”. Toată viaţa a fost ţinta atacurilor exercitate de către duşmanii din afară, cât şi din interiorul Mişcării Legionare. Tuturor le-a făcut faţă în mod magistral. Cel mai mare merit i-l conferă faptul că nu a schimbat nici o iotă din doctrina lăsată de Căpitan şi în plus a contribuit la întregirea şi adaptarea ei la noile condiţii în care şi-a desfăşurat activitatea. Mişcarea Legionară este un organism viu care trebuie să se adapteze la noile condiţii cerute de evoluţia societăţii omeneşti în ultimii 60 de ani.

Voi trece succint în revistă evenimentele cele mai deosebite în care a fost implicat direct şi modul în care a reuşit să le depăşească. După asasinarea Căpitanului Mişcarea se afla într-o situaţie deosebit de grea. Lipsită de întemeietorul ei, trebuia să se adapteze noilor condiţii şi să-şi continue drumul. Elita legionară rămasă liberă s-a regrupat pentru continuarea activităţii sale şi pentru a pedepsi pe vinovaţii de asasinarea mişelească a Căpitanului, aşa cum el ceruse înaintea morţii sale. În fruntea criminalilor se afla Armand Călinescu, pionul principal care, trădând Partidul Naţional Ţărănesc din care făcea parte, s-a pus în slujba regelui şi a ocultei care conducea din afară România. Carnagiul dezlănţuit de

Carol şi camarila sa după moartea lui Călinescu, care s-a soldat cu asasinarea a peste 250 de fruntaşi legionari fără judecată şi fără nici o vină. O nouă şi grea lovitură s-a abătut asupra Mişcării Legionare, elita căreia a fost în bună parte decimată. Toate forţele oculte s-au angajat să colaboreze în vederea lichidării totale a acesteia. Noua situaţie ce se crease l-a determinat pe Horia Sima, cu riscul pierderii propriei vieţi, să organizeze revoluţia de la 3-6 septembrie l940. Aceasta s-a soldat cu alungarea regelui de pe tron şi numirea la conducerea statului a generalului Antonescu. După o scurtă perioadă de colaborare cu Mişcarea, acesta dându-şi seama de imensa popularitate de care se bucurau legionarii în opinia publică română, a cerut prin ministrul său de externe, Mihai Antonescu, să i se dea comanda Mişcării legionare. Comandantul şi toţi fruntaşii legionari au refuzat elegant cererea generalului. Totodată acesta a refuzat să organizeze alegeri parlamentare cu toate partidele pentru a legitima revoluţia de la 3-6 septembrie, aşa cum i-a cerut Horia Sima. De aici a pornit dorinţa lui de a înlătura Mişcarea legionară de la conducerea statului, socotindu-se rănit în orgoliul său patologic. Ajutat de oamenii politici care-şi pierduseră privilegiile guvernării, de vechea camarilă carlistă şi cu ajutorul tancurilor germane generalul a dat lovitura sa de stat de la 2l-23 ianuarie l94l şi a înlăturat pe legionari de la guvernare. A urmat una din cele mai crâncene prigoane împotriva celor cu care colaborase până atunci, soldată cu mii şi mii de arestări şi cu sute de mii de ani de condamnare. Au fost condamnaţi de la elevi în plină adolescenţă până la oameni trecuţi de prima tinereţe.

Necugetatul său gest de a elimina forţele cele mai sănătoase ale ţării, rămânând singur din punct de vedere politic, s-a terminat cu trădarea celor în care îşi pusese încrederea. În ultimă instanţă s-a ajuns la capitularea nefericită de la 23 august, realizată cu concursul partidelor „istorice”, când s-au deschis larg porţile prin care au pătruns în ţară hoardele bolşevice. Ce a urmat se ştie: 45 de ani în care crima şi fărădelegea au domnit în România.

Când Hitler şi-a dat seama de grava eroare pe care a comis-o prin persecutarea legionarilor şi închiderea lor în lagărele de concentrare, a apelat tot la Horia Sima pentru a continua lupta împotriva comunismului. De menţionat, în mod deosebit, clarviziunea politică a Comandantului, când a preferat ca legionarii din Germania să stea închişi în lagărele de concentrare naziste în loc să înfiinţeze Partidul Naţional Socialist Român, aşa cum cerea conducerea Germaniei şi o parte infimă dintre legionarii aflaţi în lagăre, timoraţi de ameninţările nemţilor. Această înţeleaptă atitudine a salvat Mişcarea de a fi încriminată şi judecată în procesul de la Nurnberg, ceea ce a făcut posibilă continuarea activităţii sale politice. Mişcarea Legionară a fost singura organizaţie naţionalistă europeană neinterzisă de către acest tribunal. Este, de departe, cel mai înţelept act politic al Comandantului, pentru care merită din plin calitatea de urmaş demn al Căpitanului. Un alt aspect ce trebuie menţionat este faptul că fiind în exil încă din l94l, a condus Mişcarea, organizând rezistenţa anticomunistă, nepărăsind drumul pe care l-a imprimat Căpitanul Legiunii încă de la înfiinţarea ei. Prin emisarii trimişi de Horia Sima s-a realizat în ţară reconstruirea structurilor legionare şi angajarea în lupta pe viaţă şi pe moarte cu

statul comunist. În această luptă grea cu organele de represiune comuniste, legionarii au avut rolul cel mai important.

În procesul prin care comuniştii au încercat să arunce vina pe legionari, ca fiind responsabili de ororile şi crimele săvârşite în aşa-zisa „reeducare" de la Piteşti, Gherla, Canal, etc., tot Horia Sima a fost acuzat că ar fi organizat aceste fărădelegi. Prin această încriminare chiar şi comuniştii îl recunosc ca şef al Mişcării Legionare.

Pe plan extern a făcut cunoscută Mişcarea pe toate meridianele lumii prin organizarea de simpozioane, interviuri şi alte manifestări în care ea a fost prezentată în adevărata sa lumină. Prin această susţinută activitate nu este de mirare că astăzi, în multe ţări, organizaţiile naţionaliste se inspiră din doctrina legionară şi o recunosc drept model. A scris până în ajunul morţii sale mai multe volume cu caracter doctrinar şi memorialistic, prin care a contribuit la înţelegerea doctrinei legionare. Numai articolele apărute în decursul anilor în presa din mai multe ţări, au fost adunate în şapte volume de câte cinci sute de pagini, articole scrise pe diferite teme, în care face cunoscută poziţia Mişcării Legionare faţă de principalele evenimente politice din ţară şi străinătate. Nu mai există un alt legionar care ar fi făcut atât de mult pentru legiune.

Ca orice om deosebit nu a fost scutit, asemeni Căpitanului, de critici sau atacuri nedrepte. Ca o curiozitate, cei mai mulţi dintre cei ce l-au contestat în timp l-au recunoscut ca şef al Mişcării Legionare în l940 şi au colaborat cu el. Puţini sunt cei ce nu s-au angajat în lupta pe care au dus-o legionarii conduşi de Horia Sima împotriva comunismului şi aceştia fac parte

dintre contestatari. Ei şi-au asigurat diferite catedre universitare sau alte ocupaţii rentabile în exil şi au uitat că au fost cândva legionari. Opiniile lor nici măcar nu pot fi luate în consideraţie.

În final rămân doar meritele celui ce a condus lupta legionară în cea mai grea perioadă pe care a străbătut-o Legiunea după moartea Căpitanului şi căreia a reuşit să-i facă faţă cu competenţă şi înţelepciune. Acesta a fost Comandantul Horia Sima !

"***Înfrângerile pe care le suferim, deznădejdea care ne pustieşte sufletul, durerile care înnegurează şi ultima fărâmiţă de rezistenţă din noi, nu sunt decisive pentru soarta unei lupte, dacă străduinţa noastră spre bine a rămas neatinsă. Esenţial este să luăm aminte la Învierea lui Hristos, să nu pierdem legătura cu Dumnezeu, care nu va lăsa fără sprijin pe cei care se jertfesc pentru aşezarea „„Dumnezeieştii Sale Dreptăţi"„***".

H.S., Doctrina legionară

"***Idealul unui popor, misiunea unui popor, nu este ceva care să se poată defini în cadrul vremii, ci mai degrabă o stare de spirit, o filosofie, o atitudine faţă de eveniment, care se afirmă în toate momentele lui de viaţă***".

H.S., Doctrina legionară.

MONUMENTUL MOŢA - MARIN.

- Comunicat final -

Bătălia pentru ridicarea Monumentului de la Majadahonda s-a încheiat cu o biruinţă totală.

Sfinţirea şi inaugurarea Monumentului s-au săvârşit în dimineaţa de Duminică, l3 septembrie l970, cu participarea unui numeros public spaniol şi român, şi în mijlocul unei mari însufleţiri.

Toţi cei ce-au văzut Monumentul au rămas înmărmuriţi de frumuseţea lui şi şi-au exprimat adânca lor admiraţie.

De acum s-au împlinit şi cuvintele lui Moţa, care în mijlocul unei lupte din care toţi păreau sortiţi morţii, spunea camarazilor lui:"De acum, copiii jucându-se pe aceste coline, îşi vor aduce aminte că aici a căzut glorios compania 2l, iar în România vor fi mândri de noi că am murit eroic". În faţa Monumentului copiii din Majadahonda fac pelerinaj şi privesc îndelung inscripţia de pe el, întrebă cine au fost cei doi eroi.

Putem fi cu toţii mândri şi mulţumiţi că, în termenul prevăzut, Monumentul s-a ridicat din solul arid al Castiliei şi acuma străluceşte în bătaia soarelui, având ca scenar impunător coroana munţilor Guadarama.

Ultimele lucrări s-au încheiat exact în ziua de l2 septembrie ca final al unui efort titanic de şase luni. Primele trei luni, martie, aprilie, mai, au fost folosite pentru pregătirile financiare şi tehnice, iar ultimele,

iunie, iulie, august, pentru cioplitul pietrei, nivelarea terenului şi construcţia propriu-zisă.
Când veţi cunoaşte în amănunt tot ce s-a realizat pe un teren abrupt -dintr-o groapă de 9 metri să ridici un monument de l5 metri- veţi înţelege mai bine valoarea lui nu numai sub aspect arhitectonic, ci şi ca expresie a dinamicei legionare.

Printr-o serie de fericite coincidenţe pe care nu le puteam atribui hazardului, ci numai voinţei lui Dumnezeu, toate riscurile ce ni le-am asumat când am lansat apelul, au fost nivelate şi eliminate. Ajutoare ne-au venit din toate părţile pentru a face ca lucrarea să meargă înainte: colaboratori harnici şi pricepuţi, o populaţie care ne-a înţeles şi ne-a sprijinit, şi sute de familii care şi-au rupt din necăjitul lor buget de familie pentru a contribui cu o cărămidă. Până şi timpul a fost de partea noastră - un timp însorit, sec şi constant care a înlesnit închegarea betonului în jurul plăcilor de granit. O vară prelungită cum n-a mai avut Spania de 37 de ani.

Am ales ca dată a sfinţirii Monumentului ziua de naştere a Căpitanului, pentru că de la el începe totul, şi Legiunea şi Moţa şi acest sacrificiu. Duhul lui ne-a călăuzit, ne-a încurajat şi ne-a dovedit că este cu noi.

Tot printr-o fericită coincidenţă, acest Monument se ridică la 30 de ani de la victoria legionară contra regimului carlist. Şi pe atunci, cu infimele forţe de care dispuneam în raport cu forţa Statului, am dus la bun sfârşit acţiunea întreprinsă şi regimul s-a prăbuşit. Cu asistenţa lui Dumnezeu nimic nu este imposibil, ci ceea ce pare minţii noastre absurd sau utopic, se

împlineşte cu o putere irezistibilă. Ce mângâiere pentru noi decât să vedem că atâţia fraţi separaţi şi-au oferit obolul lor pentru înălţarea Monumentului. Ei au fost luminaţi de Dumnezeu şi acuma pot spune şi ei cu mândrie: acest grandios monument este şi al nostru. Aceasta e calea care poate duce la regruparea forţelor, calea actului creator, a oratoriei faptei, cum spunea Căpitanul şi nu a discuţiilor sterile sau a invidiilor înveninate care merg până la falsificare istoriei legionare.

Să credem, camarazi, că în acest efort creator în serviciul Neamului şi al Legiunii, ne vom regăsi cu toţii.

Monumentul Moţa-Marin este o victorie a eternei tinereţi legionare contra timpului care moare şi macină energiile, este o victorie a spiritului contra materiei greoaie şi duşmănoase, este o victorie a elanului pur contra măruntelor socoteli omeneşti din noi.

Fie ca această bătălie să fie de bun augur pentru viitoarele noastre bătălii în alte domenii şi să se încheie cu marea şi ultima biruinţă ce-o aşteaptă neamul românesc înlănţuit: eliberarea Patriei noastre.

Un salut călduros extins la toţi camarazii şi prietenii noştri.

Madrid, 2l septembrie l970.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul !

Horia Sima.

"Există şi o mistică natională, de o intensitate care se apropie de mistica religioasă".

H.S., Doctrina legionară.

HORIA SIMA:
SFAT ŞI TESTAMENT

Marin Bărbulescu

Despre HORIA SIMA, -comandant legionar făcut de Căpitan-, s-a scris şi se va mai scrie multă vreme. Istoricii încearcă să desprindă o demarcare între ***cum se zice*** şi ***ce este adevăr.***

Am avut onoarea să-l cunosc în toamna anului l935, când a venit la Timişoara, în calitate sa de Şef al Regiunii Banat. Obiectiv: angajarea forţelor disponibile la munca de întărire a crezului legionar în regiune.

Din grupul legionar studenţesc Timişoara, a făcut „„***fier de lance"„*** în cucerirea Banatului. Munca ce a depus i-a fost răsplătită prin aceea că Banatul a devenit o cetate legionară, confirmată prin succesul la alegerile din decembrie l937.

Acest succes se înscria de altfel în succesul obţinut în toată ţara: 66 de deputaţi.

Reuşita l-a îngrijorat pe Căpitan. Maestrul Budişteanu povestea că, revenit de la Neamţ unde candidase, Căpitanul I-a spus că ar fi dorit numai l2 deputaţi : ***„„acum se vor năpusti toţi asupra noastră „„.*** Şi nu s-a înşelat.

Acest apogeu al Mişcării Legionare, evenimentele internaţionale, cât şi camarila regelui Carol, la imboldul subteranei iudeo-comuniste, precipită măsurile diabolice de nimicire a Mişcării, concretizate prin asasinarea Căpitanului, a Nicadorilor şi a Decemvirilor, în noaptea de 29 noiembrie l938.

SE ABATE FURTUNA

Încă de la arestarea Căpitanului, l7 aprilie l938, legionarii, conştienţi că se merge la asasinarea lui, erau hotărâţi să provoace eliberarea prin orice mijloace. Le erau în minte încercările anterioare: complotul Stelescu, dezvăluirile din tabăra de la Carmen Silva (l935), avertismentul studenţimii române în congresul din aprilie l936 la Târgu Mureş, încercarea lui Istrate Micescu februarie l938 (vezi circulara nr. l45).

Singuri, din nici o parte un ajutor ! Oamenii politici muţi, ca şi cum ar fi intrat în mormânt. Frică sau poate chiar satisfacţia că au scăpat de un adversar redutabil?

Fără legături cu căpeteniile vânate şi aruncate în lagăre (Tismana, Dragomirna, Ciuc) fiecare legionar în colţul lui strângea din pumni şi urla în el de durere pentru lipsa de mijloace de a reacţiona cu toată promptitudinea...

Noi legionarii, spre deosebire de ce vedem azi în lume, nu am avut nici educaţia şi nici predilecţia pentru terorism. Cei dintre noi ce şi-au asumat, cu toată durerea, greaua sarcină de a pedepsi atât mişelia cât şi trădarea, au făcut-o din necesitatea de a crea şi dezvolta sentimentul de răspundere. Ne sfredeleau creierul cuvintele Căpitanului: ***„„... vreau să fiu răzbunat, aşa cum v-a spus şi Moţa, nu dintr-o poftă personală de răzbunare, ci pentru că am convingerea că veţi face un mare bine naţiei româneşti „„*** (vezi circulara nr. l45).

Fiecare dintre noi -spun noi pentru că de atunci şi până azi am fost şi sunt prezent- voia să adune câţi

prieteni va găsi, gata ca şi el, să fulgere pe cei ce erau responsabili de nenorocirile pricinuite.

Iată de ce, în toată ţara, încep să se închege grupuleţe, mai mici sau mai mari, gata să înfrunte duşmanul. La Timişoara, Petru Fleschin ne-a angajat la adunare de elemente, numai „„***cele gata de moarte „„.*** În Regiunea Satu-Mare şi Oradea, Victor Bozântan, fratele decemvirului, iniţia un grup care să pedepsească ***„„pe călăii neamului, de la vodă până la opincă"„.*** În regiunea Sibiului se strângeau rândurile, ordonate de comandantul legionar Nicolae Petraşcu încă nearestat. Victor Dragomirescu, comandant legionar şi secretarul Corpului „„Moţa-Marin"„, adunase un grup de 50 de legionri, decişi să se împuşte în faţa Palatului Regal, în semn de protest contra procesului intentat Căpitanului. La Cernăuţi, studenţii legionari, cu ocazia deschiderii Universităţii, în faţa autorităţilor, prin Sebastian Mocanu, au cerut categoric să se ia act la Bucureşti că studenţimea din Cernăuţi cere eliberarea Căpitanului din închisoare. În Prahova, în pregătirea grupului ce se forma, Miti Dumitrescu îi punea fiecăruia o singură întrebare: ***„„dumneata, camarade, pentru câţi eşti gata să mori? „„***

LUPTA DE LĂMURIRE A OPINIEI PUBLICE

Forţele legionare au început să fie ordonate în măsura contactului şi reorganizării întreprinse de Grupul de Comandă, ce a fost iniţiat de comandantul Bunei-Vestiri Radu Mironovici, unul dintre cei cinci întemeietori ai Mişcării Legionare.

Lumea românească, cu sufletul la gură, aştepta reacţia legionarilor. Unii îşi dădeau seama de dezastrul şi nenorocirile ce vor urma ! Chiar ne dădeau şi sfaturi. Profesorul Pompiliu Nicolau îi spune lui Micu Augustin, asistentul său la catedra de hidraulică de la politehnica din Timişoara***: „„nu există alt mod de a ieşi din impas decât răsturnarea regelui”„***. Acelaşi sfat l-a avut şi Gheorghe Clement din partea profesorului de Cazane, Moş Lupan, cu ocazia unei întâlniri în Sibiu. Însă nu aveau curajul să ridice măcar un semn de protest ! Aşteptau numai reacţia legionarilor, căci numai ei nu-şi plecaseră capul. Singuri ei aveau cea mai formidabilă dinamită, ***„„propria cenuşă”„.*** Deşi erau vânaţi ca iepurii, de toate forţele statului: poliţie, jandarmerie, siguranţă, etc...

Valuri, valuri cădeau legionarii în ghearele lor şi erau aruncaţi în lagăre şi închisori. Chiar din grupul de comandă cad pe rând: Radu Mironovici, Ion Belgea, Iordache Nicoară, C. Papanace (acesta, arestat dimineaţa, din greşeală este eliberat în după amiaza aceleiaşi zile).

Ion Belgea, la întâlnirile avute, ne îndemna să ne angajăm cu toată energia ce avem, ca să mişcăm opinia românească pentru a împiedeca asasinarea Căpitanului. După arestarea sa, urmează la comanda grupului Horia Sima, care până aici avea în activitatea lui legăturile cu organizaţiile din ţară.

Horia Sima încerca să concentreze forţele în acelaşi scop: salvarea Căpitanului. În sprijinul lui s-au alăturat şi Alecu Cantacuzino, Nicolae Petraşcu, Vasile Cristescu. Alecu a fost arestat şi dus în lagăr, Petraşcu a reuşit să treacă graniţa ca şi Papanace ; Cristescu

însă, către sfârşitul lui ianuarie l939, a fost înconjurat de poliţie şi ciuruit de gloanţe.

Legionarii atacă pe toate fronturile. Au împânzit ţara cu manifeste prin care se arătau urzelile şi pericolul de dezmembrare a ţării, la care conducea politica necugetată, atât cea internă, cât şi cea externă.

S-a tipărit şi s-a răspândit: ***„„Adevărul în procesul Căpitanului „„***... ca să zguduie suflarea românească...

Organizaţiile au plătit greu tribut: închisori şi lagăre. Puţini au reuşit să treacă graniţa. Valurile de legionari ce se succedau îngroziseră şi poliţia. Vânătoarea lor se făcea cu tot mai multă râvnă, căci era gras plătită. Nicicând, în România, poliţia nu a fost aşa de bine remunerată. Şi ca vânătorii să fie mai zeloşi s-au pus chiar şi premii. Desigur cel mai mare era pe capul lui Horia Sima ; se vorbea de o sumă, colosală pe atunci, în jurul a trei milioane de lei.

ŞI TOTUŞI AM RĂMAS ORFANI

O informaţie cutremură văzduhul românesc: au fost ucişi, încercând să fugă de sub pază, Corneliu Codreanu, Nicadorii şi Decemvirii.

Prin manifestul semnat de Vasile Cristescu şi părintele Dumitrescu-Borşa se recomandă legionarilor linişte şi stăpânire de sine, iar Horia Sima spune: ***„„cât trăieşte în sufletele noastre, Căpitanul nu este mort”„.***

Şi iată că a venit şi replica. Fii Prahovei au pecetluit năprasnic crima. Omul de oţel, cum l-au

supranumit ziarele engleze, s-a prăbuşit sub trăznetul răzbunării.

„„ŞI CERUL PLÂNGEA"„

„„Ne-am hotărât să pedepsim -justifica Miti Dumitrescu şi camarazii lui împuşcarea lui Călinescu - ***din dragoste adâncă faţă de acest pământ frământat de sângele atâtor martiri, din dragoste pentru neamul acesta. Vom încerca să rupem o frântură din trupul uriaş al viermelui conducător ce roade fiinţa neamului „„„...***

„„Pentru ei dilema era -cum a explicat C. Papanace în conferinţa de la Berkenbruck din 2l septembrie l94l- ***soarta sutelor de legionari din lagăre şi închisori, sau continuarea fără a răzbuna uciderea Căpitanului. În acest caz s-ar fi anulat poziţia politică a Mişcării. Dezastrul moral ar fi fost cu atât mai mare cu cât ideea pedepsirii fusese cultivată în lumea legionară şi în opinia publică, mai ales după constituirea echipelor de către Moţa. Continuarea ar fi dat un impuls elementelor slabe legionare care tindeau spre compromis şi abandonarea luptei"„.***

„„Mişcarea şi-a căpătat încrederea şi siguranţa. Poziţia ofensivă era bine fixată prin jertfa lui Miti Dumitrescu şi a camarazilor săi „„„.

„„ GARDA MERGE ÎNAINTE „„

Cel ce a menţinut steagul în luptă, cu toată nădejdea, şi sub imboldul căruia s-a realizat şi

răzbunarea şi prezenţa pe baricade a Mişcării Legionare, de atunci şi până astăzi, este comandantul legionar HORIA SIMA.

În „„Memoriile viitorului „„, Ion Halmaghi scrie: ***Prin aceasta (asasinarea Căpitanului şi a celor l3 legionari) se credea că Mişcarea se va destrăma şi nu va mai avea nici o influenţă asupra poporului român...***

De altfel, Căpitanul însuşi anunţa, prin circulara nr. 79 din l8 iunie l937:...***”„în decada decisivă a luptei legionare, aceşti zece ani ce vin vor mai vedea asupriri şi morminte de-ale noastre, dar vor vedea şi pe toţi vrăjmaşii noştri înfrânţi şi toate uneltirile lor sfărâmate „„.***

Vasile Posteucă în „„Dezgroparea Căpitanului”„ , notează: ***Decada decisivă a luptei legionare a cerut la temelia biruinţei însăşi jertfa Căpitanului. Şi cine ştie câte alte jertfe va mai cere?***

Tot acolo, Posteucă va striga cu exaltare: ***„„ Cine ar fi crezut să spună în l938-l939 şi chiar 40 că va învia Căpitanul şi că va mărşălui odată biruitor prin mijlocul neamului regăsit şi cutremurat de aşa măreţie !***

În opul citat, Ion Halmaghi mai notează: ***„„miracolul”„ guvernării legionare din septembrie l940, -scurtă şi fragilă- are însă o semnificaţie istorică deosebit de importantă. Prin ea s-a asigurat viitorul definitiv al Mişcării Legionare !***

În 6 septembrie l940 Forul Legionar, adunat în casa colonelului Zăvoianu, salută, prin Corneliu Georgescu, pe Horia Sima ca urmaş al Căpitanului.

MOTIVAŢIE ŞI TESTAMENT

Ce l-a determinat pe Horia Sima, în situaţia atât de tragică din acele timpuri, să ducă lupta titanică pentru continuitatea Mişcării?

A mărturisit-o el însuşi, cu ocazia aniversării semicentenarului Mişcării la Madrid:

„„... în faţa oricărei situaţii, eu nu m-am pierdut niciodată, nu mi-am pierdut niciodată nădejdea, niciodată nu mi-am pierdut capacitatea de luptă, oricât de grea ar fi fost situaţia.

Ei bine, ce m-a mânat în această luptă? adică resorturile mele intime?...

...A fost un moment care s-a petrecut în l938, atunci când a fost omorât Căpitanul. S-a auzit că în momentul când erau întinşi (el şi cei l3) pe marginea gropii, unul dintre ofiţerii de jandarmi, Dinulescu sau Macoveanu, a spus: puneţi-le nişte paie la picioare să nu le fie frig.

Adică, după ce i-au omorât, după ce i-au ştrangulat, şi-au mai bătut şi joc de cadavrele lor.

Această scenă m-a îngrozit şi a devenit o obsesie. Atunci mi-am zis: nu se poate ca această bestialitate să triumfe în lume ! Nu se poate...

A fost unul din motivele care m-au determinat să continui. Ceea ce m-a frământat permanent a fost groaza asta să nu biruie ăştia, să nu biruie nedreptatea asta, să nu biruie această bestialitate..

Ăştia ne-au cântat prohodul de nenumărate ori ! Atunci, în mine s-a produs această revoltă. Stai, că războiul nu-i pierdut ! Am pierdut o bătălie, am pierdut două, am pierdut trei, dar războiul încă nu-i pierdut şi asta depinde de cine? Ei bine, asta depinde de tenacitatea noastră !

Eu, dacă aş fi cedat, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat ! Poate că ar fi fost alţii, care ar fi continuat lupta ! Nu pot să-mi dau seama. Eu spun ca s-a petrecut cu mine

Pe mine m-a determinat, întotdeauna, să duc această luptă, groaza să nu se termine Mişcarea ! Să nu i se frângă gâtul ! Să nu dispară !

Aceasta ar fi cea mai mare ofensă adusă Căpitanului: dispariţia Mişcării !

Adică să triumfe Lupeasca, să triumfe Carol, să triumfe Antonescu ! Să triumfe comuniştii acuma?

Asta a fost groaza mea !

Aceeaşi problemă se pune de treizeci de ani încoace: o luptă de uzură, luptă corp la corp cu inamicul.

Şi aceeaşi pasiune pentru mine: să nu se taie firul vieţii Mişcării noastre !.

...

Aşadar, primul lucru pe care dumneavoastră să-l aveţi în vedere este:

-că trebuie permanent să fiţi în dialog cu Legiunea şi cu Neamul ;

Să vă puneţi întrebarea:

-ce s-ar întâmpla dacă această Legiune ar pieri?

-ce s-ar întâmpla cu Ţara? „„

...

Iată ! Sfat şi testament, ce ne-a lăsat Comandantul Horia Sima, care a stat pe baricade până ce Bunul Dumnezeu -în marea lui taină- l-a învrednicit să treacă în Legiunea cea mare de dincolo, cu marii mucenici alături de Căpitan.

PE MARGINEA UNOR CRITICI

Cele două personalităţi, Căpitanul şi Horia Sima, sunt diferite, însă se completează, prin aceea că cel din urmă a trebuit să pună accentul pe lupta politică. Această atitudine i-a fost impusă atât de desfăşurarea evenimentelor interne, cât şi cele externe, ce duceau nu numai la desfiinţarea Mişcării, ci chiar la dezmembrarea ţării. Aşa cum s-a întâmplat în l940 şi mai târziu cu ocuparea, cu impunerea comunismului şi cu „satanizarea „ noastră, cum a prevestit-o Corneliu Codreanu.

În luna mai l940, Horia Sima împreună cu Nicolae Petraşcu şi un grup de legionari revin clandestin în ţară ca să-l doboare pe marele vinovat: regele. Din păcate sunt arestaţi la graniţă. Dacă ar fi fost arestat cu 4-5 luni mai înainte, fără discuţie ar fi fost asasinat !

Însă în luna mai l940 nu mai putea fi vorba de asasinare de legionari.

Pentru o bună înţelegere trebuie să cercetăm situaţia după executarea lui Armand Călinescu. Situaţia externă se degradează. Germania tocmai începea să ocupe Franţa, împarte Polonia cu Rusia, iar alianţele noastre cad în desuetudine... În interior, evenimentele din 2l septembrie l939, demonstrează că

Mişcarea nu a fost pusă la pământ, cum s-a crezut. Descoperire amară. Echipele de răzbunare existau real, ceea ce a influenţat oamenii politici. Nu mai aveau curajul să se angajeze în astfel de aventură.

Amintim arestările din decembrie l939, începute la Timişoara. Printre arestaţi, inginerul Nicolau, inginerul Tuliu Başiu, şeful muncitorilor Ion Simicin, inginer profesor Ion Protopopescu, inginer Alexandru (Ică) Tănase, candidat inginer Costel Bărbulescu.

La anchetă Ică Tănase a declarat deschis: -

-***dacă echipa lui Miti Dumitrescu nu reuşea să-l doboare pe Armand Călinescu erau gata altele şi altele până ce una tot reuşea.***

Într-o convorbire ce a avut loc în l940 cu Nicki Ştefănescu, şeful siguranţei, care i-a arătat o hartă a României cu părţi strafate şi cu părţi albe, i-a spus lui Horia Sima:

-Vezi dumneata, părţile strafate reprezintă judeţele unde dispui dumneata de organizaţii teroriste. Te rog să nu negi, pentru că această hartă e întocmită în conformitate cu cercetările făcute de toate poliţiile şi jandarmeriile din ţară.

Iar Horia Sima, văzând imensitatea strafată, şi-a zis în gând:

-Într-adevăr, cu o astfel de organizaţie, care după toate pierderile suferite mai dispune de sute de elemente decise să-şi dea viaţa, nu se poate lupta.(Sfârşitul unei domnii sângeroase, pag.l92).

În lumina celor de mai sus şi bănuind că Horia Sima a venit în ţară cu asentimentul lui Hitler, se înţelege că pentru a-şi apăra pielea şi locul, se întreceau în a-l curta pe Comandant şi Nicki Ştefănescu şi Moruzov.

În acele condiţii s-a mers până la încercarea insistentă a regelui de a cere colaborarea Mişcării Legionare.

Urmările sunt cunoscute.

POZIŢIA LUI HORIA SIMA CA ŞEF

Forul Legionar, prin recunoaşterea lui Horia Sima ca Şef al Mişcării Legionare şi urmaş al Căpitanului, confirmă un principiu imuabil:

-Şeful este consimţit datorită trăirii lui în duhul legionar, prin tenacitatea lui în luptele de afirmare a Mişcării, prin puterea lui de jertfă pe altarul Neamului. Adică nu este nici numit, nici ales prin vot, fie de un grup chiar reprezentativ, sau de vreun comitet adhoc.

Este ceea ce, chiar unii din vechii legionari uitaseră atunci când cereau lui Horia Sima să numească un Şef, cu alegaţia că el este bătrân şi nu va mai reveni în ţară.

Horia Sima nu a călcat acest principiu. A dat împuternicire celor câţiva ce luaseră iniţiativa de reorganizare a forţelor legionare pe măsura posibilităţilor lor.

Am urmat şi am stat sub ordinele lui, pentru că nu numai că nu s-a abătut, ci a şi potenţat linia şi principiile enunţate de Căpitan.

Îi suntem veşnic recunoscători că, prin lupta fără odihnă până în ultima clipă de viaţă, ne-a arătat drumul Mişcării spre biruinţă, spre ridicarea Neamului, spre lumină...

Comandantul Horia Sima este şi va rămâne prezent în inimile noastre.

HORIA SIMA !
Prezent !

"O societate ideal întocmită nu este aceea în care domnesc cele mai perfecte legi, ci aceea în care indivizii au ajuns la un mai mare grad de desăvârşire lăuntrică".

H.S., Doctrina legionară.

PERSONALITATEA COMANDANTULUIU ŞI OMULUI POLITIC HORIA SIMA

Leontie Croitoru

Se poate spune că viaţa lui Horia Sima se suprapune cu cea a Mişcării Legionare (M.L.). El intră în M.L. în Octombrie l927, la 2l de ani - la câteva luni de la înfiinţarea acesteia (24 iunie l927).

După perioada de organizare a M.L. şi de relativă stabilitate, trece apoi prin anii de confruntări cu autorităţile şi prigoană, afirmându-şi calităţile de luptător, organizator şi conducător, ceea ce îi aduce din partea lui Corneliu Zelea Codreanu - Căpitanul - conferirea gradului de comandant legionar şi funcţia de şef al Regiunii a IX-a legionară din Banat. În anii care au urmat arestării şi apoi suprimării Căpitanului (30 nov.l938) până la abdicarea regelui Carol II (6 sept.l940) activitatea lui Horia Sima iese în mod deosebit în evidenţă, tocmai prin calităţile arătate mai sus. Ne vom referi la câteva din activităţile mai însemnate: face parte din Comandamentul legionar de prigoană, organizează M.L. în ţară în condiţiile unei prigoane sălbatice, trece în câteva rânduri graniţa, ţinând legătura cu grupul legionar de la Berlin, organizează echipe de şoc la Braşov şi Constanţa şi manifestaţii în ţară şi de o amploare deosebită la Bucureşti, la care aderă mii de cetăţeni - acţiuni ce au condus la abdicarea regelui Carol II.

Activitatea şi acţiunile lui Horia Sima din perioada menţionată mai sus, i-au făcut cunoscute meritele şi l-au desemnat - ca într-o selecţie naturală - ca persoana cea mai indicată pentru conducerea M.L.

Astfel se explică faptul că Forul Legionar (Grupul Comandanţilor Legionari) l-a recunoscut drept Comandant al Mişcării Legionare, fără vreo obiecţie.

Cei peste 5o de ani care vor urma, în calitate de Comandant al M.L. vor confirma justeţea alegerii făcute în persoana lui, căci el va asigura continuitatea activităţii Mişcării în cadrul normelor şi spiritului pe care le-a statuat Corneliu Zelea Codreanu.

În perioada participării M.L. la conducerea statului (6 sept.l940-22 ian.l94l) prin măsurile pe care Horia Sima le-a luat, s-a asigurat refacerea cadrelor şi revigorarea activităţii, după perioada în care mare parte a elitei legionare a fost decimată şi rândurile rărite.

În ce priveşte activitatea din afara graniţelor ţării, respectiv cea legată de perioada de sfârşit de război şi a exilului, vom distinge, aici, câteva din acţiunile în care Horia Sima a avut un rol dominant: conducerea guvernului român, din exil, de la Viena ; colaborarea cu Statele Unite şi Franţa pentru stabilirea unor acţiuni comune în cazul războiului cu URSS în care scop au fost paraşutate în ţară echipe special pregătite ; coordonarea activităţii legionare pe toate continentele unde se aflau legionari, acţiuni comune cu alte organizaţii din exil în vederea sprijinirii cauzei comune de eliberare de sub comunism, îndrumarea şi ajutorarea publicării prin edituri proprii atât a cărţilor legionare cât şi a celor cu teme româneşti, precum şi realizarea propriilor publicaţii în care se disting cele doctrinare şi cele memorialistice - ultimele aducând informaţii istorice importante.

Acesta a fost Horia Sima „Comandantul” care a făcut ca M.L. să dăinuie. Totuşi, au existat unele voci, care - la scurt timp după desemnarea lui drept

Comandant al M.L.- l-au contestat. Asemenea contestări nu sunt neobişnuite în istoria mişcărilor politico-spirituale, conduse de mari personalităţi carismatice, cum a fost Corneliu Zelea Codreanu, pentru care mii de fideli erau gata să-şi dea viaţa. După dispariţia lor pământească, membrii supravieţuitori ai mişcărilor respective, puneau în pericol continuitatea, deoarece considerau că nimeni din cei rămaşi nu putea să fie la înălţimea celui dispărut. Ei nu înţelegeau că rolul noului conducător este cu totul altul decât al celui care a întemeiat şi fundamentat mişcarea şi că cel „plecat” rămâne conducător spiritual pe mai departe. Din fericire, cea mai mare parte a legionarilor a înţeles că flacăra spiritualităţii legionare pe care a aprins-o Căpitanul trebuie menţinută şi perpetuată şi că aceasta nu se poate realiza decât dacă „oastea” rămasă are un comandant. Această misiune sacră, după cum am văzut, i-a revenit lui Horia Sima şi el a dus-o la îndeplinire până în ultima clipă a vieţii.

În ce priveşte calităţile de om politic ale lui Horia Sima, ele au fost confirmate şi puse în valoare în situaţiile în care natura activităţilor o impunea. Aşa au fost: perioada de colaborare cu Ion Antonescu, când a avut funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi apoi conducător al guvernului român în exil, la Viena. Fără îndoială, că şi perioada care a urmat, constând în contactele cu cercurile politice şi militare ale Statelor Unite şi Franţei în problemele menţionate mai sus, precum şi cu alte grupări politice din occident, de diferite culori politice, au avut darul să scoată în evidenţă aptitudinile şi experienţa sa politică.

Personal am avut ocazia să-l cunosc pe Horia Sima, într-un moment istoric deosebit: zidul Berlinului

căzuse, iar imperiul ruso-comunist dădea semne de dezagregare şi prăbuşire.

Pentru conducătorul unei mişcări politice naţionaliste, care propagase de la înfiinţarea ei lupta contra comunismului, momentul constituia un prilej de satisfacţie şi de analiză a consecinţelor politice ce vor urma în lume, şi mai ales în România. În cursul acestei convorbiri mi-am dat seama că am în faţa mea pe Horia Sima, omul politic, un desăvârşit cunoscător al politicii internaţionale şi al problemelor naţionale, deşi era plecat din ţară de circa 50 de ani - dar şi pe analistul politic care întrevedea cursul evenimentelor ce vor urma. Acum, după peste zece ani de la discuţiile purtate, viziunea sa politică atât pentru ţară, cât şi cea internaţională, în mare parte, s-a confirmat.

Pentru întreaga sa activitate, Horia Sima rămâne în istoria politică a României secolului XX, una din personalităţile marcante.

"Cea mai bună cale pentru a surprinde particularităţile naţionalismului este să ne adresăm "naţionalului", termenul imediat din care el derivă. Acolo se află înscrisă întreaga lui geneză şi semnificaţie. "Naţionalul" şi "naţionalismul" reprezintă două stadii de realizare ale unei naţiuni, doi timpi diferiţi de trăire a ei, de percepere a cosmosului, unul precumpănitor extern, altul precumpănitor intern, unul îndreptat mai mult spre lumea dinafară, spre epos, altul mai mult spre lumea ei lăuntrică, spre ethos. "Naţionalul" reflectă mişcările de unificare politică a popoarelor europene, de grupare a lor în state independente. Aceste frământări, sporadice mai înainte, au luat un caracter de generalitate în urma Revoluţiei Franceze şi s-au terminat, la cea mai mare parte a popoarelor europene, la începutul secolului al XX-lea. "Naţionalismul" presupune această etapă încheiată. El îşi face apariţia numai după ce popoarele şi-au delimitat frontierele lor etnice şi fiecare din ele a ajuns să formeze o unitate de sine stătătoare. Cu "naţionalismul" începe perioada de interiorizare a neamurilor, de structurare a lor în adâncime. "Naţionalul" exprimă faza de circumscriere geografică a naţiunilor, de fixare a suveranităţii lor pe o bucată de pământ. Sensul lui de manifestare este extensiv. Posibilităţile lui de dezvoltare se întind pe orizontală. "Naţionalismul" transfigurează "naţionalul", îi descoperă virtualităţile creatoare şi îi întoarce axa de trăire pe verticală. "Naţionalul" reprezintă mobilizarea teritorială a unui popor ;

"naţionalismul" pleacă de la această achiziţie pentru a întreprinde mobilizarea lui spirituală.

H.S., Menirea naţionalismului.

ÎNTÂLNIRE LA BERLIN ÎN VARA ANULUI 1942

Nicu Bălănescu

"Grad legionar este rezultatul procesului de desăvârşire interioară la care ajunge un legionar la un moment din viaţa lui".

Aceasta era formularea pe care ne-o dădea Comandantul, în casa lui Petre Ponta, la Berlin, -cu ocazia unor mici prelegeri cu privire la politica ţării şi a Mişcării şi în special la greul drum al devenirii legionare-, pentru un grup de camarazi, pe atunci tineri sub treizeci de ani.

Domnul Petraşcu, şeful garnizoanei din Rostock, alegea grupuri de patru,cinci legionari pe care îi trimitea clandestin la Berlin unde era Comandantul.

Clandestin, pentru că noi, legionarii refugiaţi din ţară, eram ţinuţi de Reichul german în domiciliu obligatoriu la Rostock, iar Comandantul la Berlin. Domiciliul obligatoriu prevedea obligaţia de a nu părăsi localitatea fără permisiunea autorităţilor, permisiune care se putea obţine numai în cazuri deosebit de grave. Îmi amintesc de un singur astfel de caz: camaradul Toader Ioraş, fiind grav bolnav de plămâni, a fost internat într-un spital.

Prelegerile prin care Comandantul ne transmitea frământările sale interioare păreau atunci ancorate în abstract şi teorie.

Aşa ni se părea nouă comparaţia ce-o făcea între obţinerea unui grad legionar şi obţinerea unei distincţii militare pe câmpul de luptă ca urmare a unui moment de exaltare a simţului patriotic convertit într-o bravură. Dar încordarea maximă de voinţă şi credinţă a acelor clipe rămâne, pentru cei mai mulţi, după ce momentul

crucial a trecut, o amintire a unei culmi pe care a atins-o odată şi de pe care apoi a coborât în cotidian.

La fel recordul pe care îl bate la un moment dat un sportiv este de fapt realizarea unei clipe, meritoriu fiind mai mult antrenamentul asiduu, decât performanţa însăşi.

În Mişcare, ne spunea Comandantul, obţinerea unui anumit grad mărturiseşte despre capacitatea de dăruire la un moment dat.

La această stare de dăruire se poate ajunge prin trăirea continuă, ascendentă şi virtuoasă, cu jertfirea permanentă de sine, sau prin zvâcnirea spre lumină a adâncului omenesc spre înnobilarea lui.

Este de fapt dorinţa de a te păstra mai departe, măcar pe linia orizontală, dacă nu urcătoare.

Astfel - spunea Comandantul - gradele legionare, sub apăsarea timpului scurs şi a vremilor crâncene, pot coborî sub intensitatea de trăire a clipelor care le-au marcat cândva viaţa, în timp ce legionarii mai tineri, obişnuiţi cu exerciţiul continuu de perfecţionare, se pot situa la un moment dat chiar pe o poziţie superioară.

Nu trebuie acest lucru să ne mire şi să ne descurajeze, fiinţa umană - şi legionarul deci - nu poate avea totdeauna o existenţă rectilinie ; în drumul lui pot apărea şi sinuozităţi, totul este revenirea la normal ; Căpitanul ne învaţă:

"Ai căzut ! Te ridici, plăteşti şi mergi, cu fruntea sus, mai departe ".

Respectul pe care îl datorăm acestor oameni va fi afirmativ, văzând efortul lor pentru revenire.

Se poate totuşi ca roşi de patimile lumeşti, orgolii, interese, pierderea credinţei în biruinţa legionară, neputinţele vârstei, revenirea lor să nu mai

aibă loc sau să vină prea târziu. Oricum, bilanţul vieţii unui legionar se face în ultima clipă a existenţei sale, când se poate ridica chiar până la treapta sfinţeniei, sau să cadă.

Ce rămâne după el? Viaţa lui de luptă, cantitatea de jertfă adusă în slujba Neamului şi a Legiunii, pentru a le asigura perenitatea.

Cantitatea de jertfă globală, rezultat al însumării jertfei fiecăruia în parte, depusă la picioarele Atotputernicului, este preţul pe care trebuie să-l dăm Divinităţii pentru ca Neamul nostru să supravieţuiască, să crească şi să se mântuiască. Deci jertfa celor care au căzut cândva, la vremea când trăiau cu maximă intensitate s-a contabilizat atunci şi trebuie preţuită, cu dreaptă măsură, căci jerrtfa nu moare, nu se degradează ci rămâne, ca şi dragostea, în eternitate, un fluid invincibil mai tare decât orice.

Comandantul pregătea atunci plecarea sa la celălalt pol al Axei pentru a alerta pe Mussolini şi prin el pe Hitler, de greşeala gravă care se făcea de către germani, care, în înaintarea lor triumfală, nu se sprijineau de loc pe mişcările naţionaliste.

Cu o intuiţie perfectă, Comandantul îşi prefigura cele ce vor urma după plecarea lui la Roma şi ne pregătea.

În adevăr, după ce s-au alertat de dispariţia lui, am fost scoşi în faţa mitralierelor şi ameninţaţi cu împuşcarea dacă nu ne desolidarizăm de el.

În faţa acestei presiuni şi ameninţări au cedat câţiva, din nenorocire oameni de vârf: C. Papanace, Mille Lefter, Ilie Gârneaţă şi alţi câţiva.

Cei mai puţin importanţi - ca noi - am rezistat, amintindu-ne de cele spuse de Comandant. Nu ne-am

deznădăjduit şi le-am păstrat respectul cuvenit şi celor care ar fi putut fi pentru noi "piatră de poticnire".

În momentul când ni s-a dat răgazul de gândire a ne desolidariza şi după ce unii se dăduseră deoparte din rânduri, aveam certitudinea că ne vor împuşca şi atunci, ca o ultimă reacţie românească, a izbucnit din piepturile noastre cântecul legionar "Sfântă tinereţe".

Nemţii strigau din răsputeri: "Ruhe ! Ruhe !"(tăcere), dar cântecul se înteţea şi îi acoperea.

Cei care ar fi trebuit să tragă în noi ne priveau cu ură, dar şi cu admiraţie ; până la urmă nu au tras şi spre dimineaţă ne-au băgat din nou în barăci.

Nu li s-a făcut celor care nu trecuseră proba credinţei şi unităţii legionare nici un reproş, însă ei înşişi se simţeau stingheriţi printre noi ceilalţi şi îi vedeam îndepărtându-se.

Acţiunea de intimidare şi încercarea de dezbinare pe care o trăiserăm atunci nu a fost prima şi nici ultima, căci de-a lungul a aproape doi ani, Wilms, şeful Gestapo-ului care ne avea în grijă, a făcut nenumărate încercări de a determina masa legionară să se desolidarizeze de Comandant. Una din ele cu final chiar tragi-comic a fost când a ordonat ca toate tablourile oamenilor politici să fie înlăturate de pe perete. Atunci noi am dat jos tablourile lui Hitler, Himmler, Goebels, etc, dar l-am păstrat pe al Comandantului. A fost un scandal mare care s-a aplanat cu greu.

Trăind zi de zi cu noi, Wilms - şeful Gestapo-ului - deveni intrigat de tot ce vedea şi a vrut să înţeleagă şi el doctrina legionară. Drept care a început să citească şi căuta să pătrundă comportamentul legionar.

Probabil că în intimitatea lui psihică s-a produs o ruptură, căci în final a înnebunit şi striga mereu cu

forţă şi obsesie: "Trăiască Legiunea şi Căpitanul" şi cânta cântece legionare.

După ce lucrurile au intrat într-un ritm normal, cei care fuseserăm trimişi de domnul Petraşcu la Comandant, am desluşit tot tâlcul sfaturilor pe care el ni le dăduse cu vreo câteva luni înainte şi am înţeles marea lui dragoste legionară, grija pentru noi de a nu ne poticni, dar şi marea lui previziune, căci toate s-au desfăşurat aşa cum el le anticipase.

VIZITA COMANDANTULUI HORIA SIMA LA BREITENFURTH

Nicu Popescu-Vorcuta

După efectuarea bombardamentului, din 24 august l944, asupra lagărului de deţinuţi politici din Buchenwald de către anglo-americani, bombardament anunţat cu multe ore înainte de efecuarea lui la postul de radio BBC de către compatriotul nostru Ion Raţiu, am fost eliberaţi şi transportaţi la Viena.

Fiind rănit destul de grav, a trebuit să mă despart de şeful meu, profesorul Mihail Tase, şi de ceilalţi camarazi prahoveni, care au plecat pe cont propriu spre ţară.

Când rănile mele au început să se vindece, am fost chemat de Comandant şi trimis la o şcoală de telegrafie în Breitenfurth, o mică localitate la o distanţă de cca 20 km de Viena, cu frumoase coline şi o mică capelă catolică, construită de împărăteasa Maria Tereza, cu un minunat interior în marmoră roz.

Aici grupul nostru era compus din l4-l5 legionari, conduşi de mult regretatul Pavel Grimalschi - comandant ajutor - mort, zidit de viu în casimca de la Jilava, fiu de preot român ortodox din orăşelul Bălţi de pe malul Nistrului.

În acest cantonament de câteva barăci, am dus o viaţă ordonată, muncind multe ore pe zi pentru însuşirea rapidă a cursurilor de telegrafie.

Spre sfârşitul şcolarizării, am primit vizita Comandantului nostru, care în ciuda situaţiilor nefaste

prin care a fost obligată să treacă Mişcarea Legionară în tot timpul războiului, a reuşit să-i menţină ridicat steagul de luptă împotriva comunismului.

Prezenţa sa hotărâtă, ne-a făcut să primim cu toată încrederea expunerea ce ne-a făcut-o despre situaţia disperată în care se afla ţara noastră în urma năvălirii trupelor asiatice, fără semnarea unui armistiţiu în prealabil.

După recomandărilor făcute, participarea noastră la această acţiune trebuia să se rezume la menţinerea unei lupte de rezistenţă şi a menţinerii moralului populaţiei, fără vărsări de sânge şi de lupte fratricide.

Iar ca îndrumare faţă de pericolul permanent în faţa căruia urma să ne aflăm, am împărtăşit pentru tot restul vieţii mele sfatul său:

"De pericol nu poţi scăpa fugind de el, ci numai trecând prin el !"

Cu acest îndemn, cu credinţa în Dumnezeu şi dreptatea neamului nostru, am petrecut cei 20 de ani de detenţie.

"***Politica e arta de a conduce un popor de la forme rudimentare de viaţă colectivă spre o viziune a lumii din ce în ce în ce mai cuprinzătoare, care să se înalţe atât de sus până ce fruntariile să se împreune cu harul mântuitor al Bisericii*"***.**

H.S., Doctrina legionară.

"***Statul este un produs al naţiunii, un post-fenomen al ei, o construcţie în care se prelungeşte şi se afirmă propria ei fiinţă.*** Pentru a exista un Stat, trebuie să preexiste o naţiune. Relaţia dintre cei doi termeni este inseparabilă şi ireversibilă".

H.S., Doctrina legionară.

UN OM, UN DRUM, O LUPTĂ: COMANDANTUL HORIA SIMA

Petre Grigore Anastasis (Puiu Năstase)

l938, 30 noembrie. Corneliu Zelea Codreanu este ucis *more judaico* (ştrangulat). Un an mai târziu echipa eroică a lui Miti Dumitrescu răzbună pe Căpitan, executând pe călăul Armand Călinescu. Urmează un val de crime ce se comit contra legionarilor la Vaslui, Miercurea Ciuc, Râmnicul Sărat şi pretutindenea pe teritoriul României. La Câmpulung Muscel, unde eram elev, este împuşcat între alţii, pe drumul Măşăului avocatul Nelu Crasan. Peste tot teroare, moarte, sânge.

Atunci în ilegalitate se ridică la comanda Legiunii Arhanghelul Mihail, Horia Sima. Preia conducerea Mişcării Legionare într-o vreme de grea cumpănă, când aceasta însemna o invitaţie la moarte. Nu au fost alţi concurenţi şi nimeni nu l-a contestat atunci. Poziţia nu era de invidiat. Prin el însă s-a păstrat aprinsă flacăra credinţei noastre şi Dumnezeu era înconjurat cu puterea Lui. Prin Horia Sima se va prăbuşi în curând regimul corupt al asasinului rege Carol II. El va aduce Ziua Biruinţei (6 septembrie l940) şi proclamarea Statului Naţional Legionar (l4 septembrie l940). Date importante de istorie care nu mai pot fi anulate de nimeni. Toţi legionarii l-au urmat atunci, toţi l-au aprobat, toţi l-au iubit. Era Comandantul, era învingătorul. Prin el în acea toamnă binecuvântată au reînviat Căpitanul, Nicadorii, Decemvirii şi atâţia eroi

legionari ce dormeau în morminte fără cruce, putând astfel toţi să primească rugăciunile şi înmormântarea creştină cuvenită. *Requiescat in pace !*

Dar nori negri au apărut la orizont în l94l. A venit lovitura de stat a generalului Antonescu (2l ianuarie l94l), acel militar însetat de putere şi glorie, mâniat că i se refuzase conducerea Mişcării Legionare. El ştia că Germania pregătea războiul contra Uniunii Sovietice şi voia singur să se bucure de postura de învingător. Dar lipsind trupele române de legionari (care au fost aruncaţi în închisori) el şi-a pregătit singur şi înfrângerea şi sfârşitul său jalnic.

Horia Sima, înţelept, a refuzat în l94l să arunce ţara într-un război fratricid şi a dat ordinul de încetare al oricărei rezistenţe. A preferat să plece, dar a continuat lupta pentru afirmarea crezului legionar în lagărele din Germania, riscând propria sa viaţă. A urmat fatalul act de la 23 august l944, dată tristă din istoria României, data trădării aliatului de luptă, Germania, şi a întregii Europe Creştine în favoarea comunismului. Datorită infantilismului regelui Mihai şi a stupidităţii conducătorilor partidelor istorice (care vor muri toţi în închisori) România este vândută fără luptă şi aruncată în ghiarele comunismului bestial timp de patruzeci şi cinci de ani, timp de teroare, închisori şi întuneric.

Un singur om a păstrat atunci demnitatea României: Horia Sima. La 26 august l944 i-am auzit glasul, anunţând continuarea luptei, la postul de radio Donau şi am plâns de bucurie. Deci nu era totul pierdut. Prin el legionari şi alţi români de bine ziceau un hotărât NU actului trădător de la 23 august l944. Se formează la Viena, sub conducerea lui Horia Sima, un nou Guvern Român şi o nouă Armată Naţională

(comandată de generalul Platon Chirnoagă) care depune jurământul de a continua lupta. Şi lupta va continua: până la 6 mai l945 (sfârşitul războiului) trupele române se vor găsi luptând cu bravură pe frontul de pe Oder contra comunismului invadator.

Aceasta este şi titlul de glorie al Legiunii: ***Guvernul Naţional de la Viena format de Horia Sima nu a recunoscut NICIODATĂ actul de la 23 august l944 şi la sfârşitul războiului nu semnat NICIODATĂ o pace ruşinoasă cu duşmanii Crucii.*** În consecinţă şi acum lumea legionară se află, de facto, pe frontul creştin al luptei binelui contra răului ilustrat de doctrina comunistă. Iar meritul suprem pentru aceasta revine Comandantului Horia Sima.

Au urmat ani lungi de tenebre pentru România. În tot acest răstimp numele lui Horia Sima a fost simbolul în jurul căruia s-a organizat rezistenţa atât în ţară cât şi în străinătate, unde Legiunea a fost şi este prezentă pretutindeni în Europa şi America. România are gloria celei mai îndelungate lupte armate şi rezistenţe anticomuniste între toate ţările subjugate de comunism.

Prin toate închisorile prin care am trecut, numele Comandantului era pronunţat cu evlavie şi speranţă. Ne-am rugat pentru el şi Dumnezeu l-a păstrat. Horia Sima reînfiinţează Senatul Legionar (4 iunie l954), construieşte la Majadahonda Monumentul cruciaţilor legionari Moţa şi Marin, publică cărţi şi reviste. Până în ultima clipă el a fost activ şi a lucrat la reorganizarea Mişcării Legionare.

Icoana lui rămâne vie pentru toţi cei care l-au cunoscut şi iubit. Cuvintele sunt neputincioase pentru a exprima toate meritele lui.

Azi când îl comemorăm pe Horia Sima, Comandantul rămâne în inimile noastre ca o pildă de luptător creştin pentru o cauză nobilă. Fie ca sufletul lui şi Căpitanul să ne ocrotească, de acolo de sus, pe noi toţi în strădania de a ne face datoria de români şi legionari.

Pentru eternitate: Horia Sima, prezent !

NEAM ŞI LEGIUNE

Horia Sima

Numai legionarii care au trăit vremurile de înfiripare ale Legiunii, numai cei care, în tot acest răstimp, de la întemeiere şi până astăzi, nu s-au clintit de pe poziţia adevărului, pot cuprinde cu ochii minţii măreţia destinului legionar. Cei străini de Mişcare sau cei înstrăinaţi de ea nu vor vedea în istoria Legiunii decât un şir de izbucniri şi convulsiuni, urmate de lungi ani de suferinţă. Tabloul succeselor politice obţinute de aceste energii în marş nu e reconfortant: o victorie electorală în l937, anulată după câteva zile ; o semiguvernare în l940 ; un guvern în exil în l944-l945. Lumea, care s-a alăturat nouă pentru că considera iminentă o lungă perioadă de guvernare legionară, a suferit decepţii crude. Perspectivele de realizare ale Mişcării au fost zdrobite cu regularitate sub roţile unei noi prigoane.

Judecat strict raţional, acest gen de luptă care de pe culmile triumfului apropiat te coboară în abisuri de suferinţă, pare aventuros şi lipsit de sens. Spiritele realiste, adică oamenii care se orientează exclusiv în funcţie de conjunctura în care trăiesc, au dreptul să fie alarmaţi şi să protesteze. Ei se aşteptau la biruinţă legionară, biruinţă de atâtea ori promisă, şi ori de câte ori se înalţă la orizont acest mesaj îmbucurător, de atâtea ori peisajul se schimba brusc, făcând loc unui nou capitol de zbucium şi tristeţi. Îndoielile băteau la poarta sufletului. Dorinţa de a evada din această zonă de primejdii permanente în care naviga Mişcarea este umană. Eroismul, luat ca act singuratic, e o manifestare destul de răspândită a spiritului omenesc ;

eroismul de durată, consecvenţa în urmărirea unui ideal, se întâlneşte mai rar. Această specie de eroism e rezultatul unei intense explorări lăuntrice. Numai legionarii care au ajuns un anumit grad de iluminare interioară îşi pot da seama că există şi o logică intrinsecă a evenimentelor, o istorie mai reală decât aceea care se desfăşoară în văzul tuturor, şi care, prin natura ei, reclamă perpetuarea spiritului de sacrificiu.

Pentru a interpreta just istoria celor treizeci de ani de viaţă legionară, trebuie să-i descoperim impulsul fundamental. Ce-a determinat de la naştere cursul ei accidentat? De ce legionarii numai arareori au avut parte de bucurii şi au purtat pe frunte aproape fără întrerupere cununa martiriului?

Mişcarea Legionară a luat naştere din frământările generaţiei care a pătruns în universităţi după întâiul război mondial. Dar, spre deosebire de alte organizaţii politice, Mişcarea Legionară a depăşit tendinţele efemere ale unei epoci, clădindu-şi existenţa în permanenţele neamului. Corneliu Zelea Codreanu, întemeietorul Mişcării, a pornit la mobilizarea tineretului în numele unei concepţii de viaţă destinate să transforme individul care ajungea în posesiunea ei într-o energie naţională. Individul era iniţiat în arhitectura lăuntrică a neamului nostru, pentru a câştiga stabilitate internă şi pentru a da un sens constructiv puterilor lui de creaţie. Adeziunea individului la Mişcare se opera din interior, după ce şi-a însuşit datele fundamentale ale sufletului şi istoriei româneşti. Legiunea avea o îndoită viaţă: o activitate politică propriu-zisă, în care se recunoşteau semnele distinctive ale unui partid, şi o preocupare educativ-

spirituală, care servea de suport celei dintâi. Cuibul, unitatea de bază a organizaţiei, în care îşi făcea legionarul educaţia, era icoana în mic a patriei. Rezultatul trecerii individului prin această şcoală trebuia să fie câştigarea deprinderii de a cerceta fiinţa neamului şi de a intra în dialog cu el, pentru a-i înţelege şi urma aspiraţiile.

Concepţia de viaţă legionară stabilea perspectiva justă de realizare a individului, succesiunea de planuri în care avea să se desfăşoare viaţa lui pentru a atinge plenitudinea de manifestare. ***"Individul în cadrul neamului ; Neamul în cadrul şi în slujba legilor Dumnezeirii",*** *iată formula la care s-a oprit Căpitanul, pentru a defini esenţa filozofiei legionare. Formula epuizează toate aspectele existenţei şi se aplică cu egal succes în societate şi în viaţa sufletului omenesc. În istoria omenirii, turburările provin din faptul că unul sau altul din termenii relaţiei* ***individ - neam - Dumnezeu*** *nu e pus în valoare sau e chiar oprimat, împiedecat să se afirme, iar în viaţa lăuntrică a individului subplantarea personalităţii de diverse complexe sufleteşti se datoreşte aceloraşi cauze. Un individ care nu respectă această ierarhie de valori, care se pune pe sine în centrul existenţei, sau care crede că se poate dispensa de unul din termenii superiori,* ***Dumnezeu*** *sau* ***Neam,*** *se auto-mutilează, îşi amputează propria fiinţă de o serie de posibilităţi creatoare. Armonia originară a sufletului omenesc e sfâşiată şi efectele nefericite ale acestei dezordini interne se pot urmări şi în viaţa popoarelor.*

Când se vorbeşte de ***destinul naţional, destinul unui popor,*** *expresiile nu sunt lipsite de*

sens. Neamurile ca şi indivizii au personalitatea lor. Au caractere specifice, după care se disting unul de altul ; în istorie, în cultură, ele se vor afirma conform acestor predispoziţii. Neamurile se nasc cu o zestre spirituală. ***Destinul unui popor*** *este trecerea din stadiul potenţial în stadiul de manifestare a originalităţilor lui creatoare. Destinul naţional nu trebuie confundat cu un ideal oarecare şi cu atât mai puţin cu un obiectiv politic de mai puţină importanţă. Un ideal, când este bine ales, reprezintă o funcţiune tranzitorie a destinului, un moment de încorporare a lui. Destinul este proiecţia inalterabilului naţional în istorie ; este specificul reacţiunii lui faţă de eveniment ; e modul său de comportare în istorie şi în cultură. El reprezintă constanta istorică şi culturală a unui popor şi îl însoţeşte de la naştere până la dispariţie.*

Destinul unui neam decurge aşadar din personalitatea lui. Dar nu trebuie să-i corupem înţelesul, confundându-l cu noţiunile de fatalitate sau predestinare. El e o creaţie liberă. Singura ***predestinare*** *a unui neam este să se realizeze conform geniului său particular, aducând o contribuţie proprie la cultura omenirii. Aici intervine munca individului. Responsabilităţile lui depăşesc sfera restrânsă a vieţii lui personale şi se extind asupra colectivităţii din care face parte. Individul este chemat să desţelenească ogorul spiritual al unei naţiuni. Mărirea sau pieirea popoarelor atârna în primul rând de vrednicia lor.*

Generaţia de tineri care şi-a strâns mai târziu rândurile în cadrul Mişcării Legionare venea cu o notă distinctivă faţă de celelalte partide. Tinerii aceştia se

ataşaseră de fiinţa interioară a neamului, îi simţeau bătăile de inimă, îi recunoşteau cadenţa istorică şi voiau să întruchipeze ceva din tainele şi frumuseţile lui. Noua generaţie era pusă în alternativa să se piardă în meandrele politicianismului sau să-şi creeze un instrument propriu de afirmare în politica ţării, care să corespundă concepţiei ei de viaţă. În aceste momente de cumpănă, când nu se ştia care tendinţe vor ieşi biruitoare, a apărut Corneliu Codreanu. La semnalul lui s-au risipit toate nehotărârile şi noua generaţie a optat pentru politica destinului naţional.

După război se punea problema unei orientări în toate domeniile. Rupându-se de destinul neamului, vechea generaţie n-a fost în stare să dea un nou impuls energiilor naţionale, să elaboreze un nou ideal pe măsura necesităţilor schimbate ale vremii. Odată cu realizarea României Mari, părea că s-a oprit în loc istoria. Pregătirea zilei de mâine nu turbura conştiinţa oamenilor politici. ***Să păstrăm ce avem*** *era tot ce se putea afla ca înţelepciune politică de la vechea clasă conducătoare. Tinerilor li se recomanda să se bucure de roadele victoriei. Atâtea posibilităţi li se deschid. Fiecare să-şi vadă de rosturile lui, pentru că a trecut vremea idealurilor. Iar dacă îi atrage politica, să se aciueze pe lângă cei ce deţin puterea. În definitiv, nu-i mai aproape de trup cămaşa decât haina?*

Mişcarea Legionară s-a ridicat împotriva acestei mentalităţi statice în viaţa publică, contra imobilizării elanurilor creatoare ale naţiunii. Imobilismul în politică e tot ce poate fi mai funest pentru viitorul unei naţiuni. Odată cu întregirea României Mari, nu s-au realizat toate aspiraţiile poporului nostru. A cere unei naţiuni

să trăiască fără ideal e o absurditate. Idealurile nu ţin o veşnicie - e drept - dar funcţiunea idealului rămâne permanentă. S-a împlinit un ideal, idealul unităţii naţionale ; acum altul trebuie să-i ia locul. Conştiinţa naţională nu poate fi suspendată în vid, nu poate fi împiedecată să gândească asupra viitorului. A transforma o generaţie într-o organizaţie de acaparatori ai bunului public, nu e un ideal. E o lichidare a patrimoniului naţional.

Noul ideal nu putea fi scos din cărţi sau împrumutat de peste hotare. El trebuie să se contureze din consultarea liniilor de forţă ale neamului. Destinul naţional trebuia solicitat să-şi găsească o nouă aplicare, o nouă întruchipare istorică, potrivită cu împrejurările schimbate în care ajunsese poporul român. ceea ce se cerea după război era ca naţionalismul extensiv, realizat în mare măsură, să fie urmat de un naţionalism intensiv. După satisfacerea revendicărilor teritoriale ale poporului nostru, trebuia să se pună accentul pe consolidarea internă a ţării, o umplere a acestui spaţiu, o descătuşare a energiilor naţionale, împiedecate până acum să se afirme din cauza vicisitudinilor istorice. O creaţie îmbelşugată în toate domeniile: economic, social, cultural. Massele populare trebuia scoase din inerţie, bucurându-se de o largă solicitudine din partea guvernanţilor. Ridicarea nivelului de trai al populaţiei nu-i numai o chestiune de dreptate socială - cum predică curentele socialiste. Abia după ce mulţimile sunt salvate din mizerie şi neştiinţă, geniul unui neam se poate manifesta în toată plenitudinea. Baza de selecţie a talentelor se amplifică. În loc de a reprezenta o pătura restrânsă din populaţie, se lărgeşte până la marginile unei naţiuni.

Aceasta era direcţia ce voia să o imprime Mişcarea Legionară statului. Chiar păstrarea hotarelor nu era posibilă fără de o profundă înnoire a vieţii publice. Numai un popor maturizat politiceşte şi de înalt nivel creator e respectat în viaţa internaţională. Vidul politic dintr-o ţară aţâţă pofta de cucerire a altor popoare. O Românie Mare ***cu picioare de lut*** *nici nu se putea cel puţin apăra.*

Politica externă,în măsură mai mare chiar decât politica internă, trebuia supravegheată de spiritul naţiunii. În acest domeniu greşelile sunt şi mai puţin îngăduite, pentru că pot duce la pierderea independenţei naţionale. Fără îndoială, politica externă evoluează cu lumea care se schimbă împrejur. Dar efortul de adaptare trebuie să se mişte totuşi pe o anumită constantă şi anume, să nu piardă din vedere linia destinului naţional. Orice schimbare de politică externă trebuie să se facă cu garanţiile necesare că acest destin nu va avea de suferit. În definitiv, rostul politicii externe este să ferească naţiunea de alterarea eului său istoric. O politică externă nu se face pe baza de expedient. Ea este bună numai atunci când urmăreşte să creeze naţiunii condiţiuni optime de dezvoltare a puterilor ei creatoare.

Procesul de degenerescenţă al vechii clase conducătoare era atât de înaintat încât nu a reacţionat nici chiar atunci când a pierdut controlul puterii şi o curtezană de origină străină ajunsese să împartă demnităţile statului şi să hotărască de viaţa şi de moartea naţiunii noastre.

Mişcarea Legionară s-a luptat să ridice nivelul politic al ţării. Problemele ce le aducea în dezbaterea opiniei publice Întemeietorul Legiunii, primeneau atmosfera îmbâcsită a vieţii publice. Manifestele lui, discursurile lui, limbajul ce-l ţinea în orice prilej, vibrau de iubire de neam. Interese individuale, partide, stat, putere, politică externă - toate aceste noţiuni încâlcite de politicieni - erau revalorizate de pe piedestalul naţiunii eterne. Legiunea cerea ca politica ţării să se pună de acord cu permanenţele neamului.

Acest fel de a concepe responsabilităţile guvernării izbea în comodităţile de gândire şi de trai ale vechii clase conducătoare. Cum doctrina legionară exercita o mare atracţie asupra tineretului, vechile partide se vedeau subplantate în existenţa lor. Valul de popularitate stârnit de propaganda legionară ameninţa să-i înlăture de la conducere. Conflictul era inevitabil. El nu putea fi evitat decât în două moduri: sau ca vechea clasă conducătoare, în faţa ***răzmeriţei*** *tineretului să facă un efort de reexaminare a propriilor ei concepte politice, sau ca noua generaţie să renunţe la cucerirea ei spirituală.*

Făcând această confruntare de poziţii pentru a stabili originile conflictului dintre noi şi lumea veche, nu vrem să afirmăm că Mişcarea Legionară ar deţine un fel de monopol al patriotismului pur. Departe de noi aceste gânduri. Noi ne socotim continuatori ai tuturor acelor eroi şi martiri ai neamului românesc care s-au identificat cu destinul lui. Ne simţim solidari cu marile fapte de arme din trecutul nostru, cu marii domnitori, cu marii revoluţionari şi oameni politici, cu vizionarii scrisului şi gândirii româneşti, cu generaţia care ne-a

dat Unirea, cu generaţia care şi-a vărsat sângele în războiul de reîntregire. Toate aceste pulsaţii ale trecutului le-am absorbit în fiinţa noastră, le-am cultivat şi am voit să le perpetuăm. Noi nu ne-am rupt din făgaşul neamului. Hiatusul vieţii naţionale s-a produs de la conducătorii de după război. Cu excepţii onorabile, şi lăsând de o parte pe oamenii de treabă, membrii vechilor partide, care însă n-au jucat un rol decisiv în viaţa publică, profesioniştii politicii româneşti s-au înstrăinat de Eminescu şi de sângele curs în tranşee.

Noi reluam prin propriul nostru efort vechile tradiţii, în timp ce conducerea politică împingea pe nesimţite ţara în sfera unor interese străine de neam, uitându-şi de cele mai elementare obligaţii faţă de el.

Ciocnirea era inevitabilă. Stat şi Naţiune deveniseră două entităţi ostile. Statul fusese acaparat - în special de la venirea regelui Carol al II-le pe tron - de o minoritate antinaţională, care se folosea de forţa lui de represiune pentru a înnăbuşi elanurile naţiunii. Soarta legionarilor ar fi fost cu totul alta dacă s-ar fi arătat ceva mai nepăsători cu soarta neamului. Dacă Corneliu Codreanu ar fi acceptat să intre sub tutela carlistă în l938, dacă în l940 am fi fost de acord să strigăm: ***Trăiască Legiunea şi Generalul,*** *în loc de Trăiască* ***Legiunea şi Căpitanul,*** *sau dacă în refugiul în Germania n-am fi văzut nici o dificultate să ne numim* ***mişcare naţional-socialistă*** *în loc de* ***Mişcare Legionară,*** *desigur că legionarii nu ar fi fost purtaţi ani după ani din închisoare în închisoare şi de la loc de execuţie la loc de execuţie ; dacă oportunismul ne-ar fi călăuzit activitatea noastră*

politică, nu ne-am fi angajat în întreprinderea plină de primejdii şi fără perspectivă a guvernului de la Viena, iar, mai recent, dacă legionarii s-ar fi arătat mai permeabili propagandei comuniste, n-ar fi fost excluşi de la toate amnistiile, reducerile de pedepse şi eliberările efectuate de actualul regim.

Valul de persecuţii prin care a trecut Mişcarea Legionară şi teribilele ei pierderi de vieţi omeneşti se datoreşte onoarei de a reprezenta cu consecvenţă destinul naţional. A fost o luptă inegală, deoarece forţele distructive interne, ori de câte ori au pornit la atac contra noastră, şi-au asigurat concursul unei forţe externe.

Dacă Mişcarea Legionară nu ar fi avut un substrat sufletesc, de multă vreme ar fi închinat steagul. Dar ca instrument al destinului naţional trebuia să onoreze această poziţie. Capitularea Mişcării nu privea numai propria ei existenţă, ci ar fi avut repercursiuni asupra totalităţii naţionale. Odată cu dispariţia Legiunii s-ar fi întrerupt firul imanenţelor istorice ale neamului nostru. Noi am fi fost bucuroşi ca această sarcină uriaşă să o împărţim cu celelalte partide, dar cum ele şi-au întors faţa de la naţiune, au rămas singuri legionarii să străbată acest drum anevoios şi să primească toate loviturile.

În politică, într-o campanie militară, numai succesul hotărăşte valoarea unei acţiuni. O acţiune impecabil concepută, dacă pe teren eşuează, nu poate fi bună. Mai trebuie să ne lămurim însă despre ce fel de succes este vorba. Succesul unui individ, succesul unei conspiraţii, sau al unui partid?

Dacă succesul se resfrânge numai asupra acestora, acţiunile de mai sus nu pot fi clasificate între acţiunile politice. Politica are un singur înţeles: ansamblul de mijloace care promovează realizarea istorică şi culturală a unei colectivităţi etnice. Politica se face de indivizi, de grupe, dar ca părţi integrante ale naţiunii. Un succes politic presupune aşadar că naţiunea a avut ceva de câştigat de pe urma lui. În februarie l938, biruinţa clicii de conspiratori din jurul regelui Carol a însemnat o gravă înfrângere pentru naţiune. Dacă plecăm de la această semnificaţie, succesele politice se judecă după un alt criteriu: după gradul de reprezentare al destinului naţional, după aportul lor la înălţarea unui neam în istorie. Dar se mai poate întâmpla şi altceva: nu un succes, nu o mare biruinţă, ci o lovitură primită, o mare durere a naţiunii să îndeplinească aceeaşi funcţiune. Tragerea lui Horia pe roată sau uciderea lui Tudor Vladimirescu au actualizat destinul neamului în conştiinţa poporului român cu o intensitate incomparabil superioară unei victorii. Tocmai prin aceste pilde înfricoşătoare de statornicie în slujba neamului - aceste înfrângeri aparente - destinul naţional s-a propagat în massa românească cu un dinamism nemaiîntâlnit până atunci.

Tot astfel repetatele prigoane pe care le-a suferit Mişcarea nu pot fi trecute printre înfrângeri, dacă destinul naţional, surghiunit din Stat, nu şi-a mai găsit alt mijloc de expresie decât mucenicia noastră ; pentru a ne uşura soarta ar fi trebuit ca noi înşine să dezertăm din frontul naţiunii şi să facem cauză comună cu prigonitorii ei.

Politica oportunistă, idolul vechii clase conducătoare, n-a mai funcţionat la 23 august l944. Şi ce n-au făcut autorii actului ca să funcţioneze ! Un aliat trădat, o ţară azvârlită demenţei sovietice, satele golite de tineret, ca după o instrucţie sumară să moară cu zecile de mii în munţii Tatrei. Şi tot acest tribut sângeros impus din nou naţiei, numai pentru a se putea continua o existenţă politică parazitară. Pentru a ispăşi ***crima*** *alianţei cu Germania, au găsit ţapi ispăşitori tot pe legionarii care zăceau în fundul ocnelor sau erau trimişi pe front cu ordine de lichidare. N-au cruţat nici pe mareşalul Antonescu, acela care le făcuse la 2l ianuarie l94l neaşteptatul şi nemeritatul serviciu să-i readucă la putere.*

După atâtea dovezi de lealitate faţă de comunism, formaţiile politicianiste ale ţării au crezut că au câştigat bunăvoinţa noilor stăpâni şi că furtuna din răsărit va trece din nou peste capul lor, aşa cum s-a petrecut şi pe timpul când nemţii dominau Europa. De astă dată însă tocmai acest joc uşuratic al oportunismelor, pe care l-au practicat toată viaţa lor în detrimentul ţării, le-a fost fatal. Ei n-au putut să vadă că la 23 august nu s-a operat o simplă schimbare de front, ca atunci când şi-au căutat salvarea în Berlin, ci au împins ţara în aria de bătaie a unei revoluţii. Dacă ar fi fost oameni politici autentici, meseria lor, formaţia lor intelectuală i-ar fi împiedecat să facă această greşală grosolană. Cum ei nu erau oameni politici, nu puteau citi pe harta avertismentelor destinului naţional. În zilele când s-a revărsat puhoiul sovietic în România, ţăranii au dat dovada de mai mult simţ politic decât ei. Şi un alt destin, destinul implacabil al

unei revoluţii, i-a luat în primire, transformându-i în martiri fără voie.

Ce moment de neuitat, când puşcăriaşii perpetui ai Statului român, au primit în celulele lor transfigurate de suferinţă, pe prigonitorii de ieri. Prigonitorii de toate categoriile politice: prigonitori din vechi partide, carlişti, antonescieni. Au împărţit cu ei patul, hainele, mâncarea, suferinţele şi speranţele. Abia când au poposit îndărătul gratiilor, au înţeles ce-i ţine pe aceşti oameni, ce forţă uriaşă de rezistenţă se degajează din comunitatea spirituală cu Neamul şi cu Dumnezeu. Sub acţiunea instrumentelor de tortură, chinuiţi de foame, suferind de frig şi umezeală, umiliţi şi batjocoriţi, au făcut amara experienţă că nu se poate clădi fericirea personală pe nefericirea neamului. După ce comuniştii i-au despuiat de averi şi onoruri, după ce le-au răpit libertatea şi i-au supus la cazne grele, au descoperit însfârşit că închisorile nu erau populate cu infractorii statului şi că în întunericul lor zăcea pus sub un zăvor însuşi sufletul neamului.

Ei înşişi au fost siliţi acum să lupte în primele linii ale destinului naţional. După ce au căzut în mâinile comuniştilor, nu le-a mai rămas alt titlu de afirmare în faţa asupritorilor decât alipirea de neam şi credinţă în Acela care guvernează toate popoarele. Suferinţa le era uşurată, gândindu-se că chinurile lor nu sunt zadarnice, că prin celule şi prin propriul lor suflet trece frontul naţiunii angajate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu cutropitorii. Destinul unui popor care, în vremuri de pace, părea o nebuloasă a gândirii, reală doar în mintea câtorva exaltaţi, acum, când toate valorile naţionale erau supuse unui proces sistematic

de falsificare, pentru întâia oară s-a revelat acestor conştiinţe cu o intensitate dureroasă.

Astăzi Mişcarea Legionară nu mai e singură în reprezentarea destinului naţional. Funcţiunea ei în cadrul neamului nostru s-a generalizat. Împrejurările năpraznice prin care trece poporul român sub ocupaţia sovietică a obligat imensa lui majoritate să se alipească strâns de fiinţa lui pentru a-i apăra integritatea spirituală.

Tragedia de astăzi a poporului român nu va fi zadarnică dacă unitatea de destin, plămădită sub regimul tiraniei comuniste din sacrificii fără număr, va deveni, după eliberarea României, o achiziţie durabilă a clasei conducătoare. Partidele de mâine trebuie să înveţe ceva din teribila lecţie a istoriei: din programele lor de guvernare să nu lipsească politica destinului naţional.

Decembrie l957.

AMINTIRE DESPRE COMANDANT

Titi Dobre

Am despre Comandant o amintire care, de fapt, nu este a mea, ci a tatălui meu, Ştefan Dobre. Această amintire mi s-a transmis prin povestire şi descoperirea - de fiecare dată - a unor noi detalii, asemeni unui tablou pe care maestrul îl lucrează în timp, adăugând mereu câte ceva pentru a realiza perfecţiunea imaginii pe care o are imprimată în suflet. Sunt momente în viaţa oricărui om, în care luciditatea şi profunzimea înţelegerii, alimentată de resurse nevăzute atinge culmi, la care după aceea nu mai ajunge niciodată. Străluminarea acelor clipe, cu intuiţia lor de atunci, rămân ca un reper nestrămutat şi intangibil.

Era la 6 octombrie l940 când se organizase marea manifestaţie legionară din Bucureşti, la care au participat şi satele. Satele din judeţul Ilfov aveau o tradiţie legionară, între care şi satul nostru Ogrezeni. Organizaţia de Ilfov fusese înfiinţată de Vasile Marin în l935 şi forma un tot. Oamenii satelor îşi mai amintesc de tabăra legionară organizată în l936 la Hotarele, sub conducerea lui Vasile Marin, în care se realizaseră l20.000 de cărămizi pentru biserica din sat.

În l935-37 satele s-au împărţit în patru grupe, corespunzând celor patru sectoare ale Bucureştiului (verde, galben, albastru şi negru). Ogrezenii, ca şi celelalte sate din sectorul de verde, a fost preluat de inginerul Voicu Popescu de la Vasile Marin.

Eram concentrat în octombrie l940 la regimentul 39 Infanterie Soroca şi deşi conducerea Mişcării înaintase o listă către Marele Stat Major, cuprinzând pe legionarii de care era nevoie pentru organizarea

Mişcării, acesta nu a desconcentrat pe nimeni. Nu-mi rămăsese, pentru a putea participa la sărbătoare, decât soluţia dezertării, care în orice condiţii era dezonorantă pentru un legionar. Astfel a rămas ca participarea satului să fie asigurată prin tatăl meu. El a strâns din vechii săi camarazi de arme din războiul balcanic l9l3 şi cel de întregire din l9l6-l9l8, vreo 40 de veterani şi deasemeni un număr de tineri şi s-a prezentat la defilare. Veteranii erau toţi din regimentul 5 Vlaşca al cărui comandant în campania din Bulgaria fusese Antonescu.

Toţi îl ştiau pe acesta ca pe un om foarte rău şi aveau şi acum în minte teama ce le-o inspira ofiţerilor, care se ascundeau când apărea "câinele roşu" în unitate. Dar ei aveau nestrămutată încredere în Legiune şi conducătorii ei. Cu aceste gânduri şi sentimente grupul de legionari din Ogrezeni a ajuns la locul de întrunire care era Piaţa Naţiunii, la picioarele dealului Mitropoliei, unde au intrat sub comanda lui Radu Mironovici, organizatorul manifestaţiei.

Marea de oameni care tălăzuia venind mereu dinspre Gara de Nord, dinspre Gara de Est, dinspre barierele Bucureştiului, ajungând în piaţă se opreau pe locurile dinainte stabilite, unde erau conduşi de legionarii de ordine. Toţi admirau în soarele splendidei zile de toamnă impunătoarea tribună oficială în spatele căreia se înălţa uriaşul panou îmbrăcat în pânză verde cu figura nemuritoare a Căpitanului sub semnul Gărzii de Fier.

Ogrezenii mei priveau fascinaţi pe Comandant când a vorbit, sorbindu-i cu nesaţ fiecare cuvânt, arătând bucuria ce-o simţea că naţiunea română poate să respire liber acum, rupându-şi singură cătuşele şi prefigurând viitorul de lupte şi biruinţe al Legiunii.

Spusele Generalului, după aceea, nu au mai avut mare ecou în sufletele lor.

Comandantul şi Generalul au plecat spre Universitate, unde era amenajată a doua tribună în rând cu statuile din piaţă, urmând ca defilarea să se facă prin faţa statuii lui Mihai Viteazu. Grupurile de legionari erau îndrumate într-o ordine perfectă, prin faţa Spitalului Brâncovenesc, pe lângă Biserica Domniţa Bălaşa şi pe lângă Tribunalul Mare spre capătul Căii Victoriei. De acolo, până la bulevardul Elisabeta şi apoi la dreapta spre punctul de defilare din faţa Universităţii. După studenţii legionari şi muncitorii legionari, a urmat un grup impresionant de preoţi legionari. Noi ţăranii am rămas aşteptând la intrarea în piaţă până ne-a venit rândul la defilare. În capul grupului de săteni, norocul a fost să fie satul nostru Ogrezeni, sat de vechi moşneni de-ai lui Matei Basarab. În fruntea lor la câţiva paşi era tatăl meu cu un mare steag tricolor pe care era scris Traian - Horia Sima. Când s-a apropiat de punctul de defilare ostaşul vechi bate pasul pe loc fluturând steagul ca să ia distanţă de cei din faţă. Grupul celor 40 de veterani, în costume naţionale, cu o banderolă tricoloră pe piept legată în curmeziş şi prinsă apoi în brâul tot tricolor, cu feţele aspre de luptători arse de soare, contrastând cu albul imaculat al cămăşilor şi iţarilor, urmat de vlăstarele tinere în cămăşile lor verzi, a făcut o impresie de neînchipuit asupra miilor de spectatori de pe trotuare, care aplaudau şi aruncau cu flori.

În sfârşit tatăl meu a intrat cu pas rar şi mare în cadenţa muzicii militare şi după el tot grupul. În pas de defilare se apropiau de tribuna oficială unde Comandantul, contaminat de entuziasmul general al bucureştenilor, care îi ovaţionau, a salutat în picioare

cu salutul legionar, privindu-i cu o dragoste nesfârşită. Acum îl vedeau de aproape ; faţa lui strălucind în soare, fruntea îndrăzneaţă umbrită de o şuviţă de păr, privirea-i caldă, contrastau cu aceea întunecată şi - şi-au zis ei - plină de răutate a Generalului.

Toţi au venit de la defilare cu o impresie de neuitat despre Comandant, care prin repovestirile lor şi ale tatălui meu, cu noi amănunte adăugate de fiecare dată, au construit în sufletele lor şi al meu o imagine apoteozică despre acest om. Comandantul, de la postul lui de comandă, a simţit efluviile sentimentelor pe care aceşti legionari bătrâni i le trimiteau şi după defilare a rugat pe preotul Tudor Popa să treacă pe la el grupul de legionari ogrezeni. Această întâlnire cerută de el nu s-a mai putut realiza din cauza succesiunii precipitate a evenimentelor.

Pe buzele tuturor - la întoarcere - era o întrebare nedesluşită: ce căuta Antonescu lângă Comandant? El ne va trăda ! Căci este unealta aceleiaşi camarile care l-a ucis pe Căpitan şi care lucrează şi acum din umbră.

Intuiţia lor de atunci s-a adeverit odată cu lovitura de stat a lui Antonescu. După evenimentele din 2l ianuarie l94l oamenii care îl ştiau pe tatăl meu contra lui Antonescu îl necăjeau cu întrebarea: Ce-ai fi făcut dacă fiul tău era împuşcat la rebeliune? La aceasta el răspundea invariabil:

-"Dacă Titi al meu murea la rebeliune, eu nu l-aş fi plâns, pentru că el murea pentru dreptatea şi binele nostru al tuturor, luptând contra unui duşman al neamului nostru".

"***Cultura este ţelul principal al existenţei unui neam pe pământ, iar istoria îi netezeşte calea, pentru a se putea desfăşura în toată plenitudinea. Istoria este viaţa unui neam, e lupta lui pentru existenţă, pentru satisfacerea trebuinţelor ei materilale, în timp ce cultura e „„rodul vieţii lui"„***(Corneliu Z. Codreanu)., ***e justificarea trăirii unei naţiuni în lume***"**.**

H.S., Doctrina legionară.

"***Valoarea unei culturi e în funcţie de gradul de exprimare al sufletului naţional. O cultură populară, expresie a unui stadiu patriarhal de viaţă, e mult mai de preţ decât o cultură de mare rafirament artistic, dar înstrăinată de izvoarele vii ale creaţiunii***"**.**

H.S., Doctrina legionară.

JUMĂTATE DE SECOL.

- Circulară -

Legionari,

Privind în urmă la cei 50 de ani de viaţă legionară sufletul nostru se umple de bucurie gândindu-ne prin câte am trecut, prin ce încercări cumplite, câte păduri cu fiare sălbatice şi mlaştini ale deznădejdii am străbătut, până ce-am ajuns la această culme a aniversării semicentenarului.

Am supravieţuit regimului falsei democraţii din România, care ne-a zdrobit oasele ca să ne lepădăm de credinţa noastră ; am ieşit biruitori şi din încleştarea cu regimul dictaturii carliste, după ce am lăsat în urmă un lung şir de morminte, în frunte cu însuşi întemeietorul Mişcării, Căpitanul nostru etern, Corneliu Zelea Codreanu ; am rezistat şi dementei prigoane antonesciene, care a transformat războiul din răsărit în armă a uciderii noastre.

Explicaţia acestei rezistenţe supraomeneşti duşmanii nu vor înţelege-o niciodată şi unul după altul vor cădea în faţa întăriturilor noastre ; la 24 iunie l927, nu s-a întemeiat un partid oarecare, ci s-a născut o nouă lume, înzestrată cu noi coordonate spirituale. Luând ca îndreptar învăţătura creştină, Căpitanul a aşezat-o în centrul de desfăşurare al întregii istorii naţionale. Legiunea este o organizaţie politică de inspiraţie creştină care se caracterizează prin aceea că interesul este substituit cu generozitatea, tendinţa de

acaparare de bunuri materiale cu spiritul de sacrificiu şi individul mărunt şi egoist cu "omul nou", eroul plenar ce se realizează pe toate planurile vieţii sociale. Căpitanul a călăuzit neamul nostru spre albia vieţii adevărate, al cărei început e în izvorul cristalin al dragostei.

Între comunism şi legionarism se deschide o prăpastie
de netrecut ; noi luptăm dinamizaţi de o pasiune creatoare, voind să transformăm lumea, făcând-o mai bună şi mai dreaptă. Comuniştii având ca tată pe Principele Întunericului, şi-au făcut sufletul lăcaş al urii şi ţinta lor este să distrugă aşezământul milenar al creştinismului. Noi nu putem fi niciodată alături de ei, căci din acel moment am înceta să mai existăm ca mişcare, ne-am autodesfiinţa instantaneu.

Priviţi la ce se întâmplă şi în Europa şi în întreg Occidentul. N-are această lume tot ce îi trebuie ca să fie mulţumită? O economie înfloritoare, arme de o eficacitate incomparabilă şi o superioritate vădită în toate domeniile vieţii sociale faţă de restul omenirii. De ce totuşi această nelinişte crescândă, această spaimă de viitor? De ce lumea liberă moare, se stinge, cu toate aparenţele de prosperitate, de ce se retrage din faţa comunismului, suferind înfrângere după înfrângere?

Pentru că a abandonat cauza lui Hristos, pentru că a pactat cu puterile satanice, crezând că se poate acomoda şi convieţui cu forţele materialiste ale lumii. Ce se întâmplă astăzi în lume nu este decât consecinţa naturală a stării de păcat mortal în care se complace,

crezând că poate servi la doi stăpâni. Noi nu avem nimic din ce au ei ca să ne putem măsura cu comunismul, nici bogăţii, nici armate, nici cel puţin un punct de sprijin, un cât de modest ajutor în acest Occident opulent, dar rece, egoist şi închistat în materialism. Posedăm în schimb un bun infinit mai mare: conştiinţa curată în faţa Atotputernicului, în lupta noastră de 50 de ani. Avem mulţumirea şi mândria că n-am acceptat nici un compromis cu inamicul şi ne-am menţinut intactă lealitatea faţă de Hristos.

Comemorând cei 50 de ani de la întemeierea Legiunii, ce urare mai bună pot să fac legionarilor decât să-i ajute Dumnezeu să nu se abată de la Linia Căpitanului rămânând credincioşi jertfei lui şi sângelui vărsat la Majadahonda.

În timp ce lumea se destramă şi se multiplică la infinit laşităţile, defecţiunile şi trădările, preţul legământului nostru va fi mare, când vom putea striga Cerului: mai există o oaste pe pământ care nu l-a părăsit pe Hristos.

Oastea lui Codreanu !

Şi atunci mila Domnului se va revărsa peste noi, porţile iadului care străjuiesc blestemata cortină de fier se vor sfărâma şI Legiunea se va întoarce triumfătoare într-o ţară liberă.

Madrid, 24 iunie l977

Trăiască Legiunea şi Căpitanul !

Horia Sima
Comandantul Mişcării Legionare.

...

Pentru a putea interpreta drumul politic pe care va apuca umanitatea în următorii ani, trebuie să facem o distincţie între naţionalism ca valoare intrinsecă şi neschimbătoare variantele lui istorice care, evident, pot suferi, ca orice lucru, schimbări şi degradări.

După primul război mondial s-a simţit în toată Europa febra naţionalistă, ale cărei manifestări, depinzând de ţările şi popoarele respective, s-a numit: fascism, naţional-socialism, falangism, legionarism, etc. Nu a fost ţară europeană în care să nu înflorească un partid naţionalist, oricât de modest ar fi fost. Dar în l945, ca urmare a războiului pierdut, Europa naţionalistă a intrat în declin. Formele de manifestare ale naţionalismului au fost sufocate de învingători. Dar asta nu înseamnă - şi aici trebuie să insistăm - că naţionalismul a fost învins. El nu poate dispărea odată cu oscilaţiile politice. Aparţine esenţei poporului şi

va dispărea numai dacă poporul respectiv dispare. Au căzut numai Statele care au reprezentat la un moment dat - şi într-o formă temporală - ideologia naţionalistă, dar nu şi spiritul acestor popoare care a rămas intact, cu toate greutăţile întâlnite în drumul său. Şi din această substanţă inalterabilă a naţionalismului, din această comoară de aspiraţii şi idealuri, renasc popoarele la o viaţă nouă.

Din declaraţia făcută ziarului „Secolo d`Italia”

de Horia Sima

FELICITARE ADRESATĂ COMANDANTULUI LA COMEMORAREA SEMICENTENARULUI MIŞCĂRII

Domnule Comandant,

S-au împlinit 50 de ani de când, din voinţa Căpitanului şi cu ajutorul lui Dumnezeu, a luat fiinţă "Legiunea Arhanghelul Mihail". Pornită în l927 cu 5 oameni ea s-a revărsat ca un torent puternic peste ţară, ajungând să numere milioane. Răscoleşte sufletul românesc şi-l angajează într-o mare misiune istorică.

Dar este oprită brutal din marşul său triumfal de forţe duşmane uriaşe care-o lovesc, ***"cu ură şi cu mişelie".*** O chinuiesc, o ciopârţesc, îi răresc rândurile prin crime odioase. Însuşi întemeietorul ei, Corneliu Zelea Codreanu, este ucis într-un mod bestial. Aceşti duşmani credeau că astfel, prin crunte persecuţii şi omoruri nelegiuite, îi vor da lovitura de graţie, vor desfiinţa Mişcarea Legionară. Dar nu a fost să fie aşa.

Dovadă că, iată, peste toate uraganele dezlănţuite peste Mişcare, şi în ciuda lor, ne strângem astăzi aici pe pământ străin, (căci al nostru este năpădit de pălămida roşie), o mână de oameni veniţi din toate colţurile lumii, pentru a da mărturie şi a comemora primii 50 de ani de existenţă a ei. Au fost 50 de ani de suferinţe, de lovituri joase, de morminte presărate peste tot. Şi totuşi Mişcarea există.

Privind în urmă la această zbuciumată istorie legionară constatăm, Domnule Comandant, că 40 de ani, adică 80 la sută din existenţa ei, s-au scurs sub comanda Dumneavoastră. Luând torţa din mâna frântă

prea de timpuriu a Căpitanului aţi dus această navă legionară înainte, aţi purtat-o cu loialitate pe mările vijelioase ale destinului ei naţional. Pe aceste mări v-aţi izbit de necazuri multe, de primejdii, v-au muşcat dureri, decepţii şi poate chiar deznădejdi, căci cu toţii suntem angajaţi într-o teribilă ***"mlaştină a deznădejdii".*** Dar aţi fost înconjurat, Domnule Comandant, şi asta vrem să subliniem categoric, de dragostea şi devotamentul camarazilor Dumneavoastră, sentimente pe care le reînnoim astăzi.

Cei prezenţi la această a 50-a aniversare a "Legiunii Arhanghelul Mihail" vă vorbim în numele întregii Mişcări:

- în numele Mişcării nevăzute care, în frunte

cu Căpitanul, ne priveşte de acolo din sferele lor de linişte, se bucură desigur şi vă îmbrăţişează cu dragoste ;

- în numele Mişcării Legionare din ţara

subjugată care, de ani de zile, urcă un uriaş şi înfricoşător ***"munte a suferinţei",*** în faţa căruia cu toţii ne plecăm cu respect şi cuvioşie. Camarazii de acolo care, probabil, înlăturând spuza sub care şi-au ascuns focul credinţelor lor, scot la suprafaţă amintirea anului l927 şi vă trimit pe firele tainice ale sufletelor lor neîntinate, dragostea şi îndemnul de a continua lupta Căpitanului, oricât de grea ar fi ea, şi pentru care ei cu toţii suferă şi rezistă în tăcere ;

- în numele Mişcării Legionare din exil

care împestriţează tot pământul, dar păstrează nealterat idealurile acestei Mişcări, şi care reprezintă

vocea ce strigă printre străini tragedia neamului românesc.

Aşadar, în numele acestui ***tot legionar*** pe care noi îl reprezentăm aici, vă felicităm, Domnule Comandant, la această frumoasă comemorare şi vă rugăm să primiţi omagiul, respectul şi bucuria ce-o simţim de a vă fi urmat cu fidelitatea cu care l-am urmat şi pe Căpitan, pe acest drum al destinului legionar.

Şi pentru a marca - atât pentru astăzi, cât şi pentru viitor - acest moment important, ***Legiunea întreagă*** vă oferă o placă comemorativă în metalul căreia este amalgamat marele potenţial de dragoste şi credinţă pentru Comandantul ei.

Să trăiţi, Domnule Comandant !

DOUĂ DIN ÎNCERCĂRILE HĂRĂZITE COMANDANTULUI

Mircea Nicolau

După asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, primul gând al legionarilor a fost să-i sancționeze pe cei ce ordonaseră asasinatul, şi nu să-i găsească un succesor. Dacă pentru orice altă formație implicată în lupta politică, preocuparea ei principală, fiind încă în doliu după cel ce a condus-o, ar fi fost să-l înlocuiască degrabă pentru a preveni eventuale dereglări în mecanismul organizatoric şi să reintre în competiție cu o nouă strategie, starea de spirit înăuntrul Legiunii era cu totul alta. Pentru legionari, numai simpla intenție de a umple golul rămas prin dispariția ființei căreia îi purtau un cult superior oricărei alte făpturi omeneşti, constituia o impietate. Prin pierderea Căpitanului, năruindu-se tot ce năzuia el să facă pentru seminția omenească şi neamul românesc, ceea ce în cugetul lor echivala cu o zdruncinare a ordinii lăsate de Dumnezeu, legionarii simțeau că printre alte acte care puteau restabili această ordine, li se impunea cu întâietate, ca o poruncă supremă, pedepsirea autorilor morali ai asasinatului.

Dar alături de toate aceste împrejurări şi poate mai mult decât oricare alta, pe legionari îi tulbura în aşa măsură gândul de a-l înlocui pe Căpitan, încât, ştiind că va fi comparat cu el, nimeni dintre ei nu îndrăznea să înfrunte această comparație. Toți se simțeau mult prea mărunți ca să exercite demnitatea suverană în Legiune după el. Aşa se înțelege de ce acela care va conduce Mişcarea Legionară 53 de ani, şi numai moartea îl va

răpi de la cârma ei, a fost luat pe neaşteptate când Forul Legiunii, reunit într-o şedinţă solemnă, în ziua de 6 septembrie l940, l-a declarat urmaşul Căpitanului. Ar fi să-l credem nesincer ori străin de problematica din epocă a Legiunii, dacă ne-am închipui că noul ei conducător nu fusese preocupat până atunci de necesitatea confirmării cuiva în fruntea organizaţiei legionare. Fără să se gândească însă că el însuşi va fi această persoană, întreprinsese acţiuni în ultimul an şi avusese manifestări suficient de elocvente, care să-i dea relief în faţa lumii legionare. Se cunoştea bine temeritatea luptei pe care o declanşase împotriva regimului carlist, iar preţul substanţial pus de aparatul represiv pe capul lui, aşa cum nu pusese pe capul nici unui alt legionar, a avut darul să-i releve intransigenţa şi cultul nemăsurat pentru memoria Căpitanului, şi chiar să-l desemneze ca pe un virtual succesor al acestuia. Arestarea lui dramatică, la capătul unor peripeţii expuse morţii în chinuri, şi apoi ieşirea aproape imediată din arest şi anchetă pentru o audienţă la rege, urmată de numirea ca ministru şi, numai după câteva zile, de demisia lui senzaţională, au contribuit să-l situeze în prim planul actualităţii publice şi legionare. Iar, ca o culminaţie a reuşitelor lui, materializată în alungarea lui Carol al II-lea, l-a promovat hotărâtor pentru cea mai înaltă funcţie în cadrul Legiunii.

Pătruns, pe de o parte, că instituţia spirituală şi politică făurită de Căpitan reprezenta ultima nădejde a ţării, dar pe de alta, pus pe gânduri de situaţia dificilă a cadrelor ei lipsite de aportul elitei masacrate în prigoana care abia se încheiase, şi avizat asupra duşmăniilor de care va avea parte, e lesne de imaginat câtă stăpânire de sine şi ce înaltă conştiinţă a misiunii asumate i-au trebuit lui Horia Sima, să nu se resimtă de

aceste poveri în deciziile lui de Comandant al Mişcării Legionare şi să înfrunte cu dârzenie viitorul.

*
* *

S-ar fi putut presupune de unii observatori superficiali, şi nu erau puţini, că prin reintrarea ei oficială în viaţa publică, după dislocarea regimului carlist, realizare ale cărei merite îi reveneau aproape integral, Mişcării Legionare i se deschisese un drum larg pentru a guverna. Şi poate că aşa era de aşteptat şi părea normal să fie, dar realităţile ostile de pe teren au impus evenimentelor cu totul alt curs. Obstacolele de care s-a izbit, - de fapt, lovituri primite pe neaşteptate, - au avut două origini: una directă, din partea generalului Antonescu, şi a doua indirectă, din partea Germaniei naţional-socialiste. La ele s-au adăugat impedimentele care ţineau de starea ţării în urma pierderii unei treimi din teritoriul naţional, necesitatea imperioasă a rostuirii populaţiei fără cămin şi mijloace de trai, care se revărsase în ţară neputând să rămână sub o stăpânire străină şi reorganizarea urgentă a tuturor sectoarelor domeniului public, destrămate după o îndelungată gestionare iresponsabilă. Iar redresarea situaţiei în complexitatea ei, înainte de a se agrava iremediabil, nu era posibilă decât cu ajutorul forţelor legionare, greu însă zdruncinate şi ele după recenta prigoană, şi a căror readucere la plenitudinea lor, pretindea un travaliu susţinut şi nuanţat.

Pare greu de înţeles, dar probabil că în urma unei stări de fapt instaurate de Căpitan, căruia îi revenea în exclusivitate să găsească soluţii pentru totalitatea problemelor mari ale Legiunii, ele s-au concentrat

atunci la fel şi asupra recent confirmatului ei Comandant. El era, de asemenea, ținta principală a exceselor, chiar a acceselor de reproşuri şi incriminări pe care i le aducea generalul. Tot el trebuia să stăvilească valul de îngrijorare şi pesimism care se întinsese peste țară, deşi combaterea acestei dezolări nu intra în aria ministerelor conduse de legionari. Şi în reorganizarea Legiunii apăruseră, de altfel, dificultăți inevitabile agravate de circumstanțele vitregi interne şi externe existente atunci. Dar în pofida impedimentelor întrețnute de general şi exploatate de al treilea Reich, guvernarea la care Legiunea doar colabora cu titlu secundar, a dat roade în scurt timp. Nu era vorba numai de revigorarea morală a națiunii şi înlesnirea contactului ei până la o formă fraternă cu organele de stat, contact până atunci anevoios. Dezideratul asimilării statului în națiune era pe cale să se îndeplinească conform raportului firesc între aceste două entități. Constituia nu mai puțin o problemă de prim ordin ameliorarea traiului de fiecare zi, exprimat în standardul de viață al cetățeanului. Cât de satisfăcător ajunsese acest standard, o demonstrează economiile bugetare de 5.700.000.000 lei (la valoarea leului de atunci), obținute în numai trei luni.

Accelerarea ritmului de lucru în serviciile publice şi evidenta creştere a prosperității generale constituiau pentru Comandant surse de mulțumire care-i mai domoleau amărăciunile pricinuite de conducătorul statului şi de conspirația adversarilor tradiționali ai Legiunii. Îi procura, de asemenea, o adâncă bucurie consolidarea structurilor legionare a căror amploare şi rezonanță națională îi dădeau Legiunii importanța şi prestigiul unei instituții. Dar ea avea şi îndatoriri față de Căpitan şi de şirul luptătorilor uciși de năimiții dictaturii

exercitate mai bine de doi ani, cu o ură patologică împotriva a tot ceea ce reprezenta duhul adevăratei Românii şi năzuința afirmării ei strălucite. Trupurile legionarilor asasinați, presărate pe tot întinsul gliei româneşti şi ascunse în pământ, de bună seamă, fără slujbă creştinească şi cruce la căpătâi, ca şi ale acelora ce abia li s-a mai găsit cenuşa, trebuiau înmormântate cu ritualul şi la locul cuvenit. Îndeplinirea acestei îndatoriri făcea parte dintr-un program mai cuprinzător de reaşezare a marii familii româneşti în rânduiala vechilor tradiții. Opera de rezidire a țării începută cu o neabătută energie, - travaliu care includea cooperarea tuturor straturilor sociale şi categoriilor profesionale, - contopea într-un ansamblu organic particularismele locale. Această lucrare a fost adusă la zi prin cadența sufletească instituită de-a lungul şi de-a latul țării de către Legiune, tinzând totodată să se reconstituie şi să se regăsească ea însăşi pe sine. Peste țară se revărsau zorii unei alte vieți. Era de crezut că Horia Sima se afla în fața unui edificiu care se înălța cu certitudinea dăinuirii până departe în timp.

După lovitura de forță dată de Antonescu, care era pe punctul să se întoarcă împotriva lui dacă n-ar fi primit ajutorul armatei germane, concretizat în somația adresată Mişcării Legionare de a părăsi teatrul de confruntări, tot ceea ce construise Legiunea cu nelimitată dăruire dar nu şi cu îndeajuns de prevenită bună credință, s-a prefăcut în pulbere. O nouă prigoană a început, de astă dată sub auspiciile puterii şi statului pentru care Legiunea suferise prigoana anterioară şi irecuperabila pierdere a întemeietorului şi Căpitanului ei. Din nou legionarii trebuiau să se împrăştie şi să se ascundă, îngândurați că vremea nu-i arăta țării româneşti semne favorabile. Comandantul apuca iarăşi

drumul pribegiei, fiind urmărit de copoii lui Eugen Cristescu, al cărui stăpân ordonase să fie arestaţi toţi oponenţii lui personali, "de la Horia Sima până la ultimul borfaş". Aflându-se în faţa unei vrăjmăşii care s-a arătat mult mai câinoasă şi perfidă decât o putea crede în cele mai negre presupuneri, - mai cu seamă că venea din partea omului cu care încercase să colaboreze cinstit, în virtutea faptului că amândoi aparţineau aceluiaşi popor, - şi făcut prizonier tocmai de statul şi organizaţia politică de la care aştepta instaurarea unei ordini europene pe adevărate baze naţionale, este de înţeles sfâşierea sufletească în care fusese aruncat. Pentru acest stat Legiunea suferise cea mai grea pierdere cu putinţă şi lovitura ce-i fusese dată constituia o dramă pe care trebuia să o îndure decenii la rând neamul românesc şi întreaga Legiune.

În aceste împrejurări, fără să renunţe a se hrăni cu viziunea proiectată peste vremuri de Căpitan, Horia Sima continua să creadă nestrămutat în împlinirea ei, deşi circumstanţele politice şi militare îi închiseseră ermetic orice orizont, ca într-o celulă cu oblon la fereastră şi ziduri de fier.

Omul de astăzi e asediat din toate părţile de nenumărate erezii religioase, filozofice, politice şi ştiinţifice, cu scopul de a-l face să-şi uite originea lui supranaturală şi menirea lui pe pământ. S-a dezlănţuit o adevărată vânătoare după om, pentru a-l prinde în capcana acestor erezii. Dacă scapă de o primejdie, alta îl pândeşte mai departe, încât puţini sunt acei care scapă teferi din această bătălie zilnică cu dărâmătorii de suflete. E suficient să ne asvârlim ochii în vitrinele librăriilor ca să vedem câte miasme nu exală cărţile ce apar. Apostoli improvizaţi, de tendinţe dubioase, se apropie de oameni cu aparentul interes de a-i educa şi a-i face fericiţi. dar în realitate, toate aceste secte, şcoli, direcţii nu aduc nici o mângâiere omului, lăsându-l mai dezorientat şi mai disperat decât era mai înainte de a fi îndoctrinat cu „noile adevăruri”.

H.S. Ce este comunismul?

Problema persoanei umane a fost radical şi definitiv rezolvată de Iisus Hristos. Numai în viaţa Lui o întâlnim realizată în toată frumuseţea şi plenitudinea. Nu mai e nevoie să vagabondăm prin domeniile înţelepciunii omeneşti, ci doar să ne sforţăm să înţelegem pe divinul Maestru şi să-l urmăm exemplul,

folosindu-ne de Graţia Divină şi de scutul ocrotitor al Bisericii.

H.S. Ce este comunismul?

HORIA SIMA
LUPTĂ ŞI SEMNIFICAŢIE

Sebastian Mocanu

Făcând parte dintre aceia care văd în scris exclusiv o problemă de credinţă şi implicit o mărturisire în slujba adevărului, acesta constituind un fapt valabil în toate domeniile, până şi în cel ştiinţific, autonomia valorilor neputând ieşi din domeniul adevărului, în afară de minciună care este o nonvaloare şi nimeni nu recunoaşte drept nonvaloare obiectul pentru care militează în viaţă, deci se încadrează într-o atitudine afirmativă faţă de valori, să-mi fie primită mărturisirea ce o fac aici cu privire la un om în jurul căruia s-au colportat prea multe variante pozitive şi negative, toate cu pretenţie de adevăr. Şi accentuez **„cu pretenţie”** de adevăr, fiindcă negaţia în sine nu este creatoare, nu este dătătoare de norme de gândire şi conduită, deci nu poate avea rolul unei profesiuni de credinţă, care prin definiţie este afirmativă, pozitivă, în înţelesul că dacă se neagă ceva, aceasta se produce pentru a afirma altceva, adică a înlocui ceea ce negi cu afirmarea a altceva integral valabil, afirmativ, constructiv. Proteismul unei personalităţi, prin urmare, nu este şi nu trebuie să fie un factor generator de neclarităţi, ci un îndemn stimulativ de a înţelege acea personalitate, de a-i cunoaşte liniile pe care se mişcă şi a le urmări până la punctul lor de coordonare şi unificare în eul ei unic şi creator. Fiindcă într-adevăr o personalitate controversată este totodată o personalitate creatoare, pe undeva neînţeleasă. De fapt, privind în istorie, vom putea intui şi sesiza uşor pădurea (acea **„selva**

oscura” dantescă fără un fir conducător prin ea), hăţişul sumbru de negaţii cu care au fost întâmpinate de către contemporani marile personalităţi revoluţionare, ca şi viziunea lor despre lume şi viaţă. Cu atât mai mult atunci când respectivele personalităţi păşesc efectiv la realizarea şi aplicarea acelei viziuni. De cele mai multe ori ele plătesc cu propria viaţă această îndrăzneală, consfinţind şi adevărul că nimic adevărat şi bun şi frumos -valorile imuabile ale omenirii, înfăptuite original pe plan naţional- nu se poate realiza de către om decât prin dăruire dusă până la punerea în cauză a propriei existenţe, încununată cu jertfirea de sine.

Personalitatea lui Horia Sima în cadrul afirmării în lume şi în faţa lui Dumnezeu a ethosului românesc ne apare plină de har şi lumină creatoare. Apărut în cosmosul legionar -modul românesc de realizare istorică a neamului pe căile credinţei luptătoare pentru mântuirea lui- în umbra întemeietorului Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, ca şi în a lui Ion Moţa, întrupări ale spiritului de jertfă pentru realizarea pură a istoriei româneşti, Horia Sima îşi asumă, împins de destin, perpetuarea în timp şi în lume a ţelurilor Legiunii Arhanghelul Mihail. Ceea ce este identic cu a-şi asuma calvarul izbăvitor de păcate al unui neam atât de încercat şi de multe ori răpus de istorie, care totuşi, prin cei aleşi ai lui vrea să-şi ducă până la Înviere crucea hărăzită lui spre mântuire, alături de alte neamuri, şi ele având modul lor specific de a se realiza în istorie, toate în final armonizându-se în Dumnezeu.

Cea dintâi caracteristică a Comandantului Legiunii este intuirea corectă şi reală a poziţiei sale faţă de Căpitan şi de Moţa. este o poziţie de smerenie

în faţa lor, de ascultare şi urmare a lor. Şi cum, întotdeauna păstrând proporţiile şi distanţa, fireşti şi necesare, dintre lumea divină cu manifestările ei printre noi şi lumea noastră omenească, atrasă de cea divină, tinzând spre ea, dar lume omenească totuşi, se poate face oricând o analogie între istoria creştinismului aici pe pământ şi istoria Legiunii, rolul şi locul lui Horia Sima în istoria Legiunii Arhanghelul Mihail -şi implicit a românilor- este acela al apostolului Pavel în istoria Bisericii creştine, a creştinismului în ansamblu. Aşa cum Pavel înălţându-se prin smerenie întru Hristos a primit învrednicirea de a răspândi şi lămuri învăţătura lui Hristos în toată lumea de atunci, lui Horia Sima i-a fost dat, prin însăşi forţa lucrurilor să facă cunoscută în lumea întreagă spiritualitatea legionară, expresie transfigurată a sufletului românesc. Şi desigur, tot ca o similitudine de fapt, să întâmpine cea mai obtuz-îndărătnică aversiune în propria ţară din partea aceloraşi înveteraţi duşmani, la care s-au adăugat şi unii capitularzi, dezertori şi chiar trădători din rândurile legionare, atât de izbite în lupta de durată ce le apărea acestora, poate pe drept cuvânt, fără de termen. Pentru că tot fără termen sau cu un termen cunoscut numai de Dumnezeu este şi istoria neamului nostru, existenţa lui pe pământ. De unde şi necesitatea de a lupta necontenit şi neobosit pentru mântuirea lui în veşnicie. Eroismul de durată este principiul de gândire, luptă şi viaţă introdus în istoria legiunii de Horia Sima prin propria lui activitate, în longeviva lui existenţă. Iar lupta se dă pe toate planurile, având un caracter integral, cuprinzând toate domeniile de activitate umană în neam şi iradiind în universalitate şi în eternitate. Numai astfel un neam îşi poate realiza mântuirea. Prin conştiinţa necesităţii

luptei şi susţinerea ei permanentă. Horia Sima este unic în istoria Legiunii prin această îngemănare până la identificare între gând şi faptă, între cuvânt şi spontaneitatea acţiunii izvorâtă din el. Gândul, ideea la el este izvor de energie ce se transformă imediat în acţiune, în faptă, în realizare. Aşa se explică şi modul în care a reuşit să-şi pună în condiţie de inferioritate şi să-şi învingă adversarii atât de redutabili de care a avut încontinuu parte. Lupta permanentă a fost principala lui calitate. Cu ideea, cu cuvântul, cu fapta, trecând de la una la alta cu o mobilitate uimitoare şi punându-şi astfel adversarii într-o inevitabilă derută şi intimidare. Bineînţeles, cu aceeaşi viteză le intuia intenţiile şi le prevenea reacţiile. Calitatea aceasta i-a recunoscut-o Căpitanul atunci când prin singura scrisoare cu caracter de circulară, adresată lui, i-a confirmat în mod lapidar justeţea felului lui de a acţiona şi i-a dat şi îndrumările de atitudine faţă de cei ce i se opuneau:

Horia Sima,

I. ***E bun sistemul întrebuinţat la Timişoara. Cred că va da roade bune.***

II. ***N-ai nici o teamă. Sunt simple ameninţări. În faţa lor însă cu atât mai aprig trebuie să apară legionarul.***

Sfidează-i cu toate ameninţările lor şi plânge-le de milă pentru ce-i aşteaptă.

Cu drag,

C. Z. C.

Însuşirea aceasta fundamentală l-a salvat din nenumăratele pericole şi riscuri de care a avut parte

neprecupeţită în viaţă şi probabil că tot aceasta i-a îndreptăţit judecata şi hotărârea Căpitanului ascensiunea lui în Legiune până la funcţia supremă, după ce însuşi Căpitanul şi atâţia din elita Legiunii au fost răpuşi. Însuşirea aceasta l-a făcut să apară în lume ca un spirit neobosit, mereu prezent în toate problemele la zi ale ţării şi ale lumii, în care cuvântul lui să fie cel care dă soluţia salutară. Din nenorocire fireşte, caracterul ei salutar se recunoaşte doar teoretic, după eşuarea celor adoptate, când nu mai rămâne altceva de făcut decât să se constate mereu crescânda escaladă a iresponsabilităţilor politicianiste.

Aceasta însă reliefează în lumina adevărului, mai evident, momentele în care intervenţia lui în istoria neamului a fost de-a dreptul salvatoare şi faptic şi ideal. Astfel a devenit incontestabil faptul că pedepsirea lui Armand Călinescu pentru uciderea în ritual ocult, talmudic şi masonic, ceea ce-i cam acelaşi lucru, a Căpitanului şi a celor treisprezece legionari a însemnat în acelaşi timp şi înlăturarea pericolului de ocupare a ţării de către armata germană, aflată atunci în plină ascensiune şi expansiune. Iar momentul de cea mai înaltă tensiune dintre Legiune şi regele Carol II pe care Horia Sima l-a alungat în final de pe tron, pe lângă ascuţimea de spirit i-au arătat şi temeritatea excepţională de care dispunea cu calm şi sânge rece, îndreptat fiind cu toată fiinţa lui doar spre biruinţa Legiunii. Aceasta l-a făcut pe unul dintre întemeietorii Legiunii, comandantul Bunei Vestiri Corneliu Georgescu, să exclame la un moment dat:

„Steagul Legiunii zăcea la pământ în vara anului l940 şI Horia Sima l-a ridicat în strălucirea soarelui, fâlfâind în istorie”. Şi Corneliu Georgescu l-a urmat, disciplinat, pe Horia Sima până la sfârşitul

zilelor sale. Dar de fapt toate momentele însemnate din viaţa lui Horia Sima izvorăsc din acest spirit de simbioză a gândului cu fapta, care i-au dat forţa reacţiei spontane şi corecte. Şi nu sunt deloc puţine aceste momente în viaţa lui de permanent luptător legionar pentru neamul său.

De abia scăpat din ghearele satanice ale regelui asasin şi intrat, conducător al Legiunii, continuator al Căpitanului, în domeniul politicii efective, cu toate ademenirile şi smârcurile ei, numai un spirit independent, conştient şi activ ca al lui putea să se menţină şi să menţină şi Legiunea nealterată pe linia ei înfăptuitoare de destin românesc. De reţinut greutatea acestui destin. În vreme ce liota politicianistă nu gândea şi nu înţelegea să se manifeste decât pe linia oribilelor filii: franceză, engleză, italiană, germană, sau chiar rusă, Legiunea trebuia păstrată şi dezvoltată pe singura filie ce i se potrivea, din care s-a născut şi pentru care s-a născut, pe care a militat şi militează: **românofilia,** adică autenticitatea sa românească. Şi astfel, înarmat cu credinţă, inteligenţă şi curaj a manevrat tot restul vieţii sale pe această linie, expunându-şi permanent viaţa pentru a feri Legiunea, deci sufletul neamului românesc, de înfrângeri, îngenuncheri, capitulări, compromisuri şi compromitere, deşi toate acestea i se prezentau ademenitoare la fiecare pas. Carol II le-a încercat cu Căpitanul şi nu a reuşit, dar l-a omorât pe Căpitan şi pe cei aleşi ai lui, punându-se astfel temelie trainică de nezdruncinat sufletului românesc în veacurile sale viitoare. Mormântul, acum necunoscut, al Căpitanului consfinţeşte temelia de har şi jertfă a mormântului lui Constantin Brâncoveanu şi a mormintelor lui Horea, Cloşca şi Crişan, formate din tot pământul Ardealului,

în care trupurile lor au fost fărâmiţate şi împrăştiate. Antonescu a încercat falsificarea legionarismului căutând şi el, ca şi Carol II, să ia în mână conducerea Legiunii şi, nereuşind, a înlocuit naţionalismul autentic românesc cu unul cazon, ca şi cum sufletul omului ar putea iubi la ordin, indiferent de obiectul iubirii. Comandantul Legiunii a trebuit apoi să facă faţă ingerinţelor şi presiunilor externe, puternice ca forţă brută, dar şubrede, pentru că erau false ca fond spiritual. Şi astfel Horia Sima, conştiinţă românească legionară pură, a trebuit să aibă o confruntare de lungă durată cu aceste forţe şi să respingă imixtiunile lor în evoluţia Legiunii, ajungând în situaţia deloc de râvnit sau de invidiat de a-l înfrunta direct pe Hitler, o dată din poziţia lui oficială de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri nerăspunzând la invitaţia de a-i face o vizită oficială şi lăsându-l doar pe Antonescu, în a cărei loialitate -ce-i drept- s-a înşelat, şi a doua oară din însăşi situaţia lui de prizonier politic în Germania, plecând în Italia, de unde slăbiciunea lui Mussolini i-a permis lui Hitler să-l recupereze. Furia lui Hitler putea în orice moment să-l coste viaţa şi numai Providenţa l-a apărat, dăruindu-i posibilitatea de a mai avea atâţia ani cârma Legiunii. Iar această posibilitate a fost binecuvântată pentru Legiune, în timp ajungându-se la lămuriri şi purificări în cadrul ei.

Până la acestea însă, momentul plin de har din tragedia neamului nostru în care Legiunea, sub comanda lui Horia Sima, a reprezentat integral dorinţa de viaţă în demnitate a acestui neam: acţiunea Guvernului Naţional Român de la Viena. Acţiunea aceasta are o semnificaţie dublă: pe plan intern românesc şi pe plan extern. În amândouă ipostazele ea a însemnat biruinţa spiritului asupra materiei,

confirmând ceea ce a recunoscut şi Napoleon în urma conflictului său cu Papa de la Roma, căpetenia lumească a Bisericii Catolice, adică a instituţiei spiritului, în raport cu armata care mergea din victorie în victorie. ***„Nu există decât două forţe -a spus Napoleon- arma şi spiritul, dar întotdeauna biruitor este spiritul”***. Adevărul acesta el l-a ilustrat în final cu propriul său destin, după cum l-a demonstrat şi Hitler tot cu propriul său destin, fără a se cunoaşte până acum dacă acesta a încetat din viaţă conştient de supremaţia spiritului. Cert este că faţă de Horia Sima, constrâns de realitatea imediată, a încercat în scris, desigur pentru a se salva pe sine şi neamul său în primul rând, să remedieze ceva din nedreptatea ce o crease neamului românesc, lovind din raţiuni meschine în raport cu idealul, în Legiune şi în Comandantul ei. Din nenorocire însă şi poate spre ruşinea românilor în faţa istoriei, din raţiuni şi mai meschine a lovit necruţător şi Antonescu în Legiune şi Comandantul ei, lovind astfel în spiritualitatea neamului. Aceasta însă l-a învins şi pe el în faţa morţii, când, în decursul procesului, de care era conştient cum se sfârşeşte, şi-a pus cu voce tare întrebarea dacă nu ar fi fost mai bine să se fi împăcat cu legionarii.

Comandantul Legiunii a tratat creştineşte memoria lor, urmându-şi mai departe destinul. Guvernul Naţional Român de la Viena şi Armata Naţională, amândouă cu adevărat **„naţionale”** au însemnat tresărire conştientă a demnităţii naţionale româneşti în faţa dezastrului total în care nişte conducători iresponsabili aruncaseră neamul şi ţara. Singura tresărire autentică şi demnă pe linia destinului românesc, care a stimulat şi alte multe reacţii pe acest drum. Fiindcă de data aceasta ţelul nu mai era supus

războiului, ale cărui obiective fuseseră de altfel deturnate şi ele, ci viabilităţii şi rezistenţei spirituale a neamului în faţa uriaşei forţe cotropitoare, căreia statul român i-a cedat în toate încheieturile sale***. „Adunaţi sufletul răvăşit al neamului***" a fost de atunci încoace cuvântul de ordine al Comandantului şi pentru aceasta a militat pe toate căile, tot restul vieţii sale, menţinând mereu treaz şi activ duhul legionar al marilor rupturi, întruchipat de Moţa, urmat fiind în acest veac ateu de oameni pentru care sacrificiul total pentru o idee, mai mult, pentru credinţă, este o forţă care înfăptuieşte vocaţia eroică precum şi acceptarea martiriului (Golea, Samoilă, Spiru Blănaru...). Proteismul inepuizabil al Comandantului a continuat să rodească neîncetat în toţi anii exilului până la sfârşitul firului vieţii sale pământeşti. Purtându-şi absurda condamnare la moarte în contumacie, urmărit de potera invizibilă a securiştilor PCR-işti, mulţi dintre aceşti ani şi i-a petrecut peregrinând prin ţări şi continente sub alt nume, cel real fiindu-i cunoscut doar de câţiva legionari, până când în cele din urmă Spania i-a acordat statut de refugiat politic, spiritul lui a activat continuu în serviciul Legiunii şi al neamului românesc. Expus urmăririi agenţilor secreţi, atacat în presă fără posibilităţi de replică, neînţeles şi atacat chiar de către unii ce-i fuseseră alături şi care credeau că se salvează pe ei astfel de sub acuza de **„naţionalist"**, noţiune căreia i se atribuia un sens peiorativ, spiritul său s-a dovedit creator în destinul neamului şi în această situaţie. Iar când a putut ieşi la lumină, din fapta şi îndemnul lui au început să apară cărţi şi reviste în diferite capitale, care atrăgeau lumii atenţia asupra calvarului neamului românesc sub cnutul comunist al sovietelor. A început apoi

organizarea legionarilor din exil ale cărei roade s-au materializat incredibil de frumos în monumentul de la Majadahonda, pe locul unde au căzut Moţa şi Marin jertfă pentru crucea şi credinţa creştină. Ecouri ale acestei activităţi au străbătut şi între graniţele de sârmă ghimpată ale statului comunist român, mulţi plătind cu ani grei de închisoare sau chiar cu viaţa speranţa ce renăştea în ei. Acest reviriment legionar efervescent a făcut să se cunoască spitiritualitatea legionară nu numai în Europa, ci şi în cele două Americi, ajungând până în Australia, adică pe aproape toate suprafeţele lumii necomuniste. Revistele care au apărut („Ţara şi exilul”, „Drum”, etc.) la care Comandantul a colaborat manifestându-şi în timp prezenţa românească şi legionară în problemele de bază ale lumii, întrunirile legionare din diferite puncte de pe glob, dar mai ales cărţile Comandantului au reprezentat tot atâtea contribuţii la semnalarea şi recunoaşterea calvarului românesc în actualitatea nedreaptă cu el a secolului, tot atâtea lovituri date comunismului pe care-l demascau.

Dar despre acestea toate se impune de la sine apariţia unei monografii. Ele au avut ecoul lor între duşmanii Legiunii, respectiv în organizaţia crimei securiste, instituţia macabră mobilizându-şi forţele şi pe trădătorii din afara ei. Toate acestea, atât de slab sugerate aici, au reliefat şi mai mult pe Horia Sima ca exponent al românismului. De aceea el a devenit ţinta tuturor urzelilor şi atacurilor, dar şi mitul luptei de rezistenţă românească împotriva comunismului şi a tuturor încercărilor de subminare a României. Numele lui a devenit un simbol pe buzele şi în inima celor ce sufereau pentru ţară şi neam. Rostirea lui stârnea gândul şi dorul de salvare pe care-l căuta ţara

pretutindeni pe glob. Negăsindu-l, rămânea o puternică şi mirifică aspiraţie spre libertate şi fericire.

Cărţile lui de istorie şi doctrină legionară şi românească au rămas documente de care istoricii acestui secol românesc ce-şi trage ultima suflare nu pot să nu ţină seama. Aceste cărţi, tot scrisul lui, au format şi formează noi forţe spirituale, noi luptători pentru destinul creştin şi conştient românesc al acestui neam, pentru înflorirea lui în secolele şi mileniile care vin. Pentru că ele sunt vii şi cuceresc sufletele, le întăresc, din copilăria luptătorilor până la bătrâneţe. Mărturia unui luptător legionar, după ani grei de închisoare comunistă, care însă nu l-a zărit vreodată pe Comandantul Mişcării Legionare, fiind prea tânăr pentru aceasta, confirmă şi întăreşte această afirmaţie. Răspunzând unui trădător al Legiunii, mare şi întărâtat denigrator al lui Horia Sima, preotul Liviu Brânzaş îşi mărturiseşte, de pe patul de suferinţă, cu puţin înainte de a trece între legionarii de dincolo de mormânt, bucuria de a-l fi citit pe Comandant:

„Mărturisesc, cu mâna pe inimă, şi nu pentru prima oară, că nu am găsit în scrisul lui Horia Sima (în toate cărţile şi în Antologia în şapte volume) nici măcar o singură frază care să fi contrazis gândirea şi simţirea mea”.

Această mărturisire întăreşte în timp rolul lui Horia Sima în istoria Legiunii, după confirmarea Căpitanului şi întărirea lui Corneliu Georgescu. Ce şi-ar putea dori mai mult un legionar?

Luptător şi Comandant al Legiunii, Horia Sima a ars toată viaţa lui, bogată în ani, pentru neamul românesc. Doctrina legionară este doctrina acestui neam pe care, după Căpitan şi Moţa, el a exprimat-o într-un mod genial de clar, cu tot zbuciumul inimii şi

minţii sale, având ca singure izvoare de inspiraţie **„Evanghelia şi geniul neamului nostru”**, mărturisite de el însuşi.

ŢELUL FINAL AL NEAMULUI

Este viaţa?

Dacă este viaţa, atunci nu interesează mijloacele pe care neamurile le întrebuinţează spre a şi-o asigura. Toate sunt bune, chiar şi cele mai rele.

Se pune deci problema: După ce se conduc naţiunile în raport cu alte naţiuni? După animalul din ele? După tigrul din ele? După legea peştilor din mare sau a fiarelor din pădure?

Ţelul final nu este viaţa. Ci Învierea. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creaţia, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop cum s-a crezut, pentru a obţine această înviere. Este rodul talantului pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care va trebui să răspundem. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toţi morţii şi cu toţi regii şi împăraţii lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, „învierea din morţi", este ţelul cel mai înalt şi mai sublim către care se poate înălţa un neam.

Corneliu Zelea Codreanu.
(Pentru legionari).

CUPRINS